

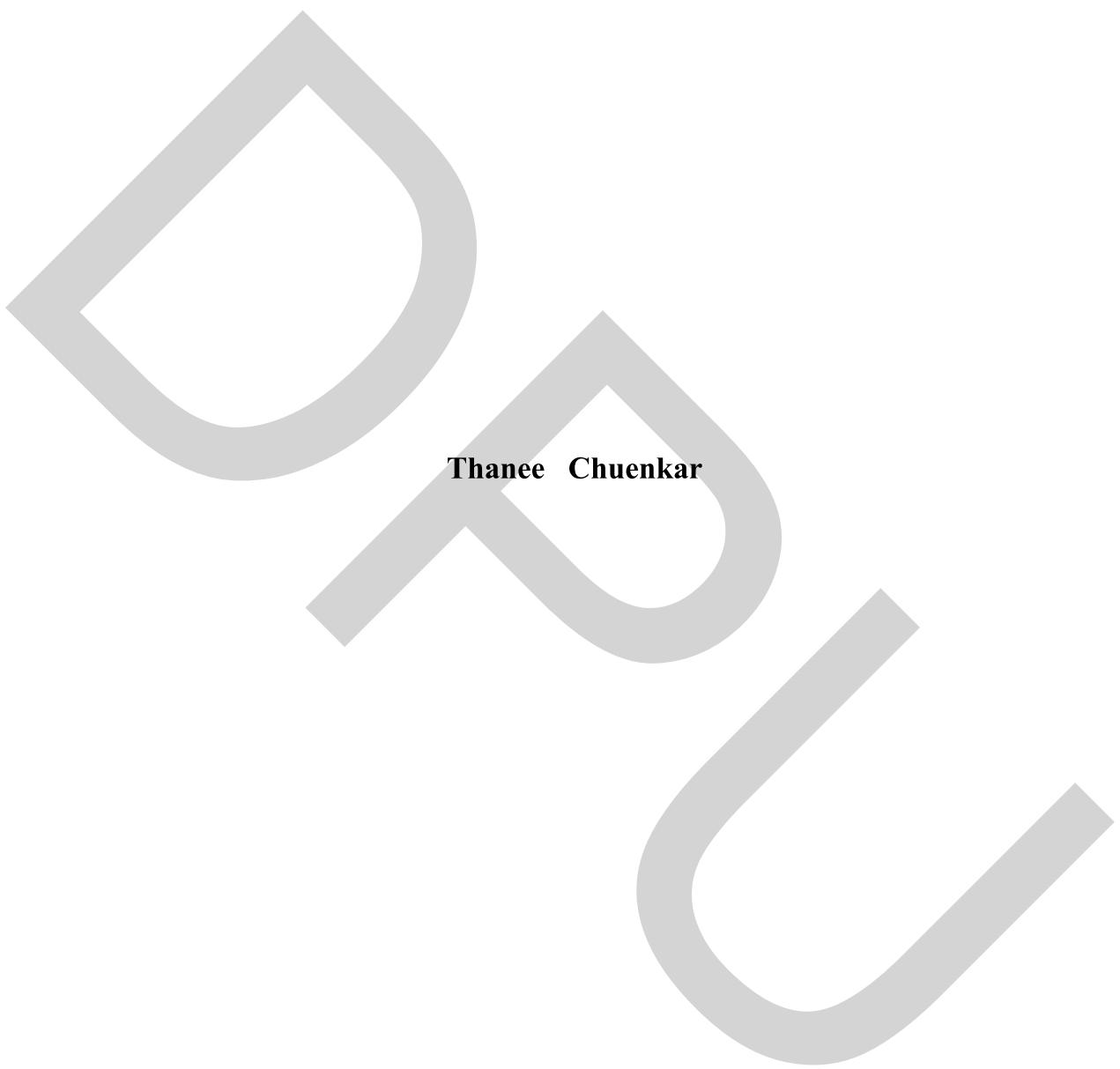
ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย

ธานี ชื่นคำ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2555

The study of gay identity in Thai movies

Thanee Chuenkar

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree Master of Communication Arts

Department of Communication Arts

Faculty of Communication, Dhurakij Pundit University

2012

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง “ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย” สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากหลายท่านที่ได้อนุเคราะห์ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างดียิ่ง โดยเฉพาะผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตินัน บุญภาพ คอมมอน อาจารย์ที่ปรึกษาในครั้งนี้ ได้ให้คำแนะนำในการคัดเลือกเรื่องที่จะวิจัย ส่งผลให้การศึกษาสำเร็จลุล่วงลงด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอย่างยิ่ง รวมถึง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัศวิน เนตรโพธิ์แก้ว ประธานในการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.กุลทิพย์ ศาสตรระรุจิ กรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นรภกฤต วันตะเมธั กรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.อุษา ปีกกิ้นส์และพี่ก๊วย ชลาลัย พงษ์ศิริ ที่คอยให้กำลังใจ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านคณาจารย์ทุกท่าน ทั้งในอดีตและทั้งในปัจจุบัน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับข้าพเจ้า รวมทั้งบิดา มารดา และครอบครัวของข้าพเจ้า รวมถึงเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่เรียนร่วมคณะเดียวกันโดยเฉพาะ น้องหนึ่ง น้องเมย์ น้องส้ม น้องมด ที่มีส่วนในการสนับสนุนและให้กำลังใจในการศึกษาในครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้นั้น ผู้วิจัยขอบอบแด่ทุกท่านที่มีส่วนสนับสนุน ช่วยเหลือ วางพื้นฐานด้านการศึกษาแก่ผู้วิจัย หากมีสิ่งใดที่บกพร่อง ผู้วิจัย ขอน้อมรับและ ขออภัยมา ณ โอกาสนี้

ธานี ชื่นคำ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๗
กิตติกรรมประกาศ.....	๘
สารบัญตาราง	๘
สารบัญภาพ.....	๙
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
1.2 ปัญหาวิจัย.....	4
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์.....	4
1.6 ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย.....	5
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 ทฤษฎีอัตลักษณ์ (Identity)	6
2.2 แนวคิดเรื่องเพศ (Gender).....	8
2.3 ทฤษฎีรักร่วมเพศ (Queer theory).....	10
2.4 แนวคิดเรื่องสัญชาติญาณทางเพศและจิตใต้สำนึกของซิกมันด์ฟรอยด์.....	12
2.5 แนวคิดการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ (Film Narration).....	13
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	21
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	22
3.1 ประชากร.....	22
3.2 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	23
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	25
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	25
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4. ผลการวิจัย.....	28
4.1 ศึกษาเรื่องราววิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย.....	28
4.2 อัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย.....	39
4.3 อัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทยแตกต่างจากเกย์ในสังคมไทย.....	64
5. อภิปรายผลการวิจัย.....	82
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	82
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	91
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	97
5.4 ข้อจำกัดสำหรับงานวิจัย.....	98
5.5 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต.....	98
บรรณานุกรม.....	100
ภาคผนวก.....	104
ประวัติผู้เขียน.....	109

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์.....	33
4.2 แสดงอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย.....	63
4.3 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นเกย์.....	64

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย.....	21
3.1 แสดงการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	26
4.1 ภาพการแต่งกายใช้องค์ประกอบอื่นที่ช่วยให้บ่งบอกว่าเป็นเกย์.....	39
4.2 ภาพการแต่งกายใช้องค์ประกอบอื่นที่ช่วยให้บ่งบอกว่าเป็นเกย์.....	40
4.3 ภาพองค์ประกอบอื่นที่ช่วยให้บ่งบอกว่าเป็นเกย์.....	40
4.4 ภาพแสดงออกคล้ายผู้หญิง.....	40
4.5 ภาพแสดงออกคล้ายผู้หญิง.....	41
4.6 ภาพแต่งกายใช้อุปกรณ์อื่นเป็นของผู้หญิง.....	42
4.7 ภาพบุคลิกลักษณะแสดงออกคล้ายผู้หญิง.....	43
4.8 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	43
4.9 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	44
4.10 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	44
4.11 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	44
4.12 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	45
4.13 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	45
4.14 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	48
4.15 ภาพแสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในการเลือกเครื่องแต่งกาย.....	49
4.16 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	49
4.17 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	50
4.18 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	50
4.19 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	51
4.20 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	51
4.21 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	52
4.22 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง.....	52
5.1 แสดง ภาพแสดง Gay In Movie โมเดล.....	97

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย
ชื่อผู้เขียน	ธานี ชื่นคำ
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ.ดร.จิตินัน บุญภาพ คอมมอน
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์สื่อสารการตลาด
ปีการศึกษา	2555

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาเรื่องราววิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย 2) ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในสื่อภาพยนตร์ไทย และ 3) ศึกษาเปรียบเทียบอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์กับอัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในสังคมไทย เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาจากภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และการสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มนักวิชาการ ผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ และผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นเกย์ ผลการวิจัยพบว่า การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทย ถ้าเป็นเกย์ที่แต่งกายเป็นชายจะเรียบหรู แต่ถ้าเป็นเกย์ที่แต่งกายเป็นหญิง จะเน้นแต่งตัว แต่งหน้าเข้ม และทำผมเป็นหญิง จะมีริยาทำท่างอการแสดงออกคล้ายผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ส่วนมากจะได้รับบทเป็นตัวร้ายหรือตัวตลก การแสดงออกทางอารมณ์ค่อนข้างหลากหลาย เช่น มีอารมณ์คล้ายผู้หญิง ความรัก หรือตัวร้าย บุคลิกภาพจะกระตือรือร้นคล้ายผู้หญิง มีความกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว ว่องไวบางครั้งเสียงดังเอะอะโวยวาย ชอบดัดเสียงให้เหมือนเสียงของผู้หญิง การใช้ภาษาส่วนใหญ่จะใช้ถ้อยคำภาษาเป็นคำคำที่หยาบคาย หรือคำพูดตลกตลก หรือการใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ วิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์จะเน้นไปที่ความตลก เสข หรือความเศร้าโศกของชีวิตเกย์ และมีการใช้คำที่รุนแรง หรือหยาบคายค่อนข้างมาก ส่วนเหตุผลที่ต้องมีเกย์ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ไทยเพื่อสร้างสีสัน ความสนุกสนาน โดยมีแนวคิดหรือวิธีการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์มาจากชีวิตจริงตามปกติในสังคม สำหรับการแสดงออกถึงอัตลักษณ์หรือตัวตนของเกย์มีความชัดเจนและเปิดเผยมากขึ้นกว่าในอดีต การใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมก็มีส่วนคล้ายคลึงกัน แต่ในภาพยนตร์มักจะใช้ภาษาที่ดูรุนแรง หยาบคายมากกว่า ด้านกิริยาทำท่างก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของเกย์ในแต่ละประเภทแบบเปิดเผยหรือปิดบัง แต่ในภาพยนตร์จะแสดงออกให้ชัดเจนมากขึ้นเพื่อให้ผู้ชมเข้าใจได้ง่าย ส่วนการแสดงออกทางความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทย สามารถแสดงออกได้เต็มที่ตามบทบาทที่ได้รับ ส่วนในสังคมทั่วไปก็สามารถแสดงออกทางความคิดได้ แต่อาจถูกกีดกันในบางเรื่อง

Thesis Title	The Study of Gay Identity in Thai Movies
Author	Mr.Thanee Chuenkar
Thesis Advisor	Assit Prof.Dr. MS.Thitinan Boonpap Common
Department	Communication Arts (Marketing Communication)
Academic Year	2555

ABSTRACT

The three main aims of this research project are: 1) to learn and understand the portrayal of homosexual life in the Thai movie 2) to study the identity of gay that appears in Thai movies and 3) to explore and compare the identity of gay in the film industry with the identity in Thai society. Information was gathered using a qualitative research method, to analyze the content from movies that included homosexual men. Information was also gathered from in-depth interviews from a Group of experts that included movie directors and experts in the field regarding the identity and gay audience members. From researching the way homosexual men are dressed in Thai movies, it was found that there are two types of gays one that dresses as a normal man and the second type dresses as a woman wearing make-up with a feminine hairstyle with woman-like gestures. The identities of the majority of movies involving leading homosexual characters are either comedies or tragedies. The emotional moods of homosexual characters are generally labile and they behave and speak with an emphasis to be similar to women. It was found that the language used was generally derogatory regularly swearing or using stereotypical comical words that is perceived to be used by gay men. The content of these movies aim to highlight the comedic and tragic aspects of gay life regularly using vulgar words. It appears that one of the main intentions for the inclusion of homosexual men in Thai movies is to introduce colorful and comedic characters. From interviewing movie directors, it showed that the representation of homosexual men in films was an accurate portrayal of gays in current Thai society. The language used by gay characters in Thai movies compared to society has some similarities, however in movies the characters often over exaggerate and use coarse language to fit into stereotypes. This over-exaggeration allows viewers to easily identify gay characters. Finally, in the movies gay characters are able to express their own opinions or ideas even if they are deemed political or

controversial. However in current society if homosexual men express these same ideas they can often be considered unacceptable.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความแตกต่างหลากหลายแต่ก็มีความเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งคือมนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องอยู่ร่วมกัน และที่ต่างจากสัตว์ก็คือมนุษย์มีวัฒนธรรม (Culture) ที่คอยกำกับการกระทำ ดังนั้นเมื่อพูดถึงปัญหาเรื่องเพศจึงไม่ใช่เพียงเรื่องทางชีววิทยาหรือวิทยาศาสตร์ แต่หมายความว่าไปถึงเรื่องวัฒนธรรม เรื่องเพศและเพศสภาพ (Sex / Gender) เห็นได้ว่า บุคคลที่ไม่มีคุณลักษณะที่ตรงกับเพศและเพศสภาพแบบชาย - หญิง จะถูกจัดให้เป็นบุคคลชายขอบ(Marginalized) ซึ่งเป็นอิทธิพลที่ตกทอดมาจากโครงสร้างสังคมที่สรุปได้ว่าบุคคลที่อยู่นอกกระเปาะโครงสร้างทางเพศที่ถูกจัดไว้แล้วจะถูกมองว่าเป็นคนไร้ค่าและมักจะถูกทำร้ายให้ได้รับความเจ็บปวดอยู่เสมอ โดยกลุ่มเกย์ในยุคของการยอมรับทางเพศวิถี (Sexuality) ซึ่งหมายถึงระบบความคิดความเชื่อเรื่องเพศ เป็นกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่คอยกำหนด จัดการ กำกับควบคุม รวมทั้งการแสดงออกเกี่ยวกับรสนิยมทางเพศได้ทำกันอย่างเปิดเผยภายใต้การยอมรับของสังคมที่เปิดกว้างมากขึ้น ทำให้กลุ่มเกย์เริ่มมีตัวตนมากขึ้น ดังนั้น ในความเป็นกลุ่มคนชายขอบที่เรียกว่า เกย์ในสังคมไทย ถือเป็นกลุ่มที่มีวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มและต้องการแสดงถึงอัตลักษณ์หรือความเป็นตัวตนของตนเองออกมาตามพื้นที่ต่าง ๆ ในสังคมให้ปรากฏเพื่อหวังว่าสิทธิและความเสมอภาค เมื่อเทียบกับเพศชายและหญิงในสังคม คงยังมีให้กับกลุ่มคนเหล่านี้ถึงแม้ว่าในปัจจุบันสังคมไทยจะยอมรับความเป็นเกย์มากขึ้น กว่าในหลายประเทศ แต่คนบางกลุ่มก็ยังรู้สึกและมองคนกลุ่มนี้ในแง่ลบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการปรากฏภาพ ของเกย์ที่ออกมาตามสื่อต่างๆทั้งหนังสือพิมพ์ ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ฯลฯ มักออกมาในเชิงลบ เป็นตัวตลกบ้าง บอๆหรือแสดงอารมณ์รุนแรง โหดเหี้ยม ฯลฯ ซึ่งความจริงเกย์ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นคนดี ทำประโยชน์ให้สังคมก็มีอยู่มาก การสื่อสารความเป็นเกย์ในสังคมไทยในยุคเริ่มต้นพบว่าเป็นการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ เป็นช่องทางการสื่อสารสำคัญที่ทำให้บุคคลทั่วไปได้มีความรู้ ความเข้าใจต่อกลุ่มเกย์ที่ดีขึ้น แม้ในระยะแรกจะเป็นภาพลักษณ์เชิงลบบ้าง ต่อมาเมื่อมีนิตยสารเกย์ช่วยทำให้กลุ่มเกย์ได้มีโอกาสสื่อสารกับกลุ่มเพศอื่นๆ และสังคมยิ่งขึ้น นอกจากนี้สื่อมวลชนแขนงอื่นๆ ได้เปิดกว้างขึ้นนำเสนอเรื่องราวของกลุ่มเกย์ในแง่มุมที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น จึงทำให้สภาพการณ์ของกลุ่มเกย์ในสังคมไทยดีขึ้นตามลำดับ (ธัญญา จันทร์ตรง, 2555)

สื่อภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอหรือถ่าย ทอดเรื่องราวของเกย์เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2519 ชื่อเรื่อง "เกมส์" เป็นการเสนอแง่มุมหรือตีแผ่ภาพของเกย์ แต่เป็นเชิงลบ เพราะเป็นการเสนอเพียงด้านเดียวของผู้หญิงที่ได้รับความ เสียใจที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายที่เป็นเกย์ อันเป็นความเชื่อที่สังคมไทยมองเกย์ในลักษณะดังกล่าว จึงถือได้ว่าเป็นภาพยนตร์เกย์ ในยุคแรกของไทย ต่อมา พิศาล อัครเศรณี ได้นำเรื่องราวของสาวประเภทสองคณะโชว์คาบาเร่ต์แห่งเมืองพัทยา มาสร้างเป็นภาพยนตร์ ในเรื่อง "เพลงสุดท้าย" ภาคที่ 1 และภาคที่ 2 ในปี พ.ศ.2528 และปี พ.ศ.2529 ตามลำดับ ดร.เสรี วงษ์มณฑา ซึ่งโด่งดังจากการทำละครเวทีเรื่อง "ฉันทน์ผู้ขายนะยะ" ที่เป็ครอบ การ แสดงได้มากที่สุดแห่งยุค เป็นเรื่องราวของเกย์กลุ่มหนึ่งที่มาอยู่ร่วมกัน เป็นพวกปากจัด ชอบ วิพากษ์วิจารณ์สังคมและการเมือง ได้มีการดัดแปลงจากละคร เวทีมาเป็นภาพยนตร์ในชื่อเรื่อง เดียวกันในปี พ.ศ.2531 และได้รับการสนับสนุนจากประชาชนอย่างล้นหลามเช่นกัน

การสร้างภาพยนตร์ไทยที่สะท้อนชีวิตและเรื่องราวเกี่ยวกับ กลุ่มเกย์ที่ผ่านสังคมไทยมี สภาพการยอมรับในเรื่องนี้ค่อนข้างน้อย อีกทั้งขัดต่อความ คิดและความเชื่อกระแสหลักของบุคคล ในสังคมก็ตาม แม้ว่าภาพลักษณ์ และภาพสะท้อนของเกย์ในภาพยนตร์เหล่านั้นจะเป็นเชิงลบมา แสดงให้เห็นว่า สังคมไทยมีความกลัวพอที่จะตีแผ่เรื่องราวของเกย์มากขึ้น ทั้งๆ ที่ในขณะนั้น และ นำพฤติกรรม ของเกย์ไปล้อเลียนในเชิงขบขันและเย้ยหยันก็ตามที่ถือได้ว่าเป็นการทำให้เรื่องราว ของพฤติกรรมของเกย์ได้ถ่ายทอดสู่สังคมไทยได้มาก ขึ้น นอกจากนี้เราจะสังเกตเห็นว่า ทั้ง ละคร โทรทัศน์และภาพยนตร์แทบจะทุกเรื่องของทุกประเทศจะต้องมีตัวละครเป็นตัวที่เกี่ยวข้องกับเกย์ โดยเฉพาะเนื้อหาทั้ง เรื่องที่ว่าถึงเรื่องของการเปิดเผยความรู้สึกของเกย์ก็มีมากขึ้น เนื้อหาของ ภาพยนตร์ก็กล่าวถึงเรื่องราวของเกย์ค่อนข้างมากในแง่มุมที่หลากหลาย สิ่งที่เกิดขึ้นในสื่อเป็นภาพ สะท้อนของความจริงในสังคมที่มีลักษณะเบี่ยงเบนไป ซึ่งอาจเป็นผลจากทัศนคติ ความเชื่อและ มุมมองที่แตกต่างกันจนทำให้เรื่องราวและวิถีชีวิตของกลุ่มคนบางกลุ่มในสังคมถูกถ่ายทอดออกมา จากการประกอบสร้างความจริงผ่านสื่อในลักษณะที่บิดเบือนเกินจริงในสังคม (ดินแดนแห่งรัก, 2553)

ส่วนใหญ่ภาพลักษณ์ของชายรักชายจะเป็นบทคนรับใช้ เป็นชนชั้นล่าง เช่นเป็น ลูกน้องของตัวหลัก ส่วนบทกระเทยก็จะแสดงออกเกินจริงมาก โดยตัวละครนี้มีไว้เพื่อเรียกเสียง หัวเราะมากกว่า ภาพลักษณ์ของชายรักชายที่ปรากฏนั้น จะเป็นภาพลักษณ์เดิมๆที่คุ้นชิน คือแต่งตัว เก่ง จี๋โอวยาย มักพูดจาประชดประชัน จีบผู้ชายก่อน เข้าถึงเนื้อถึงตัว รักเพื่อนพ้อง มีความตลก ขบขัน ส่วนภาพลักษณ์ใหม่ ยังไม่ค่อยมีให้เห็นนัก คือ ผู้ชายทั่วไปที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เป็นคนมีเหตุผลมีอารมณ์ร้ายบางครั้ง มนุษย์สัมพันธ์ดี อ่อนไหวคล้ายผู้หญิง ขณะที่คู่เกย์อีกคนจะ เข้มแข็งกว่า (อลงกรณ์ ปรวิฑูพิพงศ์, 2553)

ในส่วนภาพยนตร์ แบ่งการนำเสนอภาพลักษณ์ของชายรักชายได้แก่ ภาพยนตร์ตลก ที่สร้างสถานการณ์ให้ตลกขบขัน สร้างสถานการณ์จากความตลกของตัวละครที่เป็นชายรักชาย โดยไม่แสดงความสามารถของตัวละครเช่น เผลอป้องกันลูกเตะเข้าประตูได้ เพราะเป็นเรื่องบังเอิญ ส่วนภาพยนตร์รัก ก็มีไว้เพื่อเทิดทูนความรักแท้ เพื่อเรียกร้องความเห็นใจจากสังคมไทย ความรักจะถูกทำให้ตลกขบขันมีการเน้นย้ำว่านางเอกต้องสาวต้องสวย สาวคืออายุน้อย และสวยคือเหมือนผู้หญิง ถึงจะได้ทุกอย่าง และความรักของชายรักชายไม่สมหวัง แต่แม้ไม่สมหวังก็จะเป็นรักที่อมตะแม้จะตายไป ด้านภาพยนตร์นัวร์ คือภาพยนตร์ที่มีลักษณะการสืบสวนคดี ให้เห็นบรรยากาศของอาชญากรรม พยายามนำเสนอให้เห็นความเหลวแหลกของความเสื่อมทรามของคนในสังคม เช่นพยายามบอกว่าการเป็นเกย์ เกิดจากศีลธรรมที่เน่าเฟะหย่อนยาน มีการตีตราว่าตัวเองเป็นตัวประหลาด ชายรักชายเกิดจากสังคมที่เสื่อมทราม โดยคงไว้ว่าตัวละครชายเป็นคนดี คงไว้ซึ่งสังคมที่ดีงาม(สันหัชชัย โชติรสเสณีย์, 2553)

ดังนั้นการศึกษาในเรื่อง“ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย”จึงเป็นเรื่องน่าสนใจในการค้นหาคำตอบเพื่อจะได้สะท้อนโลกของสื่อและโลกของความเป็นจริง ที่สำคัญเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา หรือสร้างสรรค์สื่อภาพยนตร์ไทย ซึ่งถือเป็นสื่อกลางที่ต้องทำหน้าที่สะท้อนสังคมไทยในทุก ๆ เรื่องอีกสื่อหนึ่ง ดังนั้น การได้มาซึ่งคำตอบจะช่วยให้การสื่อสารในสื่อภาพยนตร์ไทยสร้างภาพยนตร์เพื่อช่วยสะท้อนภาพของเกย์ กลุ่มคนชายขอบกลุ่มนี้ได้เหมาะสมสำหรับสังคมไทยต่อไป การศึกษาวิจัยเรื่อง “ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย ศึกษาภาพอัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในสื่อภาพยนตร์ ตลอดจนเพื่อศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มเกย์ต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ในอนาคต ซึ่งเนื้อหาของภาพยนตร์กล่าวถึงเรื่องราวของเกย์ค่อนข้างมากในแง่มุมที่หลากหลาย สิ่งที่เกิดขึ้นในสื่อเป็นภาพสะท้อนของความเป็นไปในสังคมที่มีลักษณะเบี่ยงเบนไป ยกตัวอย่างเช่นบทบาทของเกย์บางครั้งที่มีวาจาและกริยาไม่เหมาะสมรวมถึงทั้งเรื่องการแต่งกาย ซึ่งอาจเป็นผลจากทัศนคติ ความเชื่อและมุมมองที่แตกต่างกันจนทำให้เรื่องราวและวิถีชีวิตของกลุ่มเกย์ในสังคมถูกถ่ายทอดออกมาจากการประกอบสร้างความจริงผ่านสื่อในลักษณะที่บิดเบือนเกินจริงในสังคม จะเห็นได้ว่า การสื่อสารเรื่องราว วิถีชีวิต และตัวตน ของกลุ่มเกย์ผ่านสื่อภาพยนตร์ เป็นเรื่องที่เสี่ยงต่อการถูกต่อต้าน วิพากษ์วิจารณ์ ฟ้องร้องต่าง ๆ นานา โดยเฉพาะจากกลุ่มบุคคลที่ถูกถ่ายทอดหรือพาดพิง แต่สื่อย่อมต้องทำหน้าที่สื่อต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อภาพยนตร์ได้เข้ามา

มีบทบาทสำคัญในการเป็นสื่อกลางที่จะช่วยสะท้อนภาพความจริงให้ปรากฏได้ในสังคม สามารถถ่ายทอดแนวความคิดและวิถีชีวิตความเป็นไปของคนในชาติได้หลากหลายกลุ่ม หลากหลายมิติ ตลอดจนสร้างความเข้มแข็งด้านวัฒนธรรมได้ ต่อไป

1.2 ปัญหาวิจัย

1. วิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทยมีลักษณะอย่างไร
2. อัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยมีลักษณะอย่างไร
3. อัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยแตกต่างจากอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทยอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาเรื่องราววิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย
2. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในสื่อภาพยนตร์ไทย
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์กับอัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในสังคมไทย

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาองค์ประกอบด้านเนื้อหาของภาพยนตร์ และ การถ่ายทอดเรื่องราวอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยร่วมสมัย โดยจะทำการวิเคราะห์เนื้อหาจากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ที่นำออกฉายในช่วงระหว่างปี2550 จนถึงปี2554โดยใช้เกณฑ์จากรายได้จากการเข้าฉายติด10 อันดับหนังทำรายได้สูงสุดในแต่ละปี

1.5 นิยามศัพท์

เกย์ หมายถึง คำนามที่กลุ่มชายชอบชายนิยมใช้เป็นคำจำเพาะหมายถึงชายที่มีความนิยมทางเพศยึดมั่นกับเพศชาย มักแสดงออกทั้งทางอารมณ์ เพศสัมพันธ์และทางสังคม กลุ่มเกย์จะจำแนกบุคคลในกลุ่มเดียวกันตามบุคลิกและลักษณะจำเพาะซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ได้อีก

อัตลักษณ์ หมายถึง การแสดงออกที่แท้จริงที่แสดงออกมาผ่านรูปแบบและตัวตนเพื่อสร้างความแตกต่างโดยหลอมรวมจากประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งสามารถสังเกตเห็นได้ในสังคมไทยในปัจจุบัน

ภาพยนตร์ไทย หมายถึง ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือมีนักแสดงที่แสดงบทบาทของเกย์ตั้งแต่ปีพ.ศ.2550-2554 จำนวน5เรื่อง ได้แก่

ภาพยนตร์เรื่องตัดสูฟุด

ภาพยนตร์เรื่องปิดเทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น

ภาพยนตร์เรื่องหอแต่หัวแตกแหกกระเจิง

ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ เจ้าหญิงขายกบ

ภาพยนตร์เรื่องหอแต่หัวแตกแหวกขมิ

วิถีชีวิตของเกย์ หมายถึง รูปแบบการดำเนินชีวิตของเกย์ รวมถึงการทำทาง การแต่งกาย บุคลิกภาพ การใช้ภาษา และการแสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

การแต่งกาย หมายถึงการแต่งกายของเกย์ ได้แก่ การใช้เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มรวมถึงเครื่องประดับบนร่างกาย

การทำทาง หมายถึงการกระทำ หรืออาการที่แสดงออกมาด้วยร่างกายของเกย์

การแสดงออกทางความคิด หมายถึงการแสดงออกของกระบวนการคิดของสมองของเกย์ซึ่งมีความสามารถในการคิดได้หลากหลาย

การแสดงออกทางอารมณ์ หมายถึงปฏิกิริยาของเกย์ที่เกิดขึ้นภายใน เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ และเป็นเหมือนตัวกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ ที่จะนำไปสู่พฤติกรรมนั้น

บุคลิกภาพ หมายถึงลักษณะของเกย์อันเป็นของจำเพาะแต่ละบุคคล ซึ่งแสดงออกทางทำทาง ความรู้สึกนึกคิด ความเฉลียวฉลาด ตลอดจนกิริยามารยาท ลักษณะนิสัย และอุปนิสัย

การใช้ภาษา หมายถึงถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของเกย์ไปสู่คนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

1.6 ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

1. ทราบถึงการถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย
2. ทราบถึงอัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในสื่อภาพยนตร์ไทย
3. ทราบถึงข้อแตกต่างเรื่องอัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในสังคมไทยกับเกย์ในภาพยนตร์ไทย
4. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหรือสร้างสรรค์สื่อภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหา เกี่ยวกับเกย์

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย” ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำเสนอเป็นกรอบแนวความคิด หลักการและเหตุผลสำหรับการ ทำวิจัยเรื่องนี้ โดยผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาเพื่อนำเสนอออกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

2.1 ทฤษฎีอัตลักษณ์ (Identity)

2.2 แนวคิดเรื่องเพศ (Gender)

2.3 ทฤษฎีรกร่วมเพศ (Queer theory)

2.4 แนวคิดเรื่องสัญชาตญาณทางเพศและจิตใต้สำนึกของซิกมันด์ ฟรอยด์

2.5 แนวคิดการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ (Film Narration)

2.6 รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โดยมีรายละเอียดต่างๆเรียงลำดับดังต่อไปนี้

2.1 ทฤษฎีอัตลักษณ์ (Identity)

เป็นความรู้สึนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเองว่า “ฉันคือใคร” ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการปฏิสัง สรรค์ ระหว่างตัวเรากับคนอื่น โดยผ่านการมองตนเองและการที่คนอื่นมองเรา อัตลักษณ์ต้องการ ความตระหนัก (Awareness) ในตัวเราและพื้นฐานของการเลือกบางอย่าง นั่นคือเราจะต้องแสดงตน หรือยอมรับอย่างตั้งใจกับอัตลักษณ์ที่เราเลือก ความสำคัญของการแสดงตนก็คือการระบุได้ว่าเรา มีอัตลักษณ์เหมือนกลุ่มหนึ่งและมีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นอย่างไรและ “ฉันเป็นใคร” ในสายตา คนอื่น (นัทธนี ประสานนาม, 2550)

2.1.1 คำว่า “อัตลักษณ์” มีความแตกต่างจากคำว่า “บุคลิกภาพ” เนื่องจากบุคคลอาจมีความ เหมือนกันได้ในแง่ของบุคลิกภาพ เช่น การมีนิสัยหรือลักษณะบางอย่างที่อาจจะเหมือนกันได้แต่ การเหมือนกันในด้านอัตลักษณ์ของบุคคลนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีความรู้สึกร่วมกันในด้านการ ตระหนัก (Awareness) บางอย่างเกี่ยวกับตัวตนของเราหมายถึงการยอมรับในความเป็นตัวตน ประกอบเข้ากับการแสดงตัวตน (Making Oneself) ให้เห็นว่ามีเหมือนหรือแตกต่างอย่างไรกับ กลุ่มอื่นหรือบุคคลอื่น

2.1.2 การที่เราเลือกนิยามความหมายของตนเองและแสดงตนเองต่อบุคคลหรือสังคมว่าเราเป็น ใครนั้น เป็นกระบวนการของการเลือกใช้และแสดงออกซึ่งจะทำให้รู้ว่าเราเหมือนหรือแตกต่างจาก

คนอื่นหรือกลุ่มอื่นอย่างไรโดยผ่านระบบของการใช้สัญลักษณ์(Symbol) ซึ่งเป็นสิ่งที่ประกอบกันทั้งด้านอารมณ์ความรู้สึกภายในตัวเราและกระบวนการของโลกภายนอกที่เราเกี่ยวพัน เพราะมนุษย์เลือกใช้ความหมายหรือเปลี่ยนแปลงความหมายที่เกี่ยวกับตนเองทั้งในกระบวนการที่เขาสัมพันธ์กับโลกและในส่วนของตัวคนที่มันซ้อนทับกันอยู่ ดังนั้นจึงมีการจัดแบ่งประเภทของอัตลักษณ์เป็น

ระดับคือระดับอัตลักษณ์ส่วนบุคคล (Personal Identity) และระดับอัตลักษณ์ทางสังคม (Social Identity) เช่นการที่สังคมกำหนดบทบาทหน้าที่และตำแหน่งทางสังคมให้กับเรา บทบาทความเป็นลูก ความเป็นเพื่อน หรือตำแหน่งในที่ทำงาน ระบบคุณค่าที่ติดตัวเรามาตั้งแต่เกิด ทำให้เราเรียนรู้และเลือกที่จะนิยามตนเองให้เหมาะสมในสังคม และมีการเลื่อนไหลปรับเปลี่ยนไปตามบริบท เช่นเมื่ออยู่ในครอบครัวก็จะมีบทบาทเป็นลูก เป็นพี่น้อง บางครั้งบทบาทและตำแหน่งอาจซ้อนทับกัน เช่นเราเป็นนักศึกษาในขณะที่เป็นสมาชิกของกลุ่มเพื่อนในชั้นเรียน เป็นต้น สัญลักษณ์ที่เราเลือกหยิบมาใช้ในการนิยามตนเองทั้งต่อสังคมและต่อตัวเรานั้นเกิดขึ้นได้โดยผ่านระบบการสร้างภาพแทนความจริง (Representation) เพราะการแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์ต่างๆ จะกระทำโดยผ่านระบบสัญลักษณ์ที่หลากหลายรูปแบบเช่นบุคคลเลือกแต่งกายเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของสถาบัน หรือแต่ละสถานศึกษามีการเลือกใช้สี สัญลักษณ์หรือเครื่องแบบที่แตกต่างกันออกไป ก็เพื่อแสดงความเป็นตัวตนให้กับบุคคลรับรู้แต่อย่างไรก็ตามการที่เรามองตัวเราและพยายามเลือกนิยามความหมายเพื่อแสดงความเป็นตัวตนของแต่ละบุคคลกับสิ่งที่คนอื่นมองเห็นในตัวเราว่าอย่างไรนั้นมันอาจไม่สอดคล้องกันเสมอไป

อัตลักษณ์เกิดขึ้นจากการปฏิสังสรรค์ทั้งระหว่างบุคคลในสังคมและภายในตัวบุคคลเอง ในแต่ละบุคคลอาจมีอัตลักษณ์ที่หลากหลาย แต่จะมีการเลือกเอาเพียงอัตลักษณ์ใดอัตลักษณ์หนึ่งที่ตนยอมรับเพื่อนำมาใช้ภายใต้เงื่อนไขของบริบทในช่วงเวลาและพื้นที่ และอัตลักษณ์นี้อาจถูกกำหนดได้ทั้งจากบุคคลเป็นผู้กำหนดตนเองหรือถูกกำหนดตำแหน่งแห่งที่ของบุคคลโดยสังคมก็ การกำหนดอัตลักษณ์นี้เกิดขึ้นบนกระบวนการคิดเกี่ยวกับระบบของความแตกต่าง ระบบของความหลากหลาย และการตั้งคำถามว่าอัตลักษณ์ที่จะสร้างขึ้นนั้นมีความเชื่อมโยงกับสังคมอย่างไร

สำหรับการสื่อสาร อัตลักษณ์เป็นเรื่องของกระบวนการประกอบสร้าง (Process) มิใช่ผลผลิต(Product) ที่เสร็จสิ้นแล้ว ดังที่ สมสุข หินวิมาน (2548,น.428) กล่าวไว้ว่า อัตลักษณ์ใดๆของคนเราไม่ได้เป็นสิ่งที่ติดตัวเรามาตั้งแต่กำเนิด หากแต่เป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมาจากสังคม (Social Constructed) ภายหลัง อัตลักษณ์จึงเป็นเรื่องที่รวบรวมไว้ตั้งแต่คำถามจนถึงคำตอบ ด้วยการนิยามว่าตัวเราเป็นใคร ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อเราสื่อสารกับคนอื่น และอัตลักษณ์ก็เป็นเรื่องการเมืองที่ต้องการพื้นที่ทางสังคม (Space)

2.1.3 Woodward (สุกัญญา สุตบรรทัด, 2546 ,น.16) กล่าวว่าประเด็นสำคัญที่ทำให้เรื่องของอัตลักษณ์เป็นเรื่องทางการเมืองก็คือ การวางท่าทีของสังคมหรือของปัจเจกบุคคลต่อ “ความเป็นอื่น” (The Other) นั้นมีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ซึ่งธงชัย วินิจจะกุล (พัฒนา กิตติอาษา, 2546,น.52-53) นำเสนอว่า การนิยาม การสร้างและการผลิตซ้ำของอัตลักษณ์อาจทำได้ 2 วิธีได้แก่

การนิยามอัตลักษณ์ในทางบวก (Positive Identification) เป็นการนิยามหรือให้ความหมายอัตลักษณ์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ชาติพันธุ์และสังคมวัฒนธรรมของตนเองโดยตนเอง หรือคนในสังคมโดยเฉพาะปัญญาชน สื่อมวลชน และหน่วยงานของรัฐ

การนิยามอัตลักษณ์ในทางลบ (Negative Identification) เป็นการนิยามหรือสร้างอัตลักษณ์โดยคนอื่นหรือกลุ่มอื่น ซึ่งเป็นคนจากภายนอกชุมชน ทั้งที่เป็นศัตรูและพันธมิตร อัตลักษณ์ในแง่นี้เป็นการพิจารณาจากมุมมองของคนภายนอก อัตลักษณ์ที่ได้จึงออกมาในทางลบซะส่วนใหญ่

ดังนั้นอัตลักษณ์กับสังคมจึงเป็นเรื่องที่แยกกันไม่ออก เนื่องจากการนิยามความเป็นตัวตนของอัตลักษณ์นั้นต้องมีการอ้างอิงกับสังคม แม้จะเป็นในระดับตัวบุคคลก็ยังคงมีการนิยามตนเองว่ามีตำแหน่งแห่งที่ หรือมีบทบาทอย่างไรในสังคมที่บุคคลอาศัยอยู่

จากการอธิบายของทฤษฎีอัตลักษณ์ที่กล่าวถึงเรื่องกระบวนการประกอบสร้าง และจะเปลี่ยนแปลงตามวัฒนธรรม เพื่อแสดงตนเองต่อบุคคลหรือสังคมว่าเราเป็นใครในการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้ทฤษฎีดังกล่าวเพื่อเป็นหลักวิเคราะห์ถึง อัตลักษณ์ของเกย์ที่แสดงออก และเลือกใช้ ในอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์

2.2 แนวคิดเรื่อง Gender

การศึกษาเรื่องหรือ Gender เป็นความคิดกระแสหลักเกิดขึ้นมาจากตะวันตกในช่วงปลายทศวรรษที่ 70 โดยมีคำอธิบายทางวิทยาศาสตร์มานิยาม แบ่งแยกและจัดประเภท การแพทย์จัดเพศของมนุษย์เป็น 2 ลักษณะ คือ เพศชาย และเพศหญิง ส่วนผู้ที่มีอวัยวะเพศสองอย่างในคนๆ เดียวจะเรียกว่า “กะเทย” แต่ความรู้สึกเป็นชาย หรือหญิง มิได้ขึ้นอยู่กับอวัยวะเพศ เพศสภาวะหรือ Gender เพศ จึงมีความซับซ้อน คำอธิบายทางการแพทย์มีอาจตอบคำถามนี้ได้ จอห์น โมนีย์ คือผู้บุกเบิกแนวคิดเรื่อง Gender ในช่วงทศวรรษที่ 50 โดยพยายามอธิบายความหมายของเพศในเชิงสังคม ได้แย้งกับคำอธิบายทางการแพทย์ที่มองเพศในเชิงกายภาพ (Physical Sex) โมนีย์มองพฤติกรรมที่เป็น Intersexuality หรือการเป็นรักหลายเพศ และพัฒนาแนวคิดเรื่อง Gender เพื่อชี้ว่าความเป็นชายหญิงถูกสร้างมาจากบริบททางสังคมและวัฒนธรรม ความคิดเรื่อง Gender นำไปสู่การศึกษา บทบาททางเพศ การแสดงออกทางเพศและพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ที่มีใช้เรื่องทาง

กายภาพ โมนีเยอธิบายว่า Gender คือ Multivariate and Sequential process เป็นกระบวนการที่มีลำดับขั้น ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลง ต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 60 โรเบิร์ต สโตลเลอร์ ได้นำแนวคิดของโมนีเยมาศึกษาเรื่องอัตลักษณ์ทางเพศ หรือ Gender Identity แนวคิดเหล่านี้กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการยืนยันว่าเพศที่สาม หรือรกร่วมเพศเกิดขึ้นอย่างมีเหตุผลรองรับ และหาข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ได้ เช่น การศึกษาโฮโมน หรือยีนส์ที่กำหนดความเป็นเกย์ (Jonathan katz ,1995)

2.2.1 ในช่วงกลางทศวรรษที่ 70 Gender คือระบบสัญลักษณ์ ที่บ่งบอกความแตกต่างเพศสภาพทางสังคม เชื่อว่าเพศเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น มิใช่สิ่งที่มีความจริงดั้งเดิมและไม่ใช่เรื่องทางชีววิทยา ชายและหญิงถูกสร้างขึ้นให้แสดงบทบาทที่ต่างกัน และ Gender ก็คืออัตลักษณ์ทางเพศที่แท้จริงของมนุษย์ มนุษย์จะรู้ว่าตนเองมีความเป็นชายหรือหญิง โดยผ่านการจัดเกลาทางสังคม เชื่อว่าความเป็นชายและหญิงนี้จะติดตัวไปกับคนๆนั้นอย่างถาวรและไม่เปลี่ยนแปลง นักวิชาการในระยะหลังวิจารณ์ว่า แนวคิด Gender ก่อให้เกิดความรู้ใหม่ที่ครอบงำสังคม เช่นเดียวกับความรู้ทางการแพทย์ที่เคยครอบงำมาก่อนหน้านั้น เนื่องจากความคิดเบื้องหลัง Gender ยังเชื่อในสมมุติฐานเดิมที่ว่าเพศมีคู่ตรงข้ามระหว่างชายหญิง ความเข้าใจเกี่ยวกับ Gender ยังเชื่อในแก่นแท้ของความ เป็นชายหญิง ซึ่งมีได้มาจากปัจจัยทางชีววิทยา แต่มาจากการเรียนรู้ทางสังคม ความสัมพันธ์ทางเพศ ในคำอธิบายทางการแพทย์ เชื่อว่ามนุษย์ที่มีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม คือคนปกติ เป็นพวกรักต่างเพศหรือ Heterosexual ส่วนกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกันจะถือว่าผิดปกติ หรือเป็นอาการของโรคชนิดหนึ่งเรียกว่า Homosexual คำอธิบายดังกล่าวนี้ทำให้ความเข้าใจเกี่ยวกับเพศสภาวะ การแสดงออกทางเพศ และความรู้สึกทางเพศเป็นเรื่องทางวิทยาศาสตร์ ที่ต้องการหาหลักฐานมา พิสูจน์ ความเชื่อนี้เกิดขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1860 เป็นต้นมา สังคมยุโรปเริ่มแบ่งแยกว่าใครคือรักต่างเพศ ใครคือรกร่วมเพศ ซึ่งในขณะเดียวกันก็ตอกย้ำว่าเพศชายต่างจากเพศหญิงอย่างไรในทางชีววิทยา ในทางจิตวิทยาอธิบายว่าอารมณ์ความรู้สึกของผู้หญิงต่างกับผู้ชายอย่างไร และนำไปสู่อุดมคติความสัมพันธ์ที่มีระหว่างชายหญิง การมีความรักและครอบครัว คู่ตรงข้ามระหว่างรักต่างเพศและรกร่วมเพศ ถูกใช้อย่างแพร่หลายในอเมริกาในช่วงทศวรรษที่ 1890-1960 ช่วงเวลาเกือบ 100 ปีทำให้เกิดการแบ่งแยกว่าใครคือคนปกติ และใครคือคนผิดปกติทางเพศ ใครอยู่ตรงกลาง ใครอยู่ชายขอบ ใครคือคนส่วนใหญ่ ใครคือคนส่วนน้อย และสิ่งที่ร้ายที่สุดคือ สังคมยกย่องบุคคลที่เป็นรักต่างเพศ และดูหมิ่น หรือรังเกียจผู้ที่ป็นรกร่วมเพศ แนวคิดทางสังคม เชื่อว่า การแสดงออกในบทบาททางเพศเป็นเรื่องสังคม สังคมจะกำหนดว่าผู้ที่มีภาวะเพศแบบนี้ต้องเป็นชาย หรือหญิง และต้องแสดงออกให้สมกับบทบาทที่ถูกสร้างไว้ นักวิชาการที่สนใจเพศที่สามพยายามอธิบายว่า รกร่วมเพศ เกย์ เลสเบียน หรือพวกผ่าตัดแปลงเพศคือภาพสะท้อนอิทธิพลความคิดของการแบ่งแยกเพศคู่ตรงข้าม ชายกับหญิง ปรากฏการณ์เพศที่สาม มิใช่เพศอีกชนิดหนึ่ง แต่เป็นหลักฐานที่บ่งชี้

ว่าอัตลักษณ์ทางเพศของมนุษย์มีความสลับซับซ้อนและหลากหลาย และยากที่จะจัดประเภทให้เป็นระบบ

2.2.2 ฮอลลี บอสเวลล์ กล่าวว่าผู้ที่แสดงออกทางเพศในทางตรงกันข้าม หรือมีเพศสภาวะไม่ตรงกับเพศตามธรรมชาติคือ บทบาทที่อยู่ตรงกลางระหว่างพวกที่แปลงเพศ กับพวกที่แต่งตัวผิดเพศ จูดิธ บัตเลอร์ กล่าวว่า การแสดงออกทางเพศ หรือ Gender เป็นเรื่องของกระบวนการเปลี่ยนสภาพและการเล่นตามบทบาทต่างๆ บัตเลอร์เรียกสิ่งนี้ว่า Gender Performativity การแสดงบทบาททางเพศไม่จำเป็นต้องตรงกับเพศตามธรรมชาติ หรืออารมณ์ความรู้สึกของบุคคล เพราะการแสดงบทบาทชายหญิงให้ตรงตามเพศเป็นเพียงแบบแผนอุดมคติ เครื่องหมายของเพศสภาพถูกแสดงออกมาผ่านการแต่งกาย บัตเลอร์พยายามชี้ว่าการแต่งกายผิดเพศ เช่น ชายแต่งหญิง (Drag) คือเครื่องพิสูจน์ความล้มเหลวของระบบเหตุผลของรักต่างเพศ (Holly Boswell, 1991)

จากการอธิบายของแนวคิดเรื่อง Gender นั้นจะบ่งบอกถึงความแตกต่างเพศสภาพทางสังคม ซึ่งสามารถทำให้เกิดการแบ่งแยกว่าใครคือรักต่างเพศ ใครคือรักร่วมเพศ ฉะนั้นผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีดังกล่าวเพื่อเป็นหลักวิเคราะห์ถึงความเข้าใจเกี่ยวกับเพศสภาวะ การแสดงออกทางเพศ และความรู้สึกทางเพศของอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทย และในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์

2.3 ทฤษฎีรักร่วมเพศ

นั้นก่อตั้งขึ้นโดยนักวิชาการสายสตรีนิยมอีกท่านหนึ่งนั่นคือ Judith Butler โดยพัฒนามาจากทฤษฎีวิพากษ์เกี่ยวกับกลุ่มเลสเบียนและกลุ่มเกย์ในช่วงยุคปี ค.ศ. 1970 จนถึงปี ค.ศ. 1980 ที่เชื่อว่าอัตลักษณ์นั้นเป็นสิ่งที่มียู่อ่อนในตัวทุกคน และเป็นสิ่งที่คอยกำหนดบทบาทการแสดงของแต่ละคนออกมา หรือพูดอย่างรวบรัดได้ว่า การแสดงออกหรือภาพตัวแทนคือการทำหน้าที่ของอัตลักษณ์ทางเพศ (Representations are a function of sexual identities) ซึ่งนั่นหมายถึงว่า เพศและอัตลักษณ์ นั้นต่างมีพัฒนาการ โดยแต่ละพัฒนาการอย่างเช่นพวกชายรักชายหรือหญิงรักหญิง (Homosexual) นั้นขึ้นอยู่กับกระบวนทัศน์ถึงตัวตนของตนเองว่าเป็นเกย์หรือเลสเบียนที่สมบูรณ์แบบมากน้อยแค่ไหน และเมื่อพบว่าไม่สมบูรณ์แบบก็จะเกิดการพยายามที่จะพัฒนาไปให้ถึงอัตลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบกว่า หรือทำให้อัตลักษณ์ที่ตนต้องการมั่นคงขึ้น โดยการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและเพศตรงข้ามด้วย เช่นนั้นแล้วเราจึงสามารถที่จะอธิบายได้ว่าพวกนิยมนองเพศ (Bisexuality) อาจถือได้ว่าเป็นพัฒนาการอันสมบูรณ์แบบของการเป็นเกย์นั่นเอง

2.3.1 ปลายปี ค.ศ. 1980 ทฤษฎีรักร่วมเพศก็ได้ถือกำเนิดขึ้น โดยมีแนวคิดวิพากษ์ที่สวนทางกับแนวคิดเกี่ยวกับเกย์และเลสเบียนที่เคยเชื่อกัน โดยทฤษฎีรักร่วมเพศนั้นเชื่อว่า อัตลักษณ์ทางเพศ

ต่างหากอันเป็นหน้าที่ของการแสดงออกของแต่ละบุคคล (Sexual identities are a function of representations) ซึ่งนั่นก็คือการแสดงออกนั้นเป็นสิ่งที่มียู่ก่อนและเป็นตัวที่จะคอยกำหนด กระทั่งถึงกับทำลายล้างอัตลักษณ์ทางเพศของแต่ละบุคคลที่เป็นอยู่ โดยทฤษฎีกร่วมเพศมีความประสงค์ที่จะมองให้เห็นว่าลักษณะ (Character) แบบไหนที่แต่ละบุคคลมีความพอใจที่จะเป็นและยังหลีกเลี่ยงการอธิบาย เพศและอัตลักษณ์ ว่าเป็นสิ่งที่มีการพัฒนาการ หรือการที่จะบอกว่าแต่ละอัตลักษณ์นั้นไม่สมบูรณ์ในตัวเอง ตรงกันข้าม ทฤษฎีกร่วมเพศนั้นเชื่อว่า แต่ละอัตลักษณ์ต่างหากที่เป็นสิ่งที่น่าสนใจและค้นหา เพราะแต่ละอัตลักษณ์ที่ปรากฏของแต่ละบุคคลนั้นจะล้อเลียนและทำลายล้างอัตลักษณ์เดิมที่แต่ละคนได้รับมาตั้งแต่เกิดโดยที่เลือกไม่ได้ ไปจนกระทั่งเผยให้เห็นถึงอัตลักษณ์ใหม่ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ต่อไป (Judith Butler, 1990)

2.3.2 ทฤษฎีกร่วมเพศยังเชื่อในคำยืนยันของนักจิตวิเคราะห์ เช่นฟรอยด์อย่างหนักแน่นว่า ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลนั้น ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวพันอยู่แต่ในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศเท่านั้น แต่ความพึงพอใจนั้นเกิดขึ้นได้โดยได้รับแรงขับเคลื่อนจากสิ่งต่างๆ นอกเหนือไปจากเรื่องของเพศ เช่นการกิน การออกกำลัง การคิด การนับถือเครื่องราง ฯลฯ อัตลักษณ์จึงถือได้ว่าเป็นความประหลาดที่ต้องการการสำรวจโดยปราศจากการศึกษาสาเหตุของการเกิดขึ้น ทฤษฎีกร่วมเพศต้องการดูเพียงแค่ว่าอัตลักษณ์อย่างไรที่แต่ละบุคคลปรารถนาที่จะเป็น และปรารถนาที่จะทำภายใต้ลักษณะของบุคคลแบบนั้นและในสถานที่ และช่วงเวลาเฉพาะ และนั่นคือสิ่งยืนยันให้สามารถกล่าวได้ว่า อัตลักษณ์นั้น มิใช่สิ่งที่ตายตัวและคอยกำหนดให้แต่ละบุคคลเป็น จึงเป็นเรื่องไร้สาระที่จะพูดเหมารวมถึงผู้คนว่าเป็นหญิง เป็นชาย หรือเป็นกลุ่มอื่นๆ เช่นเกย์หรือเลสเบี้ยน รวมถึงปฏิเสธการมองในลักษณะเหมารวมโดยตั้งอยู่บนรากฐานของอัตลักษณ์ใดอัตลักษณ์หนึ่ง และเชื่อว่าบุคคลสามารถท้าทายความเชื่อนั้นได้อย่างไร้ข้อจำกัดด้วยการเป็นในอัตลักษณ์ที่หลากหลายและคาดเดาไม่ได้อีกต่อไป (Judith Butler, 1990) และการทดลองสร้างอัตลักษณ์ในรูปแบบต่างานั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ในสังคมจำลองบนสื่อภาพยนตร์

ดังนั้นจากการอธิบายของทฤษฎีกร่วมเพศที่กล่าวถึงเรื่องการแสดงออกของแต่ละคน ออกมาแบบไหนที่แต่ละบุคคลมีความพอใจอย่างไร และความพอใจนั้นจะเกิดขึ้นได้รับแรงขับเคลื่อนจากสิ่งต่างๆ เช่นการกิน การออกกำลังกาย การคิด ฉะนั้นผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีดังกล่าวเพื่อเป็นหลักวิเคราะห์ถึงการแสดงออกถึงภาพตัวแทน หรือการทำหน้าที่ของอัตลักษณ์ทางเพศที่แสดงออกมาอย่างหลากหลายในสังคม และในภาพยนตร์ไทย

2.4 แนวคิดเรื่องสัญชาตญาณทางเพศและจิตใต้สำนึกของซิกมันด์ ฟรอยด์

ในการศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) อันว่าด้วยเรื่องของอิด (id) สัญชาตญาณทางเพศ และจิตสำนึกเข้ามาใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหาที่ปรากฏในภาพยนตร์ ซึ่งเกิดจากการสร้างสรรค์งานของผู้กำกับ เหตุผลที่นำแนวคิดของนักจิตวิทยาของซิกมันด์ ฟรอยด์มาใช้ในการวิเคราะห์นั้น เนื่องจากภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์นั้น เสมือนสื่อที่ผู้สร้างได้ใช้ถ่ายทอดระบายความรู้สึกนึกคิดของตน ผ่านเรื่องราวและถ่ายทอดไปสู่ผู้รับสารแล้ว เหตุผลที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือภาพยนตร์หลายเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์เป็นสิ่งที่สังคมไทยนั้นยังไม่ได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่ เช่นในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศอย่างเปิดเผย เรื่องความรักระหว่างเพศเดียวกัน การแสดงออกทางเพศในรูปแบบต่างๆ เป็นต้น ซึ่งภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์นั้น ล้วนเป็นสิ่งที่ฟรอยด์ได้อธิบายไว้ผ่านบทความเรื่องจิตใต้สำนึกและสัญชาตญาณทางเพศอันเป็นตัวผลักดัน สำคัญที่นำมาใช้ในการศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ได้แก่แนวความคิดเรื่องเพศกรรม (Sexuality) และความก้าวร้าว (Aggression) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ฟรอยด์เชื่อว่าในด้านสัญชาตญาณทางเพศซึ่งมนุษย์มีตั้งแต่วัยเด็ก ในธรรมชาติของฟรอยด์นั้นยังเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม เนื่องจากอิดนั้นเป็นสัญชาตญาณที่ต้องเผชิญหน้ากับข้อห้ามทางสังคมในแต่ละสังคมเสมอ

จะเห็นได้ว่าการที่สังคมในแต่ละสังคมมีข้อห้ามต่างๆ ดังนั้นการแสดงออกทางเพศของเกย์เพื่อแสดงออกทางตัวตนและสัญชาตญาณจึงถูกกำกับไว้ ไม่ว่าจะเป็นทางการแสดงออกทางกาย ภายนอก ภาย ภายนอกต่างๆ ซึ่งไม่สามารถจะแสดงออกได้อย่างเต็มที่ หากแต่อารยธรรมมนุษย์ไม่จะเป็นรูปแบบของศิลปะการแสดง ได้เปิดให้มนุษย์ในสังคมไทยได้ปลดปล่อยสัญชาตญาณผ่านรูปแบบของศิลปะการแสดง ซึ่งนอกจากจะเป็นการปลดปล่อยสัญชาตญาณแล้ว ฟรอยด์ยังเห็นว่ามันเป็นกระบวนการที่มนุษย์ใช้ในการขจัดประสบการณ์และความทรงจำอันเจ็บปวดออกจากจิตสำนึกของตน และจิตสำนึกก็ได้แสดงออกมาเมื่อถูกกระตุ้นเข้าหาแอ่ง จึงเห็นได้ว่า เรื่องตลกขบขัน การล้อเล่น การเล่นคำต่างๆ จะสะท้อนถึงความรู้สึกต่าง ๆ ที่ถูกเก็บกดไว้ในจิตไร้สำนึก เช่นการล้อเลียนความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เพื่อน และเรื่องเพศ เป็นต้น

ดังนั้นจากการอธิบายของฟรอยด์ที่กล่าวถึงสถานะของสัญชาตญาณทางเพศที่ถูกเก็บกดไว้ภายใต้กระบวนการการขัดเกลากายทางสังคม หรือความรู้สึกที่ถูกเก็บกดไว้ภายใต้จิตไร้สำนึกก็ได้อันเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการปลดปล่อย แนวคิดเรื่องสัญชาตญาณทางเพศ และจิตใต้สำนึกของซิกมันด์ ฟรอยด์ ที่อธิบายลักษณะเนื้อหาและตัวละครในภาพยนตร์ ซึ่งเป็นเสมือนสื่อที่ผู้สร้างได้ใช้ในการปลดปล่อยความเครียดต่างๆ ที่ต้องถูกเก็บกดไว้เมื่อเผชิญกับข้อห้ามในสังคมในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่า

จะเป็นเรื่องราวของเกย์ จึงอาจกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์นั้นเป็นเครื่องมือในการปลดปล่อยเรื่องราว ความคิดเห็นต่างๆ ของผู้สร้างที่ไม่สามารถที่จะแสดงออกได้โดยทั่วไปในสภาพสังคมไทย

2.5 แนวคิดการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ (Film Narration)

การเล่าเรื่อง (Narration) มีประวัติยาวนานอันเป็นการสื่อสารที่ถือกำเนิดมาพร้อมกับสังคมมนุษย์ เนื่องจากมนุษย์ได้ใช้การเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวัน อาจกล่าวได้ว่าสังคมใดมีภาษา สังคมนั้นต้องมีการเล่าเรื่องอย่างแน่นอน ซึ่งนอกจากใช้เสียงและตัวอักษรเพื่อเล่าเรื่องราวแล้ว รูปภาพก็สามารถเล่าเรื่องราวหรือสื่อความหมายได้เช่นเดียวกัน

ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 องค์ความรู้ที่ศึกษาตัวเรื่องเล่า (Narrative) ได้กลายเป็นความรู้เฉพาะด้านและได้รับพัฒนาขึ้นอย่างจริงจัง ซึ่งถือเป็นองค์ความรู้ร่วมสมัยที่การศึกษาเล่าเรื่องได้กลายมาเป็นสาขาวิชาการเฉพาะอย่างเต็มตัว มีการกำหนดวัตถุประสงค์และวิธีการที่ใช้ศึกษา เพราะฉะนั้นจึงเกิดเป็นองค์ความรู้ชุดหนึ่งซึ่งเรียกรวมๆ ได้ว่าเป็น “ศาสตร์เรื่องเล่า” (Narratology) นั่นคือ ศาสตร์ที่ศึกษาตัวเรื่องเล่า (Narrative) นั่นเอง (ภาวดี ทิพย์รักษ์, 2545, น.15)

การศึกษาเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง (Narratology) ถือได้ว่าเป็นการก้าวข้ามจากการศึกษาเนื้อหาไปสู่ความสนใจโครงสร้างของการเล่าเรื่อง (Structure) และวิธีการเล่าเรื่อง (Process) ของสื่อแต่ละชนิด ซึ่งประเภทของการเล่าเรื่องที่ได้รับการนำมาศึกษามีอยู่หลายชนิด ทั้งนิยาย นิทาน การรายงานข่าว รวมทั้งสื่อภาพยนตร์

2.5.1 “ศาสตร์เรื่องเล่า” (Narratology) เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ในการศึกษาเล่าเรื่องในสามมิติใหญ่ด้วยกัน ดังนี้

มิติแรกเป็นการเปลี่ยนแปลงนิยามของเรื่องเล่า คือเปลี่ยนจากเดิมที่มองว่า เรื่องเล่าเป็นภาพสะท้อนความเป็นจริงมาเป็นการมองใหม่ว่าเรื่องเล่าไม่ได้เป็นสิ่งที่สะท้อนโลกของความเป็นจริง แต่เรื่องเล่ามีการประกอบสร้างในตัวของมันเอง ดังนั้นจึงหันมาให้ความสำคัญกับสิ่งที่เรียกว่าประกอบสร้าง (Construction) ของเรื่องเล่ามากกว่ามองว่ามันสะท้อนความเป็นจริงอยู่ข้างนอก

มิติที่สองมีการเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ของการศึกษา คือ ขอบเขตของเรื่องเล่าที่จากเดิมจะถูกจำกัดเฉพาะในวรรณกรรมที่เป็นเรื่องแต่ง (Fiction) ได้ขยายออกไปสู่ตัวแทนประเภทอื่นที่เรียกว่า เรื่องจริง (Non-fiction) รวมทั้งขอบเขตของตัวเรื่องเล่าจะกว้างขึ้นจากเดิมที่มีแต่เรื่องสั้น นิยายขยายไปสู่ข่าว สารคดี ฯลฯ

มิติที่สามที่มีความเปลี่ยนแปลงคือวัตถุประสงค์ในการศึกษา มีการเปลี่ยนจุดเน้นของเป้าหมายในการศึกษาเรื่องเล่า จากเดิมที่เน้นเรื่องความซาบซึ้ง (Appreciation) เปลี่ยนมาเน้นที่ความเข้าใจ (Understanding) เป็นหลักแทน นพพร (ประชากุล, 2542)

2.5.2 ในศตวรรษที่ 19 ถึงกลางศตวรรษที่ 20 การศึกษาเรื่องเล่าจะถูกครอบงำด้วยทัศนะที่ว่าเรื่องเล่าเป็นการลอกเลียนความเป็นจริง หรือแสดงแทนความเป็นจริง ซึ่งจะทำให้เรามองไม่เห็นว่าเป็นเรื่องเล่ามีหลักการประกอบสร้าง (Principle of Construction) อยู่ในตัวของมันเอง

ดังข้างต้นจะเห็นได้ว่า ภาพยนตร์ใช้การเล่าเรื่องในการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม ดังนั้นการวิเคราะห์การประกอบสร้างความหมายเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย นั้น จึงจำเป็นต้องใช้องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง มาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้ (สุภา จิตติวิสุรัตน์, 2545)

1. โครงเรื่อง (Plot)

โครงเรื่องเป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่องเล่า เพราะถ้าไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย ภาพยนตร์ หรือเรื่องเล่าประเภทอื่นๆ โครงเรื่องมักถูกนำมาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาอยู่เสมอ โดยปกติจะมีการลำดับเหตุการณ์เล่าเรื่องไว้ 5 ขั้นตอน ได้แก่

1.1 การเริ่มเรื่อง เป็นการชักจูงความสนใจให้ติดตามเรื่องราว มีการแนะนำตัวละคร แนะนำฉากหรือสถานที่ อาจมีการเปิดประเด็นปัญหาหรือปมขัดแย้งเพื่อให้เรื่องชวนติดตาม การเริ่มเรื่องไม่จำเป็นต้องลำดับเหตุการณ์ อาจเริ่มเรื่องจากตอนกลางเรื่องหรือย้อนจากตอนท้ายเรื่องไปหาต้นเรื่องก็ได้

1.2 การพัฒนาเหตุการณ์ คือการที่เรื่องราวดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและสมเหตุสมผล ปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งเริ่มทวีความเข้มข้นเรื่อยๆ ตัวละครอาจมีความลำบากใจและสถานการณ์ก็ยิ่งอยู่ใต้วงอุ้งยาก

1.3 ภาวะวิกฤต จะเกิดขึ้นเมื่อเรื่องราวกำลังถึงจุดแตกหัก และตัวละครอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจ

1.4 ภาวะคลี่คลาย เป็นสภาพหลังที่จุดวิกฤติได้ผ่านพ้นไปแล้ว เงื่อนไขและประเด็นปัญหาได้รับการเปิดเผยหรือข้อขัดแย้งได้รับการขจัดออกไป

1.5 การยุติเรื่องราว คือการสิ้นสุดของเรื่องราวทั้งหมด การจบอาจหมายถึงความสูญเสีย อาจจบแบบการมีความสุข หรือทิ้งท้ายไว้ให้ขบคิดก็ได้

2. ความขัดแย้ง (Conflict)

ความขัดแย้งเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของโครงเรื่องที่สร้างปมปัญหาและการหาหนทางแก้ปัญหา ความขัดแย้งของตัวละครคือความเป็นปรีภัยต่อกัน หรือความไม่ลงรอยในพฤติกรรม การกระทำ ความคิด ความปรารถนา หรือความตั้งใจของตัวละครในเรื่องซึ่งการพัฒนาเรื่องราวต่างๆจะดำเนินขึ้นท่ามกลางความขัดแย้ง เช่นความขัดแย้งระหว่างบุคคล ความขัดแย้งภายในจิตใจ หรือความขัดแย้งกับพลังภายนอก ได้แก่ ธรรมชาติ หรือสิ่งเหนือธรรมชาติ

3. แก่นเรื่อง (Theme)

แก่นเรื่องคือสาระสำคัญของภาพยนตร์ที่ผู้สร้างต้องการจะบอกกล่าวแก่ผู้ชม ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้

3.1 แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรม คือแก่นเรื่องที่ชักจูง แนะนำให้สนใจในเรื่องศีลธรรมโดยใช้เรื่องของความจริงที่ปรากฏอยู่ทั่วไป จะใช้ศีลธรรมหลายๆเรื่องมาเสนออย่างสัมพันธ์กัน

3.2 แก่นเรื่องเกี่ยวกับชีวิต เป็นแก่นเรื่องที่มุ่งเสนอเรื่องจริงของชีวิต สร้างข้อวิพากษ์ในประสบการณ์ทางธรรมชาติของมนุษย์ เป็นการประเมินสภาพมนุษย์

3.3 แก่นเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ เป็นแก่นเรื่องที่มุ่งเสนอพฤติกรรมลักษณะของมนุษย์คนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่ง แต่เป็นตัวแทนของมนุษย์ทั้งหมด

3.4 แก่นเรื่องเกี่ยวกับการวิพากษ์สังคม เป็นแก่นเรื่องที่มุ่งสะท้อนสภาพทางสังคม ซึ่งจะทำให้ทั้งแนวคิด เสียดสี หรือสมจริง เพื่อการปฏิรูปทางสังคม

3.5 แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมหรือคำถามเชิงปรัชญา เป็นแก่นเรื่องที่มุ่งเสนอโดยการตั้งคำถามเรียกร้องให้ตอบในเชิงปรัชญา ซึ่งต้องการการวิเคราะห์จากผู้ชม

4. (Character)

ตัวละครคือองค์ประกอบที่เป็นมนุษย์ ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

4.1 บทเด่น หรือบทบาทหลัก เป็นตัวสื่อสารความเป็นแก่นเรื่องและเป็นบทบาทของตัวละครที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงมากที่สุด ตัวละคร มีการพัฒนาและเติบโต

4.2 บทเสริม คือ บทบาทของตัวละครที่บังคับส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเติบโตของตัวละครบทเด่น เป็นส่วนประกอบหนึ่งของตัวละครบทเด่น มีบทบาทคอยแนะนำเรื่องใหม่ๆ ที่จะเป็นสาเหตุของสิ่งใหม่ๆในชีวิตที่เกิดขึ้นกับตัวละครบทเด่น

4.3 ศัตรู เป็นบทบาทตัวละครที่เผชิญหน้ากับตัวละครบทเด่นหรือบทบาทที่เริ่มต้นเหตุการณ์ที่จะสร้างปัญหา ก่อให้เกิดผลดีและไม่ดี

4.4 ตัวเร่ง เป็นตัวแนะนำ สร้างสถานการณ์ หรือข้อมูลใหม่ๆ เพื่อให้เกิดการตอบรับจากตัวละครบทเด่น แต่ไม่ใช่บทบาทที่จะเผชิญหน้าโดยตรงกับปัญหาพร้อมตัวละครบทเด่น เป็นบทที่ไม่ใช่ตัวกระทำหลัก

4.5 บทสนับสนุน เป็นบทบาทหนึ่งที่เปรียบเสมือนตัวเคลื่อนไหว เพื่อการส่องสว่างและสร้างสีสันให้กับตัวละครบทเด่น เป็นบทที่ช่วยให้รายละเอียดภูมิหลัง และช่วยในการอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต

4.6 บทประกอบ คือบทของคนที่สร้างความจริงของสถานการณ์และจัดให้เกิดเนื้อหาสาระของโครงเรื่องโดยรวม เป็นบทเพิ่มสีสัน แต่งเติม และเป็นส่วนประกอบรอบๆสถานการณ์ในเรื่อง

5. ฉาก (Setting)

ฉากเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการเล่าเรื่องทุกประเภท เนื่องจากการเล่าเรื่องคือการถ่ายทอดเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน เหตุการณ์ต่างๆจะเกิดขึ้นโดยปราศจากสถานที่ไม่ได้ นอกจากนี้ฉากยังมีความสำคัญในแง่ที่สามารถบ่งบอกความหมายบางอย่างของเรื่องได้ มีอิทธิพลต่อความคิดหรือการกระทำของตัวละครได้ด้วย

5.1 ฉากที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ สภาพแวดล้อมธรรมชาติที่แวดล้อมตัวละคร เช่นป่าไม้ พืชพันธุ์ ลำธาร หรือบรรยากาศค่าเช้าในแต่ละวัน

5.2 ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ได้แก่ ยุคสมัย หรือช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ตามท้องเรื่อง

5.3 ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย ได้แก่ ยุคสมัย หรือช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ตามท้องเรื่อง

5.4 ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง สภาพแบบแผนหรือกิจวัตรประจำวันของตัวละคร ของชุมชน หรือท้องถิ่นที่ตัวละครอาศัยอยู่

5.5 ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม คือสภาพแวดล้อมที่จับต้องไม่ได้ แต่มีลักษณะเป็นความเชื่อ หรือความคิดของคน เช่นค่านิยม ธรรมเนียม ประเพณี เป็นต้น

6. มุมมองของการเล่าเรื่อง (Point of view)

เนื่องจากผู้เล่าเรื่อง (Narrator) ในการเล่าเรื่องแต่ละเรื่องมีจุดยืนที่แตกต่างกันและจากจุดยืนที่แตกต่างกันทำให้มีมุมมองการเล่าเรื่องเช่น การมองดูเหตุการณ์ การเข้าใจพฤติกรรมของตัวละครแตกต่างกัน เนื่องจากผู้รับสารเองก็ต้องเดินตามหลังหรือยืนอยู่ ณ จุดเดียวกับผู้เล่าเรื่องด้วย ดังนั้นมุมมองของผู้รับสารจึงถูกกำหนดจากจุดยืนของผู้เล่าเรื่องนั่นเอง (กาญจนา แก้วเทพ, 2547) ได้แบ่งประเภทของมุมมองที่เกิดจากจุดยืนของผู้เล่าเรื่องไว้ 4 แบบคือ

6.1 ผู้เล่าเรื่องมองไปจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First-Person Narrator) กล่าวคือ ตัวเอกของเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่อง การเล่าเรื่องแบบนี้มักจะได้ยินคำว่า “ผม”หรือ “ฉัน” ปรากฏอยู่ตลอด

เนื่องจากผู้เล่าเรื่องเป็นเจ้าของเรื่อง ดังนั้น จึงมีข้อเด่นตรงที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ แต่ข้อด้อยก็คือ อาจจะมือคดเจือปนด้วย

6.2 ผู้เล่าเรื่องมองไปจากมุมมองของบุรุษที่สาม (The Third-Person Narrator) คือ การที่ผู้เล่าเรื่องมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงอยู่กับตัวละครเอก ผู้เล่าจึงเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

6.3 การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective) เป็นการเล่าเรื่องที่ไม่ปรากฏตัวผู้เล่าในลักษณะของตัวบุคคล แต่จะเป็นการเล่าจากมุมมองของคนวงนอกที่สังเกตและรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นกลาง ตามที่เหตุการณ์เกิดขึ้นจริง และปล่อยให้ผู้ชมตัดสินใจเอาเอง ตัวอย่างเช่น วิธีการเล่าเรื่องของภาพยนตร์สารคดี ข้อเด่นของวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้ คือมีความเป็นกลาง แต่มีข้อด้อย คือ การเล่าเรื่องแบบนี้ไม่สามารถช่วยให้ผู้ชมเข้าใจอารมณ์ ความคิด และจิตใจของตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง

6.4 การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) วิธีการเล่าเรื่องแบบนี้อาจจะมีการรวมกับทั้ง 3 แบบที่กล่าวมาคือ อาจจะเป็นบุรุษที่หนึ่ง บุรุษที่สาม หรือมุมมองที่เป็นกลาง หากทว่าวิธีการเล่าเรื่องแบบสุดท้ายนี้ ผู้เล่าจะมีลักษณะพิเศษ คือ ผู้เล่าจะมีลักษณะหยั่งรู้ไปหมดทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นความคิดหรือจิตใจของตัวละคร สามารถล่วงรู้ข้ามกาลเวลาข้ามสถานที่ได้หมด และผู้เล่าเรื่องจะอธิบายทุกอย่างให้ผู้ชมได้รับรู้ตาม

จากการอธิบายของแนวคิดการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ (Film Narration) ที่กล่าวถึงเรื่องแก่นเรื่อง (Theme) หรือสาระสำคัญของภาพยนตร์ที่ผู้สร้างต้องการจะบอกกล่าวแก่ผู้ชม เช่น แก่นเรื่องเกี่ยวกับชีวิต เป็นแก่นเรื่องที่มุ่งเสนอเรื่องจริงของชีวิต สร้างข้อวิพากษ์ในประสบการณ์ทางธรรมชาติของมนุษย์ เป็นการประเมินสภาพมนุษย์ หรือแก่นเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ เป็นแก่นเรื่องที่มุ่งเสนอพฤติกรรมลักษณะของมนุษย์คนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่ง และการเล่าเรื่องผ่านตัวละคร (Character) ไม่ว่าจะเป็นบทเด่น บทเสริม ศัตรู ตัวร้าย บทสนับสนุน บทประกอบ ผู้วิจัยสามารถใช้แนวคิดดังกล่าวมาวิเคราะห์ถึงอัตลักษณ์ของเกย์ซึ่งแสดงออกมาจากการเล่าเรื่องไม่ว่าจะเป็นแก่นเรื่อง หรือการเล่าเรื่องผ่านตัวละครของภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์

2.6 รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปริญทร์ นาคสิงห์ (2547) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “เกย์ : กระบวนการ พัฒนาเอกลักษณ์ และวิถีชีวิตทางเพศ” พบว่า กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์เกย์จะต้องผ่าน 3 ขั้นตอน ที่ต่อเนื่อง คือ

ขั้นที่ 1 เกิดความรู้สึกแตกต่างจากผู้อื่น จุดเริ่มต้นของกระบวนการ พัฒนาเอกลักษณ์เกย์ เริ่มมาจากการแสดงพฤติกรรมข้ามเพศ (Cross Gender Behavior) ของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างจาก เด็กผู้ชายคนอื่นๆ ในวัยเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของการละเล่น การไม่ชอบคลุกคลีหรืออยู่รวมกลุ่มเด็กผู้ชาย แต่ชอบที่จะเล่นและอยู่รวมกลุ่มกับเด็กผู้หญิง ตลอดจนกิริยามารยาทที่เรียบร้อย กระตือรือร้น มีลักษณะคล้ายเด็กผู้หญิง ซึ่งลักษณะทางเพศที่ปรากฏนี้ทำให้ผู้ชมทางสังคมใช้สิทธิข่มขู่ (Negative Sanction) ต่อผู้แสดงพฤติกรรมดังกล่าวด้วยการประทุษร้ายผู้มีพฤติกรรมเหล่านั้นว่า “กะเทย” และ “ตุ๊ด” เนื่องจากเล็งเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวไม่เหมือนหรือแตกต่างจากเด็กผู้ชายคนอื่นๆ

ขั้นที่ 2 สงสัยหรือคิดว่าตนเองอาจจะเป็นผู้รักเพศเดียวกัน ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างผู้รักเพศเดียวกัน เริ่มเห็นได้อย่างชัดเจนจากการแสดงพฤติกรรมข้ามเพศ ซึ่งพฤติกรรมการแสดงออกดังกล่าว สอดคล้องกับตราประทับของสังคมที่มีต่อกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้กลุ่มตัวอย่างหลายคน เริ่มสงสัยว่าตนเองอาจจะมีเอกลักษณ์ดังกล่าว ขณะที่บางคนในช่วงหนึ่งยอมรับในตราประทับนั้น เนื่องจากในขณะนั้นยังไม่มีคำอื่นใดที่เหมาะสมไปกว่านี้ ซึ่งในช่วงนี้เองที่แนวโน้มทางเพศได้พัฒนาขึ้น ทำให้พวกเขาตระหนักถึงเอกลักษณ์ทางเพศของเขาได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นความดึงดูดใจต่อเพศเดียวกัน หรือการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน อันเป็นเครื่องยืนยันถึงแนวโน้มทางเพศที่มีต่อเพศเดียวกันดังกล่าว กระบวนการขจัดเกลางทางสังคมทำให้รู้ว่าการมีเอกลักษณ์ของผู้รักเพศเดียวกันนั้นขัดต่อความคาดหวังทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีเอกลักษณ์กะเทย ที่สามารถสังเกตได้จากลักษณะปรากฏทางกายที่แตกต่างจากผู้อื่นอย่างเห็นได้ชัด ทำให้กลุ่มตัวอย่างหลายคนคิดถึงปฏิกิริยาทางสังคมทั้งจากผู้ใกล้ชิดไม่ว่าจะเป็นญาติพี่น้อง ตลอดจนในสังคมระดับกว้างออกไปอย่างทำงาน ทำให้พวกเขารู้สึกไม่สบายใจกับการมีเอกลักษณ์ดังกล่าว ประกอบกับในขณะนั้นพวกเขาได้เรียนรู้ค่านิยมที่แสดงถึงการเป็นบุคคลผู้รักเพศเดียวกันมากขึ้น ทั้งจากที่โรงเรียนและสื่อต่างๆ ทำให้พวกเขาพบว่ามีคำอื่นๆ ที่เหมาะสมกับเอกลักษณ์เขามากกว่าคำว่ากะเทย ซึ่งคำนั้นก็คือ “เกย์”

ขั้นที่ 3 ยอมรับเอกลักษณ์เกย์ เมื่อพวกเขายอมรับเอกลักษณ์เกย์ให้กับเอกลักษณ์แห่งตนแล้ว พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะแสดงออกหรือทำการเปิดเผยตัวต่อผู้อื่นให้รับรู้ถึงสิ่งที่เขาเป็น แต่การเปิดเผยตัวนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับทุกคน เนื่องจากบางคนยังกลัวปฏิกิริยาทางสังคมโดยเฉพาะจากครอบครัวและผู้ใกล้ชิดที่มีความคาดหวังในตัวกลุ่มตัวอย่างสูง ขณะที่บางคนไม่สามารถเก็บงำ

ความรู้สึก ความเก็บกด ตลอดจนความอัดอั้นที่มีอยู่ได้ พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะเปิดเผยตัว โดยกลุ่มตัวอย่างอาจเลือกที่จะเปิดเผยตัวตนในสถานที่เฉพาะสำหรับชาวเกย์ก่อน เนื่องจากเป็นสถานที่เฉพาะที่มีแต่ผู้รักเพศเดียวกัน ขณะที่บางคนอาจจะบอกกับเพื่อนสนิทซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นเพื่อนผู้หญิง และสุดท้าย การเปิดเผยตัวกับครอบครัวจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นยากที่สุด กลุ่มตัวอย่างหลายคนปฏิเสธที่จะเปิดเผยตัวกับครอบครัว เนื่องจากกลัวว่าพวกเขาจะเสียใจ ขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางคนเมื่อทำการเปิดเผยตัวกับที่บ้านแล้ว แต่ทางบ้านรับไม่ได้เป็นเหตุให้ต้องแยกกันอยู่หรือไม่ติดต่อกันอีกเลย ซึ่งผู้รักเพศเดียวกันแต่ละคนจะต้องพิจารณาผลเสียให้รอบคอบก่อนที่จะมีการเปิดเผยตัวออกไป สำหรับมุมมองความรักของกลุ่มตัวอย่างนั้นพบว่าไม่แตกต่างจากมุมมองความรักของผู้รักต่างเพศเลย เนื่องจากผู้รักเพศเดียวกันทุกคนต้องการที่จะมีคู่ชีวิตหรือใช้ชีวิตร่วมกับคนที่เขารัก แต่ด้วยเหตุผลหลายประการไม่ว่าจะเป็นความเหงาประสบการณ์ที่เลวร้าย การถูกหลอก การนอกใจ ฯลฯ ทำให้ผู้รักเพศเดียวกันหลายคนหันเหเข้าสู่วิถีชีวิตทางเพศ ซึ่งการใช้ชีวิตในลักษณะดังกล่าวเป็นการแสวงหาบุคคลเพื่อปลดปล่อยความต้องการทางเพศโดยปราศจากข้อผูกมัดหรือความผูกพันทางใจ และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ก็มีแนวโน้มที่จะไม่เลือกผู้ที่พบในสถานที่ดังกล่าวมาเป็นคู่ชีวิตด้วย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ติดต่อกันทางอินเทอร์เน็ต ห้องน้ำสาธารณะ สถานบริการอบไอน้ำหรือชาน้ำ และสวนสาธารณะ เนื่องจากความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นก่อตัวมาจากความใคร่มากกว่าความรักและความเข้าใจ ทำให้พวกเขาไม่สามารถอยู่ด้วยกัน ได้นาน และเมื่อชีวิตของพวกเขาเป็นอิสระปราศจากการควบคุม พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะเข้าไปใช้ชีวิตทางเพศในลักษณะดังกล่าวอีกครั้ง จนวิถีชีวิตทางเพศได้หลอมรวมกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตประจำวัน

รวมพล สายอรุณ (2541, บทคัดย่อ) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “ภาพลักษณ์เกย์ในสายตานักศึกษา” พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มองว่า ภาพลักษณ์ภายนอกของเกย์เป็นเหมือนผู้ชายทั่วไป มีพฤติกรรมทั้งแบบมีเพศสัมพันธ์กับชายหญิง และแบบมีเพศสัมพันธ์กับหญิงและแบบมีเพศสัมพันธ์กับชายบ้าง ไปจนถึงการมีเพศสัมพันธ์กับชายเท่านั้น นักศึกษาส่วนใหญ่มีภาพลักษณ์เกย์เชิงนามธรรมว่า เกย์เป็นผู้ที่มีอารมณ์แปรปรวนมากกว่าคนปกติ ภาพลักษณ์ว่าเกย์วิตถารมากกว่าคนปกติ และมีอารมณ์รุนแรงมากกว่าปกติ

เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา (2551) Gender ความหลากหลายทางเพศ หนังสือกิ่งเอกสารวิชาการ ผสมผสานความรู้ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ สังคมวิทยา รวมถึงมนุษยวิทยา เพื่อบอกเล่าเรื่องราว ประสบการณ์และแลกเปลี่ยนความรู้ และเพื่อส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับวิถีทางเพศของคนในสังคม ซึ่งความไม่เข้าใจจะก่อให้เกิดการเดียดฉันท์กันในสังคม การถูกกีดกันเหยียดหยาม การทำร้ายร่างกาย คนที่แตกต่างจากเรา รวมถึงเรื่องอื่นๆ เช่นการกีดกันทางอาชีพ และการเข้าถึง

การบริการของรัฐเป็นต้น ซึ่งข้อมูลและเรื่องราวต่างๆบอกเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นรอบๆตัวจากนักวิจัยและนักเขียน

วิภา ด้านธำรงกุล (2547) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ“เครือข่ายสังคมและเพศสัมพันธ์กลุ่มชายขอบชาย” พบว่าความรู้สึคนึกคิดเกี่ยวกับความเป็นชายเป็นหญิงมีพัฒนาการเริ่มต้นตั้งแต่สำนึกแบบชายทั่วไปและค่อยๆพัฒนาไปทางเพศที่ละน้อย ดังแสดงให้เห็นในกลุ่มไบและเกย์ถึงและจะใกล้ความเป็นหญิงไปตามลำดับจนมีสำนึกเหมือนหญิงในที่สุด เพศสำนึกของบุคคลที่เกิดเป็นชายจะมีพัฒนาการไปตามอายุ ประสบการณ์และการรับรู้ พัฒนาการเพศสำนึกจะเกิดคู่ขนานไปกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคม โดยชายที่มีนิสัย กริยาท่าทาง และการสื่อสาร การแสดงออกแบบหญิง

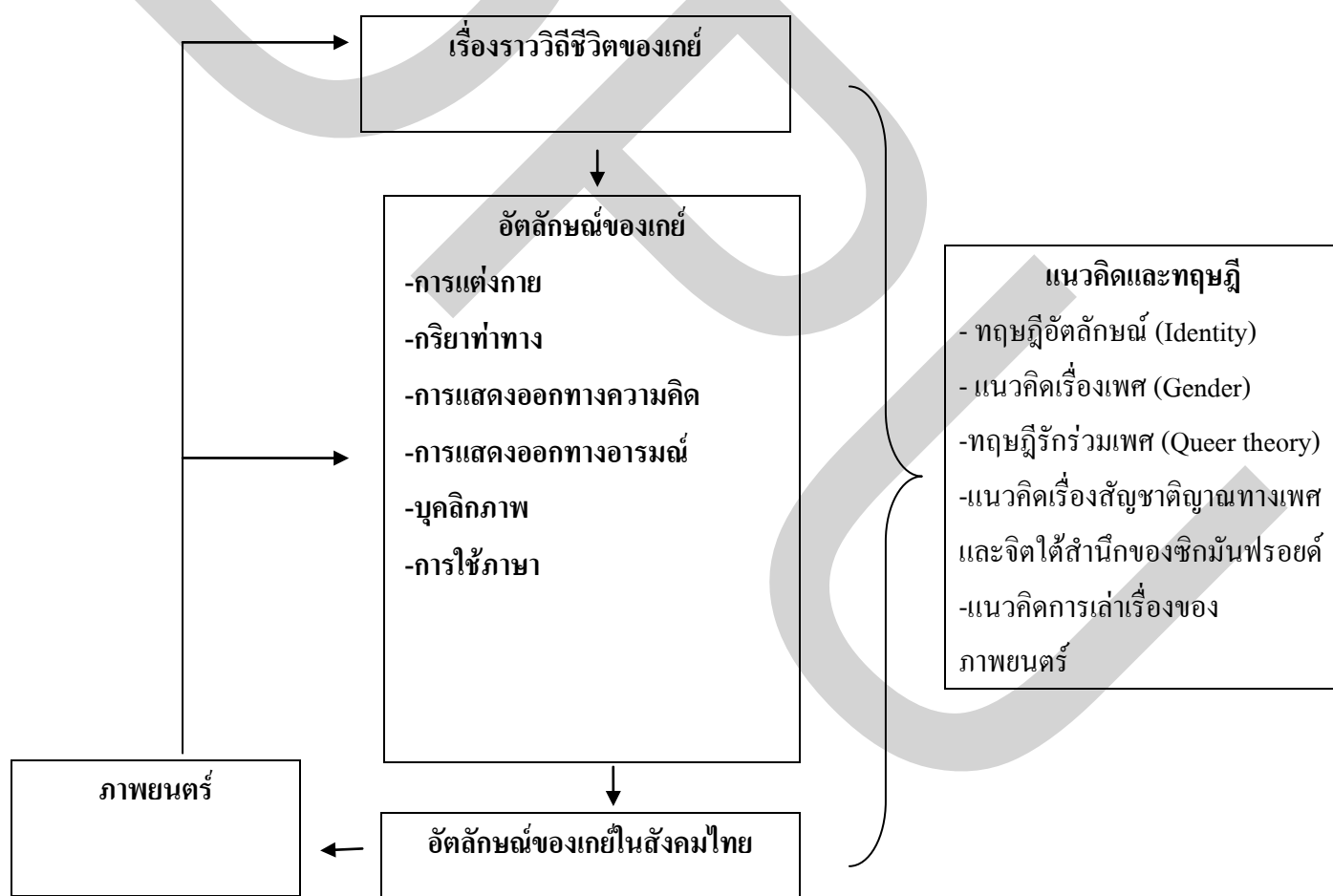
เทิดศักดิ์ ร่มจำปา (2545) ทำการวิจัยเรื่อง “วาทกรรมเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทย 2508-2542” คือการค้นหาวาทกรรมกระแสหลักที่ดูหมิ่นเหยียดหยามเกย์ โดยใช้การเก็บข้อมูลเอกสาร หนังสือพิมพ์ นิตสาร และวารสารเพื่อจะดูว่าสังคมพูดถึงเกย์อย่างไร ด้วยทัศนคติอย่างไร ความเชื่อแบบไหน โดยเก็บศึกษาเอกสารตั้งแต่ปีพ.ศ.2508 จนถึงพ.ศ.2542 หรือประมาณ34ปี ก่อนที่จะอธิบายวาทกรรมเกย์ เขาได้ให้ภาพเกี่ยวกับคำเรียกสรรพนามที่สังคมใช้อธิบายบุคคลที่เป็นกระเทย ซึ่งบัญญัติไว้ในพจนานุกรมของบาทหลวงปาลเลอแก้วร ในกฎหมายตราสามดวง พงสาวดาร พระไตรปิฎก และวรรณคดี เพื่อตรวจสอบว่าสังคมไทยมีทัศนคติอย่างไรต่อกระเทย ซึ่งพบว่าสังคมยอมรับพฤติกรรมแบบนี้ แต่จะมองเป็นตัวตลก หรือคนที่ไม่น่าเชื่อถือ จนกระทั่งช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง หนังสือพิมพ์แพร่หลายและมีการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักโทษชายในเรือนจำ ซึ่งถูกมองว่าอสุริยพิสดาร รวมทั้งมีความรู้ทางจิตวิทยาอธิบายว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นความผิดปกติทางจิต หลังจากนั้นจะมีคำเรียก “ลักเพศ” “รักร่วมเพศ” ที่ส่อไปในเชิงลบ

เป็นการค้นหาคะบวนการพัฒนาเอกลักษณ์และวิถีชีวิตทางเพศของเกย์ มีเป้าหมายที่จะอธิบายขั้นตอนของการนิยามตัวเองของเกย์ ศึกษาประสบการณ์ของบุคคลที่ขณะที่กำลังพัฒนาเอกลักษณ์ของเกย์ และดูความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์กับการใช้ชีวิตทางเพศของเกย์ โดยการเก็บข้อมูลสัมภาษณ์จากเกย์8คน มีอายุระหว่าง22-32ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปวช. ถือได้ว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มปัญญาชน เป็นคนที่มีความรู้จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีปฏิบัติสังสรรค์สัญลักษณ์และความเบี่ยงเบน โดยมีสมมติฐานว่า อัตลักษณ์เกย์เป็นการเบี่ยงเบนแบบหนึ่ง

ไชโย นิธิอุบัติ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองของกลุ่มชายรักชาย” คือการเปรียบเทียบข้อแตกต่างในการสื่อสารเพื่อเปิดเผยตัวของชายรักชายต่อคนใน

ครอบครัว การสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถามที่กำหนดขึ้น มีแนวคำถามตามทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งเก็บข้อมูลจากบทสัมภาษณ์ของชายรักรักชายในหนังสือและนิตยสาร การเปรียบเทียบวิธีการสื่อสารในที่นี้ได้ใช้เรื่องอายุ อาชีพ วิธีการสื่อสาร และลักษณะของครอบครัว ใช้ทฤษฎีการสื่อสารซึ่งอธิบายแต่ละบุคคลจะมีการเปิดเผยหรือปกปิดตัวเอง การเปิดเผยจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลเริ่มสนิทคุ้นเคยกับคนอื่น แต่บุคคลจะมีเรื่องปกปิดหรือเป็นความลับ ในขณะที่เดียวกันคนอื่นที่สื่อสารด้วยจะรู้ว่าคนคนนั้นเป็นอย่างไรในสายตาของเขา แม้ว่าคนๆนั้นจะไม่ยอมรับในสิ่งที่คนอื่นมองก็ได้ รวมทั้งปมด้อยที่อยู่ในตัวบุคคลนั้นด้วย

2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 2.1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และการสัมภาษณ์เชิงลึก (Depth-Interview) จากกลุ่มนักวิชาการ ผู้กำกับภาพยนตร์ และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้ชมภาพยนตร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ หาข้อเปรียบเทียบความแตกต่างของอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยกับอัตลักษณ์เกณฑ์ที่แท้จริงในสังคมไทย

3.1 ประชากร

ผู้วิจัยกำหนดประชากรที่มีความเกี่ยวข้องเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

1. ภาพยนตร์ที่ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหา คือ ภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และมีนักแสดงที่ได้รับบทบาทเป็นเกย์ที่ออกฉาย ตั้งแต่ปีพ.ศ.2550-2554 จำนวนทั้งหมด 19 เรื่อง ได้แก่

1. หอแก้วแตก
2. โกยเถาะเกย์
3. ตั๊ดสู้ฟุด
4. คู่แสด
5. เพื่อนกูรักมึงวะ
6. รักแห่งสยาม
7. ครีตกะจำ บ้าสุดๆ
8. ปิดเทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น
9. สะเก้ง
10. แก้วเตะดินระเบิด
11. ผีตุ้มตัม
12. หอแก้วแตก แหกกระเจิง

- 13.มายาเลนไทน์
- 14.กองพันกรีกครั้น ท.ทหารศึกลัก
- 15.แฟนลิลลา
- 16.ตุ๊กกี้เจ้าหญิงขายกบ
- 17.หลวงพี่เท่ง 3
- 18.อีเห็ดสดเผด็จศึก
- 19.หอแค้นแตก แหวกขมิ

2.กลุ่มนักวิชาการ ผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเกย์ รวม6ท่าน

- 2.1 นักวิชาการจำนวน 2 ท่าน ที่มีประสบการณ์สอน ระดับอุดมศึกษาด้านสื่อสารมวลชนหรือเพศศึกษาหรือเพศวิถี เป็นเวลาอย่างน้อย 2ปี
- 2.2 ผู้กำกับภาพยนตร์ไทยจำนวน 2 ท่าน ที่มีประสบการณ์ในการกำกับภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ อย่างน้อย 1 เรื่อง
- 2.3 ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 2 ท่าน ในระดับผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง หรือมีการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มเกย์ มีประสบการณ์ในการทำงานอย่างน้อย 2 ปี

3. กลุ่มเกย์

3.1 เกย์ จำนวน 10 คนมีอายุระหว่าง 20-35 ปี เป็นผู้มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีประสบการณ์ในการชมภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องต๊อดสู้ฟุด ภาพยนตร์เรื่องปิดทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น ภาพยนตร์เรื่องหอแค้นแตกแหกกระเจิง ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้เจ้าหญิงขายกบ ภาพยนตร์เรื่องหอแค้นแตกแหวกขมิ

3.2 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการคัดเลือกดังต่อไปนี้

1. คัดเลือกภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550-พ.ศ.2554 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 5 เรื่องโดยใช้เกณฑ์จากรายได้จากการเข้าฉายติด10อันดับหนังทำรายได้สูงสุดในแต่ละปี โดยอ้างอิงข้อมูลจาก เว็บไซต์ <http://www.dek-d.com>และ <http://www.oknation.net> ได้แก่

ภาพยนตร์เรื่องต๊อดสู้ฟุด มีรายได้ 70 ล้านบาท เป็นภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ที่มีรายได้ติด10อันดับรายได้สูงสุดพ.ศ. 2550

ภาพยนตร์เรื่องปิดเทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น มีรายได้ 90 ล้านบาท เป็นภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ที่มีรายได้คิด 10 อันดับรายได้สูงสุดพ.ศ.2551

ภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแตกแหกกระเจิง มีรายได้ 70 ล้านบาท เป็นภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ที่มีรายได้คิด 10 อันดับรายได้สูงสุดพ.ศ. 2552

ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ เจ้าหญิงขายกบ มีรายได้ 63.32 ล้านบาท เป็นภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ที่มีรายได้คิด 10 อันดับรายได้สูงสุดพ.ศ. 2553

ภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแหกกระเจิง มีรายได้ 60 ล้านบาท เป็นภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ที่มีรายได้คิด 10 อันดับรายได้สูงสุดพ.ศ. 2554

2. บุคคลที่ใช้ในการสัมภาษณ์เลือกจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความชำนาญและประสบการณ์เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยจำนวน 6 ท่าน โดยคัดเลือกด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงได้แก่

2.1 นักวิชาการจำนวน 2 ท่าน ที่สอนระดับอุดมศึกษาด้านสื่อสารมวลชนหรือเพศศึกษาหรือเพศวิถี เป็นเวลาอย่างน้อย 2 ปี

1. ดร.สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์ คณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

2. อ.สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ ผู้อำนวยการสำนักงานประชาสัมพันธ์ และอาจารย์สอนคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

2.2 ผู้กำกับภาพยนตร์ไทยจำนวน 2 ท่าน ที่มีประสบการณ์ในการกำกับภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ อย่างน้อย 1 เรื่อง

1. คุณพจน์ อานนท์

2. คุณชญ์วรินทร์ สุขะพิสัย

2.3 ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 2 ท่าน ในระดับผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง หรือมีการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มเกย์ มีประสบการณ์ในการทำงานอย่างน้อย 2 ปี

1. คุณดนัย ลิขจรัตน์ ผู้อำนวยการโครงการแชมป์เปียน สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย

2. คุณธนชัย ไชยสารี ผู้จัดการศูนย์การเรียนรู้ สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย

3. เกย์ จำนวน 10 คน มีอายุระหว่าง 22-35 ปี เป็นผู้มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีประสบการณ์ในการชมภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์จำนวน 5 เรื่องได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ ภาพยนตร์เรื่องปิดเทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น ภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแตกแหกกระเจิง ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ เจ้าหญิงขายกบ ภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแหกกระเจิง โดยคัดเลือกด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ใช้การสัมภาษณ์แบบสนทนากลุ่ม (Focus Group)

- 1.นายค.(นามสมมุติ)อายุ 26 ปี การศึกษา ปริญญาตรี พนักงานบริษัทเอกชน
- 2.นายข.(นามสมมุติ)อายุ 26 ปี การศึกษา ปริญญาตรี อาชีพ ธุรกิจส่วนตัว
- 3.นายค.(นามสมมุติ)อายุ 34 ปี การศึกษา ปริญญาตรี พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน
- 4.นางง.(นามสมมุติ)อายุ 30 ปี การศึกษา ปริญญาโท พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- 5.นายจ.(นามสมมุติ)อายุ 30 ปี การศึกษา ปริญญาตรี ธุรกิจส่วนตัว
- 6.นายฉ.(นามสมมุติ)อายุ 32 ปี การศึกษา ปริญญาโทเจ้าของกิจการ/ธุรกิจส่วนตัว
- 7.นายช.(นามสมมุติ)อายุ 30 ปี การศึกษา ปริญญาตรี ธุรกิจส่วนตัว
- 8.นายซ.(นามสมมุติ)อายุ 27 ปี การศึกษา ปริญญาตรี สื่อมวลชน
- 9.นายณ.(นามสมมุติ)อายุ 28 ปี การศึกษา ปริญญาตรี พนักงานบริษัทเอกชน
- 10.นายญ.(นามสมมุติ)อายุ 30 ปี การศึกษา ปริญญาตรี พนักงานบริษัทเอกชน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยมีคำถามที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทยในปัจจุบัน
2. แบบวิเคราะห์เนื้อหาภาพยนตร์ วิเคราะห์เนื้อหาจากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์จำนวน 5 เรื่อง เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลของเนื้อหาของภาพยนตร์ไทยที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของเกย์
3. แบบสัมภาษณ์สนทนากลุ่ม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยมีคำถามที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทยในปัจจุบัน

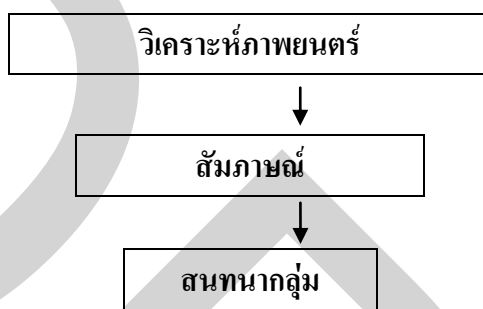
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวบทภาพยนตร์และกลุ่มตัวอย่างที่มีความเกี่ยวข้องเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทย

1. ผู้วิจัยทำการชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ ศึกษาเนื้อหา และอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ ทำการวิเคราะห์เชิงพรรณนา
2. กำหนดโครงสร้างการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ตามกรอบแนวคิดในการสัมภาษณ์ และทำการตรวจสอบอีกครั้งเพื่อให้โครงสร้างของการสัมภาษณ์ครอบคลุม และ ตรงตามประเด็นการวิจัย

3. ผู้วิจัยขออนุญาตนักวิชาการ ผู้กำกับ และผู้เชี่ยวชาญ เพื่อทำการสัมภาษณ์เก็บรายละเอียด เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์มาแล้ว จึงนำข้อมูลดังกล่าวมาตีความ และสร้างข้อสรุป

4. ผู้วิจัยขออนุญาตกลุ่มเกย์ผู้ชมภาพยนตร์ เพื่อทำการสนทนากลุ่ม และนำข้อมูลดังกล่าวมาตีความ วิเคราะห์ และสร้างข้อสรุป

ภาพที่ 3.1 ภาพการแสดงการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง “ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย” สามารถจำแนกการวิเคราะห์ข้อมูลได้ 2 ส่วน ส่วนแรกวิเคราะห์เกี่ยวกับเนื้อหาของภาพยนตร์เพื่อศึกษาถึงอัตลักษณ์ของเกย์ที่แสดงออกมาผ่านสื่อภาพยนตร์ไทย ส่วนที่สองวิเคราะห์จากบทสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม (focus Group) เพื่อศึกษาถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทย ซึ่งสามารถแจกแจงรายละเอียดได้ดังนี้

1. วิเคราะห์จากภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ ตั้งแต่ปีพ.ศ.2550-2554 จำนวน 5 เรื่อง โดยใช้แนวคิดการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ (Film Narration) และใช้ทฤษฎีรักร่วมเพศ (Queer Theory) ทฤษฎีอัตลักษณ์ (Identity) แนวคิดเรื่องเพศ (Gender) แนวคิดเรื่องสัญชาติญาณทางเพศ และจิตใต้สำนึกของซิกมันด์ ฟรอยด์ เป็นเกณฑ์การวิเคราะห์

2. วิเคราะห์ข้อมูลของนักวิชาการ ผู้กำกับ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ชมที่เป็นเกย์ ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทย โดยใช้ทฤษฎีรักร่วมเพศ (Queer Theory) ทฤษฎีอัตลักษณ์ (Identity) แนวคิดเรื่องเพศ (Gender) แนวคิดเรื่องสัญชาติญาณทางเพศและจิตใต้สำนึกของซิกมันด์ ฟรอยด์ เป็นเกณฑ์การวิเคราะห์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และการสัมภาษณ์เชิงลึก (Depth-Interview) จากกลุ่มนักวิชาการ ผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) จากผู้ชมภาพยนตร์ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลและแบ่งการนำเสนอผลการวิจัยโดยตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัยเป็นข้อๆดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาเรื่องราววิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในสื่อภาพยนตร์ไทย

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 ศึกษาเปรียบเทียบอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย กับอัตลักษณ์เกย์ที่ปรากฏในสังคมไทย

4.1 ศึกษาเรื่องราววิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย ข้อมูลเหล่านี้ได้มาจาก

4.1.1 ผลการวิเคราะห์จากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 จนถึงพ.ศ. 2554 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 5 เรื่อง ได้แก่ 1. ภาพยนตร์เรื่อง ตั๊ดสู้ฟุด 2. ภาพยนตร์เรื่องปิดเทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น 3. ภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแหก 4. ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ เจ้าหญิงขายกบ และ 5. ภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแหวกซิมิ โดยใช้เกณฑ์จากรายได้จากการเข้าฉายคิด 10 อันดับหนังทำรายได้สูงสุดในแต่ละปี ผลการวิเคราะห์จากภาพยนตร์ทั้ง 5 เรื่อง โดยจะนำเสนอผลการวิจัยแบบวิเคราะห์พรรณนา

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ ได้ผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลปรากฏรายละเอียด ดังนี้

1. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง ตั๊ดสู้ฟุด

เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง

ที่เกาะฮ่องกง ในยุคที่มีแต้มาเฟีย ผู้คนแบ่งเป็นฝักเป็นฝ่ายและใช้กำลังความรุนแรง อยู่ 3 กลุ่มคือ “แก๊งตลกโรงเจ” กลุ่มบ่อนไฟนกระจอก กำถั่ว และเต้าปุ้น มี อาเฟย (จตุรงค์ มกจ๊ก) เป็นหัวหน้าแก๊ง “แก๊งประตูลี” กลุ่มกิจการร้านเหล้าและหอนางโลมทั้งหมด มี เล็นปอ (อาเกรียง – เกรียงศักดิ์ เจริญทอง) เป็นหัวหน้าแก๊ง “แก๊งมังกรทอง” กลุ่มตลาดตั่งน้อยใหญ่ มี หม่าหย่งไห่ (จิม ชวนซัน) เป็นหัวหน้าแก๊ง

อาเต่า ลูกชายของ หมาหย่งไห่ โดนศัตรูต่างแก๊งฟันจนแขนขาด จนอาคุน (นุ้ย เชิญยิ้ม) พ่อบ้านแห่งบ้านสกุลหมา ต้องออกตามหา อาเทียน (บอย – สิทธิชัย ผาบชมภู บอย AF3) น้องชายฝาแฝดของอาเต่า แต่อาเทียนเป็นเกย์ อาเทียนกับแม่ต้องออกมาตกระกำลำบากเพียงลำพังเพราะหมาหย่งไห่รับไม่ได้ที่ลูกชายคนเล็กเป็นเกย์สองแม่ลูกเลี้ยงชีพด้วยการเปิดคณะเซดสิงโต คุณนายหมาหรือชื่อในยุทธจักรคือ “นางพญาเก็บไข่เต่า” ได้ถ่ายทอดเคล็ดวิชา “มวณาริ” ให้แก่อาเทียนเอาไว้ป้องกันตัวเอง เทียนจึงต้องยอมสวมรอยทำตัวแมนแทนอาเต่าเพื่อรอวันขึ้นรับตำแหน่งหัวหน้าแก๊งมังกรทอง โดยมีเพื่อนเกย์สาว (โก๊ะตี๋) เป็นคนคอยช่วย ทั้งยังต้องมาทำให้รักผู้หญิงอย่าง เพี้ย เพี้ย (จีบ – ปกฉัตร เทียมชัย) ลูกสาวเล่นปอ แก๊งของอาเต่าอีก

แก่นเรื่องของภาพยนตร์นี้เป็นการปกป้องศักดิ์ศรีอันทรงเกียรติของกลุ่มของตัวเองที่กำลังถูกลดค่าสุดของรุ่น จำเป็นที่จะต้องสู้เพื่อปกป้องกับการคุกคามของกลุ่มต่าง ๆ เพื่อจะแย่งชิงความเป็นใหญ่ในด้านเชิงธุรกิจแต่ก็ต้องปกปิดถึงรสนิยมทางเพศของตัวเอง เพื่อความเหมาะสมและการดำรงชีวิตในสังคม

2. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง ปิดเทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น

เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง

แบ่งเนื้อหาของหนังแบ่งออกเป็น 4 เรื่อง หนึ่งตัดสลับไปสลับมาเข้าเป็นเรื่องเดียวกัน เนื้อหาทั้งหมดเป็นเรื่องราวเกิดขึ้นในปิดเทอมฤดูร้อนที่เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลงและว้าวุ่นของชีวิตวัยรุ่น

เริ่มเรื่องแรก จากชีวิตวัยมัธยมของพุทกับไม้ม เป็นเพื่อนสนิทกันซึ่งมักจะมีรสนิยมความชอบเหมือนกัน เช่น ชอบรุ่นพี่คนเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงไม่แปลกใจที่คนทั้งสองจะมาชอบเพื่อนวัยเด็กด้วยกันอย่างนานา ด้วยความหล่อของทั้งคู่ พุและไม้ม จึงเข้าข่ายหล่อเหลาได้ การกระทำที่ทั้งคู่นิยมที่สุดในช่วงปิดเทอม คือ แข่งขอบอร์ของผู้หญิง ทุกครั้งที่มีการจบการศึกษา ทั้งสองคนจะร่วมกันให้สาว ๆ ที่จบมัธยมชั้นปีที่ 6 มารุมฝากบอร์ แม้กระทั่งดาวโรงเรียน พุและไม้มก็ได้บอร์มาโดยง่าย จนกระทั่ง การมาถึงของเพื่อนเก่าสมัยอนุบาลที่ชื่อ นานา คนนี้เองที่ทำให้ พุและไม้มถึงกับขอแตกออกกันชั่วคราว โดยตกลงแข่งว่าใครขอบอร์นานาได้ก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ

เรื่องที่สอง เป็นเรื่องของโอเล็ก ที่คลั่งไคล้ดาราได้หวั่นที่ชื่อที่ดี โอเล็กจะชอบเข้าร้านซีดีเอเชีย และมั่นใจว่าคอลเล็กชั่น “ดีดี” ของแฟนคลับนับด้วยอย่างเธอไม่เป็นสองรองใคร ซีดีทุกแผ่น เพลงทุกเพลง โอเล็กท่องได้ขึ้นใจ แม้เธอจะรู้สึกนึกว่าภาษาจีนที่เธอร้องนั้นมันแปลว่าอะไร ความจริงข้อนี้เองที่ทำให้โอเล็กอึดอัดใจ ก่อนวันคอนเสิร์ตครั้งแรกในเมืองไทยหน้าร้อนนี้ เธอจะต้องซบซึ้งในเนื้อเพลงของ “ดีดี” ให้ได้ โอเล็กลงทุนไปสมัครเรียนภาษาที่วัดจีน เพื่อฝึกการร้อง

และแปลความหมายเพื่อช่วยต่อการร้องเพลง และในที่สุดโอเล็กก็ได้เจอคาราคนโปรดเป็นการส่วนตัวโดยบังเอิญ ซึ่งในเรื่องนี้จะมีตัวละครที่เป็นเกย์ รับบทเป็นเพื่อนที่โรงเรียนของโอเล็ก

เรื่องที่สาม เป็นเรื่องความรักอกหักของโจ้ ที่มีต่อซี โจ้เริ่มภารกิจเฉลยความนัยกับ ซี อย่างที่ตั้งใจ โดยวางแผนต่างต่าง เช่น ชวนดูหนัง หลุดความในใจ เซอร์ไพรส์เพื่อคนที่ถูกรัก ประกาศให้โลกรู้ โจ้คิดเอาเองว่าสิ่งที่ทำนั้นคือความเพียรพยายามทำนั้นเพื่อให้ซีรู้ถึง ความหวาน โดยไม่คิดเลยว่า ซีจะรู้สึกว่ามันไม่ใช่ และยิ่งนานวันซีจะเริ่มแปลการกระทำของโจ้ว่าเป็นการขี้ต๊อด

เรื่องที่สี่ รักนอกใจของเหิร ที่เพิกเฉยออกนอกกลุ่มนอกทางชั่วขณะหลังจากไปเจอสาวที่ชื่อ อาโออิ เมื่อ นวลแฟนสาวของเหิร ไปฝึกงานไกลถึงตรงเหิรจึงตัดสินใจขึ้นรถไฟไปเซอร์ไพรส์นวล ก่อนวันนัดฉลองครบรอบสามปีที่เป็นแฟนกัน แต่เมื่อเหิรได้พบกับ อาโออิ สาวญี่ปุ่น ขาว สวย เหมือนนางเอกหนังในดวงใจ อาโออิมาเที่ยวพุลมุนปาร์ตี้คนเดียว เธอจึงชวนเหิรไปเป็นเพื่อน แทนที่เหิรจะไปตรงเพื่อพบนวล เหิรกลับเปลี่ยนใจไปพะงั่นกับสาวอาโออิถึงเกาะพะงัน

แก่นเรื่องแต่ละตอนจะแฝงถึงทัศนคติ ความคิด การแสดงออกของความรักและความชอบของคนที่คุณรัก ซึ่งจะมีมุมมองและการแสดงออกแตกต่างกันไป แล้วแต่สถานการณ์ที่ได้เจอ ซึ่งแต่ละตอนก็มีบทลงเอยของความรักซึ่งแตกต่างกันไปดังนี้

เรื่องแรกจะความรักของนักเรียนมัธยม ที่แย่งชิงความรักจากผู้หญิงคนเดียวที่ทั้งสองคนได้หลงรัก แต่ละคนก็หาวิธีที่จะพิชิตใจและชนะฝ่ายตรงข้าม

เรื่องที่สองจะเป็นเรื่องของการคลั่งไคล้คาราที่ตนรักและหาวิธีเพื่อจะได้ใกล้ชิดกับคาราคนโปรดด้วยวิธีต่างๆ

เรื่องที่สามจะเป็นเรื่องของการอกหักของชายคนหนึ่งจากหญิงที่ตนเองชอบ ซึ่งทุกกริยาอาการและการกระทำ ไม่ได้เป็นที่ต้องการของอีกฝ่าย เพราะฝ่ายหญิงไม่ได้ชอบฝ่ายชาย

เรื่องที่สี่ เป็นเรื่องของการนอกใจของชายคนหนึ่งที่ได้เกิดการนอกใจระหว่างการเดินทางไปหาคนรัก

บทเกย์ในเรื่องจะมีตัวแสดงเป็นเกย์ 1 คน ซึ่งอยู่ในตอนของโอเล็ก ตัวแสดงนี้จะรับบทเป็นเพื่อนนักเรียนเรียนมัธยมชั้นเดียวกับโอเล็ก

2. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง หอแก้วแตกแหกกระเจิง

เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง

เป็นเรื่องราวของเกย์จำนวน 5 คน ที่นำโดย พัทธราภา (จาตุรงค์), อภิษฎา (เอกชัย) และ เฉมมาลย์ (อ.ยิ่งศักดิ์) และหลานสาว แฟนด้า (โก๊ะตี๋) ได้มาแข่งหอพักต่อจาก อาริยา ตกสะเก็ด ซึ่งไม่เคยรู้ว่าก่อนว่าหอที่ว่านั้น ได้เคยเป็นสถานที่ในสมัยอดีตชาติที่ อุษามณี (ตุ๊กกี้) และ ตรีนุชา (สาย

ปาน) ที่เคยตายที่นั่น และนี่แหละคือเรื่องราวความหลอนปนาเมื่อผีทั้งสองตัวเกิดลุกขึ้นมาหลอกหลอนเด็กในหอ และแล้วก็เดือนร้อนถึง ผีแพนเค้ก (โก๊ะตี๋ในภาคแรก) พี่สาวแพนด้า (โก๊ะตี๋ในภาคนี้) ที่เสียชีวิตจากเหตุการณ์หวัฟาดล้มตายไปเมื่อภาคแรก แต่แล้วจู่ ๆ ก็มีเกย์ชุดดำปรากฏกายขึ้นพะยูน (ตึก กลิ่นสี) ที่มาคู่กับ ปอย กระเทยคู่ใจ การปรากฏตัวในครั้งนี้ได้สร้างเรื่องราวของขวัญเกิดขึ้น เมื่อพะยูนได้ปล้ำมือฆ่า ปอย กระเทยคู่ใจ และได้นำร่างของปอยมาทำคุณไสยถวายธนู อารียา ผลออกมารู้ความรับของพะยูนเข้า จึงทำให้เธอต้องถูกฆ่าตายอีกคน หลังจากนั้นพะยูนก็ใส่ร้ายปายลีฟี อูมณีนี่ว่าเป็นคนฆ่าอารียา เนื่องจากแค้นที่เมื่อชาติก่อน พะยูนได้เคยเป็นเมียเอกของท่านเจ้าคุณ โดยมีอูมณีนี่ (ตุ๊กกี้) และ ตรีนุชา (สายปาน) เป็นเมียรอง พะยูนได้ฆ่าอูมณีนี่และตรีนุชาในชาติที่แล้ว และได้สาปแช่งผีสาวทั้งสอง พอมาชาตินี้ท่านเจ้าคุณ ได้กลับชาติมาเกิดเป็น อาโอย และพะยูนได้ทำคุณไสยเสน่ห์ยาแฝดใส่อาโอย

เจ้าของหอพักและคณะเด็กหนุ่มหน้าใหม่ประจำหอก็เลย ต้องหนีพร้อมกับค้นหาคาถาแก้คำสาปไปด้วยพร้อมๆ กัน โดยมีพัชราภา (จตุรงค์) อภิษฎา (เอกชัย) และ เฉลิมลาภ (อ.ยิ่งศักดิ์) และหลานสาว แพนด้า (โก๊ะตี๋) คอยช่วยเหลือ โดยมีการขัดขวางทุกวิถีทางจากพะยูน (ตึก กลิ่นสี)

แก่นเรื่องของภาพยนตร์เรื่องนี้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเจ้าของหอพักโดยเกย์ 5 คนจากคำสาป และการแก้แค้นของวิญญาณในอดีต ซึ่งมีความวุ่นวาย ความน่ากลัวและการแก้แค้น

4. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง ตุ๊กกี้เจ้าหญิงขายกบ

เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง

แม้คำกบต่างคำวานามว่า ตุ๊กกี้ (ตุ๊กกี้-สุภารัตน์ บุตรพรหม) ความสามารถพิเศษเพาะเลี้ยงกบได้ไซส์ขนาดใหญ่ยักษ์ ที่สำคัญแถมยังพูดคุยกับกบรู้เรื่อง และบางครั้งก็เปลือยจูบปากกบ เพราะหวังลึกๆ สักวันกบจะกลายเป็นเจ้าชายสุดหล่อขึ้นมา แต่ดันหิบบิดกลายเป็นจูบตัวเงินตัวทอง แล้วเธอก็กลับกลายเป็นเจ้าหญิง ที่หายสาบสูญไปนานกว่า 20 ปี แห่งแคว้นปาดังราวี แถมยังเป็นเจ้าหญิงรัชทายาทเพียงองค์สุดท้ายที่เหลืออยู่เพียงพระองค์เดียวอีกด้วย เป็นความหวังของชาวปาดังราวี ต้องมารับบทบาทและภารกิจเจ้าหญิงที่ใหญ่หลวง ได้ใกล้ชิดกับ อับ องค์กรภัยสุดหล่อ (หลุยส์ สก๊อต) หน้าตาดี มาดเทห์ ที่ต้องคอยช่วยเหลือปกป้องให้แคล้วคลาดรอดพ้นจากการไล่ล่าของเหล่ากบที่ถูกส่งมาเพื่อปฏิบัติการกิจช่วงชิงตัวเจ้าหญิงโดยเฉพาะคอยตามจับตัวเจ้าหญิงตลอดเวลาเมื่อมีโอกาส จนกลายเป็นมหกรรมศึกชิงนางขึ้น เจ้าหญิงชอบก่อเรื่องวุ่นวายและยุ่งเหยิงเต็มไปหมด

เพื่อสร้างเป็นเจ้าหญิง ทุกอย่างจะต้องถูกทำออกมาให้สมบูรณ์แบบพร้อมเป็นเจ้าหญิงอย่างสมศักดิ์ศรี จึงถูกจับเปลี่ยนแปลงโฉมใหม่หมดทั้งตัว ผีกลักรู้นับเจ้าหญิงกับบรรดาครูฝึกและ

ผู้เชี่ยวชาญหลายสาขา ตึกก็ได้ผ่านบททดสอบครั้งนี้ ปาดังราวีจะได้กลายเป็นประเทศเอกราช การกิจของประเทศชาติช่างยิ่งใหญ่ ได้สำเร็จไปได้ด้วยดี

แก่นของเรื่องจะเกี่ยวกับชีวิตของผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งต้องมาใช้ชีวิตแบบเจ้าหญิงเพื่อช่วยปกป้องประเทศชาติ และต้องผจญกับเหตุการณ์และความวุ่นวายหลายอย่างกว่าที่ภารกิจจะประสบความสำเร็จ

ตัวละครที่ได้รับบทเป็นเกย์ในเรื่องตึกก็เจ้าหญิงชายคนนี้เป็นเกย์คนหนึ่ง ซึ่งเป็น ดีไซน์เนอร์ เป็นหัวหน้าทีม คอยเปลี่ยนแปลงโฉมให้กับเจ้าหญิง ในเรื่องเครื่องแต่งกาย

5. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง หอแก้วแตกแหวกซิมิ

เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง

ความเดิมจากภาคที่แล้ว (หอแก้วแตกแหวกกระเจิง) เกย์สาวสามพี่น้อง แก้ว (จาตุรงค์ มกจ๊ก) มดดำ (เอกชัย ศรีวิชัย) การ์ตูน (อ.ยิ่งศักดิ์) อาโคโย (กัส วิรัชฐ์ ศรีมาลัย) ได้ช่วยปลดปล่อย วิญญาน อุยามณี ผีนางรำที่ถูกจองจำหลายสิบปีสำเร็จ ชื่อเสียงของสามพี่น้องและ แฟนเค้ก (โก๊ะตี๋) ผีคู่บุญเพื่อนซี้ โค้งดังจนมีคนเขียนจดหมายมาขอความช่วยเหลือ ให้ทั้งสามช่วยมาบริหาร maison la'dolce vita หอพักชายล้วน ที่มีประวัติเรื่องอาถรรพณ์วิญญานชายหนุ่ม ที่ชอบว่ายน้ำในสระตอน กลางคืนและความลับแอบแฝง การกิจใหม่เริ่มต้นด้วยความสงสัย อยากรู้ว่าใครกันที่เขียนจดหมาย มาขอความช่วยเหลือ แล้วหอแห่งนี้มีอะไรที่เป็นปริศนาให้ค้นหา ทั้งหมดเริ่มภารกิจตั้งแต่คืนแรกที่ ไปถึง โดยมีคำสั่งของแวมไพร์ (สาย อาภาพร) เจ้าของหอพัก และ สวนสวาท (มดดำ คชาภา) เลขา คนสนิทของแวมไพร์ สั่งห้ามไม่ให้ทั้ง 3 ไปยุ่งกับตึกแดง ที่ดูเหมือนว่ามีความลับบางอย่างเอาไว้ บวกกับภาพหนุ่มๆ ที่วิ่งหนีหัวซุกหัวซุนออกมาจากหอแดงกันในยามค่ำคืน ทำให้ทั้งสามและผี แฟนเค้กพยายามทุกวิถีทางที่จะค้นหาความจริงที่แวมไพร์พยายามปกปิด

ระหว่างภารกิจแฟนเค้กได้เจอกับแท่งทอง (แทค ภรัญญ) หนุ่มหล่อที่อาศัยอยู่ที่หอ ทำให้ความรักก่อเกิดขึ้นมา โดยที่ไม่รู้ว่าแท่งทอง คือ วิญญานชายที่กล่าวถึงของหอพักนี้เมื่อ ความสัมพันธ์ของแฟนเค้กกับแท่งทอง เกิดรู้ถึงทั้ง 3 ทำให้ต้องเกิดศึกแย่ง (วิญญาน) ผู้ชายขึ้นมา และจากเหตุการณ์นี้ทำให้เจ้าของหอพักเริ่มหาวิธีจะฆ่าคนที่ล่วงรู้ถึงการฆาตกรรมในหอพักและจับ ดวงวิญญานแท่งทองที่รู้ความลับในการฆาตกรรม และคอยฆ่าคนที่ก้าวท้าวในสิ่งที่หวงห้ามและรู้ ความลับที่ปกปิดเอาไว้ และในที่สุดเจ้าของก็ต้องแพ้จากการช่วยเหลือจากผีแฟนเค้กและเกย์สาวทั้ง 3 ส่วนผีแท่งทองก็ได้แต่งงานกับผีแฟนเค้กในที่สุด

แก่นเรื่องเป็นการแสดงออกถึงความรักของวิญญาน การอาฆาตแค้น และความช่วยเหลือ โดยเกย์ทั้ง 5 คนได้รับความขอร้องให้ช่วยเหลือจากเจ้าของแมนชั่นหนึ่งทั้งหมดต้อง เปิดเผยความลับจากการฆาตกรรมและต้องได้รับชัยชนะจากการต่อสู้ของตัวร้าย

ภาพยนตร์เรื่องนี้มีผู้แสดงรับบทเป็นเกย์จำนวน 5 คน ได้แก่ แต้้ว (จาตุรงค์ มกจ๊ก) มดดำ (เอกชัย ศรีวิชัย) การ์ตูน (อ.ยิ่งศักดิ์) แพนเค้ก (โก๊ะตี๋) และสวนสวาท (มดดำ คชาภา)

4.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักวิชาการ ผู้กำกับภาพยนตร์ และผู้เชี่ยวชาญ ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย

ได้ผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 4.1 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นนักวิชาการ ผู้กำกับ และผู้เชี่ยวชาญ

ลำดับ	ชื่อ-นามสกุล	เพศ	อายุ (ปี)	การศึกษา	คุณลักษณะ	อาชีพ/ตำแหน่ง
1	ดร.สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์	ชาย	-	-	นักวิชาการ	คณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2	อ.สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ	ชาย	-	-	นักวิชาการ	ผู้อำนวยการสำนักงาน ประชาสัมพันธ์ และอาจารย์ สอนคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต
3	พจน์ อานนท์	ชาย	-	ปริญญาตรี	ผู้กำกับ ภาพยนตร์	ผู้กำกับภาพยนตร์/พิธีกร
4	ธัญญ์วาริน สุขะพิสิษฐ์	ชาย	38	ปริญญาตรี	ผู้กำกับ ภาพยนตร์	ผู้กำกับภาพยนตร์/นักแสดง
5	คณัย ลินจงรัตน์	ชาย	35	ปริญญาตรี	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้อำนวยการ โครงการแชมป์ เปี่ยม สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่ง ประเทศไทย สำนักงาน กรุงเทพมหานคร
6	ชนชัย ไชยสารี	ชาย	33	ปริญญาตรี	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้จัดการศูนย์การเรียนรู้ สมาคม ฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย สำนักงานกรุงเทพมหานคร

จากตารางที่ 4.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ที่เป็นนักวิชาการ ผู้กำกับ และผู้เชี่ยวชาญ มีดังนี้

นักวิชาการ ทั้งสองท่านเป็นเพศชาย ประกอบอาชีพเป็นคณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และผู้อำนวยการสำนักงานประชาสัมพันธ์ และอาจารย์สอนคณะ นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ผู้กำกับภาพยนตร์ ทั้งสองท่านเป็นเพศชาย อายุไม่เปิดเผย และ 38 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี ประกอบอาชีพผู้กำกับภาพยนตร์ พิธีกร และนักแสดง

ผู้เชี่ยวชาญ ทั้งสองท่านเป็นเพศชาย อายุ 33 และ 35 ปี การศึกษาปริญญาตรี อาชีพ/ตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการ โครงการแชมป์เปียน สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย สำนักงาน กรุงเทพมหานคร และเป็นผู้จัดการศูนย์การเรียนรู้ สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย สำนักงาน กรุงเทพมหานคร

วิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์

นักวิชาการ ดร.สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์ คณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มองว่าวิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์ขึ้นอยู่กับผู้สร้างหรือผู้กำกับต้องการจะสร้างแนวไหน แต่ส่วนมากก็มักไม่ประสบผลสำเร็จ และมักจะเป็นหนังแนวเดิม ๆ เพราะไม่สามารถสร้างให้เกย์เป็นอย่างอื่นได้มากนัก

“ขึ้นอยู่กับผู้กำกับ ผู้สร้างหนังเรื่องนั้น เขามีเจตนาสร้างเพื่ออะไร ถ้าต้องคิดว่า สร้างหนังประเภทนี้ในเชิงการตลาดขายได้มั้ย มีคนอยากดูรึป่าว ส่วนมากมีแนวโน้มแข็งเยอะ เพราะส่วนมากคนทั่วไปไม่ได้สนใจหนังเกย์ กลุ่มเป้าหมายน้อย ยกเว้นสร้างเพื่อตอบสนองกลุ่มตัวเอง ก็ได้... ถ้าเป็นหนังเกย์หนังดีก็ไม่ค่อยมีคนดู ดังนั้น ก็เป็นการเสี่ยงที่จะสร้างหนังประเภทนี้ จะสร้างเนื้อหาให้โดดเด่นก็ไม่ได้ ไม่มีใครสร้างตุ๊กตาก็ให้เป็นฮีโร่ หรือจะสร้างแนวประวัติศาสตร์ก็ไม่มี” (สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 กรกฎาคม 2555)

ส่วน อ.สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ นักวิชาการ และผู้อำนวยการสำนักงานประชาสัมพันธ์ และอาจารย์สอนคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต มองว่าส่วนใหญ่มีเนื้อหาแนวชีวิตที่แย่ ๆ หรือแนวตลกมากกว่าจะเป็นแนวชีวิตมีความสุข แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้แปลกใหม่อะไรมากเท่าที่ควร

“จะเป็นหนังที่มีเนื้อหาชีวิตที่แย่ นาน ๆ ทีจะเห็นว่าจะมีเนื้อหาชีวิตที่มีความสุข หนังเกย์ของคนไทยเคยมีการฆ่าตัวตายตอนจบด้วย อีกเนื้อเรื่องที่เห็นได้ชัดคือการมีเนื้อหาตลก ซึ่งจะใช้นักแสดงแต่งกายแล้วก็แสดงตามบทบาท ... ก็ไม่ได้มีบุคลิกความแปลกใหม่ของตัวละคร แต่ว่าอาจจะสะท้อนถึงการยอมรับของสังคมที่มีต่อเกย์” (สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 สิงหาคม 2555)

ในขณะที่ผู้กำกับภาพยนตร์และพิธีกรชื่อดัง คุณพจน์ อานนท์ กล่าวถึงวิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์ว่า ส่วนใหญ่บ้านเราจะชอบดูหนังเกย์ตลก ๆ มักจะเอาเรื่องที่น่าสนใจในปัจจุบัน หรือเป็นเรื่องที่เกย์ยังไม่เคยทำ แล้วเอามาทำเป็นภาพยนตร์แนวตลก คิดว่ามีรูปแบบที่แปลกออกไป (พจน์ อานนท์, การสื่อสารระหว่างบุคคล ,16 มีนาคม 2555)

สำหรับ คุณดนัย ลิณจรัตน์ ผู้อำนวยการโครงการแชมป์เปียน สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย สำนักงานกรุงเทพมหานคร และคุณชนชัย ไชยสารี ผู้จัดการศูนย์การเรียนรู้ สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย สำนักงานกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทั้งสองท่านเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าวิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์เป็นการหยิบยกเพียงส่วนหนึ่งของชีวิตเกย์มานำเสนอเท่านั้น และส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ความตลก เฮฮา หรือความเศร้าโศกของชีวิตเกย์

“คิดว่าการทำภาพยนตร์เป็นการตลาดอย่างหนึ่ง ต้องหยิบจับเรื่องที่สังคมสนใจเอามาขาย มุมที่ง่ายที่สุดคือตลกไปกษา หรือเป็นตัวเสริมอื่น ๆ หรือไม่มีเนื้อหาเศร้าเคล้าน้ำตา ซึ่งส่วนตัวคิดว่ายังไม่ครอบคลุมทุกด้านของชีวิตเกย์ เลือกเฉพาะจุดที่ขายได้ออกมาทำ ไม่ได้ทั้งชีวิตของเกย์” (ดนัย ลิณจรัตน์, การสื่อสารระหว่างบุคคล ,6 สิงหาคม 2554)

“ภาพยนตร์เกย์ ส่วนใหญ่จะออกมาในแนวแฟนซี หรือตลก ถ้าเป็นภาพยนตร์ที่สื่อในเรื่องของการดำเนินชีวิตก็มีแต่น้อยมาก คนที่ไปดูหนังก็จะเน้นความตลกกันส่วนใหญ่ คำกัน คือมันขายได้ ซึ่งมันไม่สอดคล้องกับชีวิตจริง ในภาพยนตร์สะท้อนวิถีชีวิตหรืออัตลักษณ์แค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น” (ชนชัย ไชยสารี, การสื่อสารระหว่างบุคคล ,17 สิงหาคม 2554)

ลักษณะเนื้อหาของภาพยนตร์ไทยที่เกี่ยวกับเกย์

ในมุมมองนักวิชาการ มองว่าเนื้อหาของภาพยนตร์ไทยเกี่ยวกับเกย์ส่วนมากจะเป็นแนวสนุกสนาน ขำ ๆ หรือบางเรื่องอาจเป็นตัวร้ายบ้าง รวมทั้งแนวทุกข์โศก

“ส่วนมากจะมาในแบบสนุกสนานเพื่อให้คนดูขำ เพราะว่าบางทีผู้หญิงจริงทำแบบนั้นไม่ได้ แต่เกย์ทำแล้วมันตลก ... อาจจะมีเป็นตัวร้ายบ้าง อาจรับบทบาทมาจากภาพยนตร์จีน เพราะส่วนมากคนที่ในภาพยนตร์จีนจะเป็นตัวร้าย” (สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล ,7 กรกฎาคม 2555)

“เนื้อหาของภาพยนตร์ไทยที่เกี่ยวกับเกย์ส่วนใหญ่จะสร้างอยู่ 2 ลักษณะคือ 1.จะเป็นชีวิตที่ทุกข์โศก ไม่ค่อยเห็นในด้านบวกด้านดี ส่วนอีกแนวคือแนวตลกขบขัน คือคนจะมองว่าเกย์หรือสาวประเภทสองจะเป็นคนที่มีความตลก สนุกสนาน” (สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ, การสื่อสารระหว่างบุคคล,7 สิงหาคม 2555)

สอดคล้องกับผู้กำกับภาพยนตร์ที่มองว่าส่วนใหญ่เนื้อหาภาพยนตร์มักจะออกแนวตลกมากกว่าเศร้า และมักสร้างให้เกย์ออกมาตลก เฮฮา และเอียงไปทางโง่ ๆ ซะมากกว่า

“คนส่วนใหญ่ที่ดูก็คงไม่ชอบดูเนื้อหาที่มันเศร้า เกย์กระเทยเศร้า ๆ ร้องไห้ ส่วนใหญ่จะชอบดูเกย์กระเทยตลก ๆ กัน ก็เลยทำเกี่ยวกับมุมมองที่น่ารักและตลก ” (พจน์ อานนท์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 16 มีนาคม 2555)

“มักจะเป็นบทตลกโปกฮา เป็นตัวประกอบ ทำตัวเหมือนการ์ตูน ผิดหวังในทุก ๆ เรื่อง ไม่ประสบความสำเร็จ ออกมาให้คนดูออกมาตลกโง่ ๆ ไม่มีสมมติคนดูจะชอบอะไรแบบนั้น ” (ธัญญ์วาริน สุขะพิสิษฐ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล ,22 กุมภาพันธ์ 2555)

ในขณะที่เดียวกันผู้เชี่ยวชาญ มองว่าเนื้อหาของภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ส่วนมาก ไม่ได้มีรูปแบบที่หลากหลายเหมือนเช่นภาพยนตร์ทั่วไป จะเน้นที่ความตลกเฮฮามากกว่า และมีการใช้คำที่รุนแรง หรือหยาบคายค่อนข้างมาก

“ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ เกย์มักมีรูปแบบที่ที่ถูกเลือกมาแค่เป็นบางส่วน ไม่ได้หลากหลายเหมือนหนังทั่วไป เช่น รูปแบบแปลก แหวก เศร้า หลบซ่อนความรัก ตลกขบขัน ร้าย หรือมองแตกต่างจากคนอื่นไป ส่วนในมุมมองอื่น ๆ ก็ไม่เห็นหยิบยกมาเป็นจุดขายได้” (ฉันทน์ ลินจงรัตน์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 6 สิงหาคม 2554)

“อย่างที่บอกคือภาพยนตร์เกย์ ส่วนใหญ่จะออกมาในแนวแฟนซี หรือตลก คนที่ไปดูหนังก็จะเน้นความตลกกันส่วนใหญ่ ไม่ได้คาดหวังเรื่องอื่น แค่ออกมาเป็นพอใจ เกย์ในภาพยนตร์จะค่อนข้างแรงทั้งเรื่องการใช้ภาษาและการแต่งกายรวมถึงการทำทางอื่น คำก้น ไม่ค่อยมีสาระอะไรมาก เกย์จะดูร่าเริง สนุกสนานเฮฮา แต่บางเรื่องก็เสนอเนื้อหาภาพยนตร์ของเกย์ในสื่อมาในแง่ลบก็มี เช่น เป็นตัวร้าย ขี้ฉ้อฉล จอมวางแผน เป็นต้น แต่ส่วนมากเนื้อหาที่เห็นในปัจจุบันมากคือตลกมากที่สุด” (ชนชัย ไชยสารี, การสื่อสารระหว่างบุคคล ,17 สิงหาคม 2554)

เหตุผลที่ต้องมีเกย์ปรากฏอยู่ในเนื้อหาในภาพยนตร์ไทยบางเรื่อง

นักวิชาการได้ให้เหตุผลที่ต้องมีเกย์ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ไทยบางเรื่อง ก็เพื่อสร้างสีสัน ความสนุกสนานให้แก่ภาพยนตร์ อีกทั้งในปัจจุบันเกย์มีบทบาทอย่างมากในสังคม ในหลากหลายอาชีพ จึงต้องนำเกย์เข้ามามีส่วนร่วมในภาพยนตร์

“เป็นการสร้างสีสัน ให้สนุกสนาน และอย่างที่บอกว่า เพื่อให้รู้ว่ายังมีเพศนี้อยู่ในสังคม อีกด้วย” (สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล ,7 กรกฎาคม 2555)

“เกย์ก็จะเข้ามามีส่วนร่วมและมีบทบาทในสังคม และจะเห็นว่าเกย์ก็มีความสามารถหลายด้าน เช่น ด้านบันเทิง ครีเอทีฟ ออกแกล้ง โฆษณา เป็นต้น ก็จะมีเกย์เข้ามามีบทบาทมาก เมื่อ

เค้ามีตัวตนและเป็นส่วนหนึ่งในสังคม เค้าก็จะเอาเกย์เข้ามามีบทบาทในภาพยนตร์ด้วยเช่นกัน ” (สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 สิงหาคม 2555)

ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่าเหตุผลที่ต้องมีเกย์ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ไทยบางเรื่อง เนื่องจากเกย์คือสีสันของสังคม และต้องการสื่อให้รู้ว่าในสังคมมีเกย์อยู่ อีกทั้งเป็นการเพิ่มความตลกโปกฮา สนุกสนานให้กับภาพยนตร์

“โดยส่วนตัวมักจะทำภาพยนตร์ที่มีเกย์และกระเทยอยู่แล้ว ซึ่งคนในสังคมจะมองมาที่เกย์ว่าคือสีสันของสังคมอยู่แล้ว รวมทั้งกระเทยด้วย เราก็จะให้สีสันเพิ่ม เพิ่มรสชาติเข้าไป แล้วแต่มุมมอง บางคนทำให้เกย์เป็นตัว โกง บางคนทำให้เกย์เป็นพระเอกก็มี ” (พจน์ อานนท์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 16 มีนาคม 2555)

“อยากเพิ่มสีสัน ในแง่ความเป็นจริงรู้อยู่แล้วว่ามีเกย์ในสังคม ถ้าจะทำอะไรให้ตลกก็เอาตัวแสดงพวกนี้เข้าไปใส่เพื่อเพิ่มสีสัน อันนั้นเป็นสาเหตุที่บอกว่าทำไมต้องมี สรุปคือเพื่อให้รู้ว่าในสังคมมีเกย์อยู่ส่วนหนึ่ง อีกข้อหนึ่งก็เพิ่มความตลก โปกฮา สนุกสนาน ” (ชญัญวริน สุชะพิสัยฐ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 กุมภาพันธ์ 2555)

ในขณะที่เดียวกันผู้เชี่ยวชาญมองว่าการมีเกย์ในเนื้อหาภาพยนตร์เพื่อเป็นการกระตุ้นความตื่นเต้น สร้างสีสันหรือสร้างจุดเปลี่ยนให้กับภาพยนตร์

“ในภาพยนตร์ เกย์มักจะมากับคำแนะนำ ความสนุกสนานหรือมากับการแสดงออกที่เป็นจุดเปลี่ยนของเนื้อเรื่อง มันชัดเจน ... ถ้าจะให้มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อเรื่องก็ต้องใช้ตัวแสดงเกย์หรือกระเทย เปลี่ยนไปเลย ฉีกไปเลย เพราะเกย์มีวิธีคิดไม่เหมือนคนอื่น มันเกี่ยวกับการใช้อัตลักษณ์กับการผจญให้เห็นในหนัง” (คนัย ลินจงรัตน์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 6 สิงหาคม 2554)

“อย่างที่ยกเกย์นั้นจะถูกมองว่าเป็นตัวตลก อารมณ์ดี เพื่อเป็นการสร้างสีสันให้ภาพยนตร์ก็ต้องมีบทบาทของเกย์เข้าร่วมด้วย ไม่ว่าจะรับบทนำ หรือบทรอง หรือบทในภาพยนตร์อื่น ๆ เกย์จะทำให้เนื้อเรื่องของภาพยนตร์มีความน่าสนใจ และมีสีสันมากขึ้น ” (ชนชัย ไชยสารี, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 17 สิงหาคม 2554)

แนวคิดหรือวิธีการของการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์

นักวิชาการ มองว่าการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์มีแนวคิดหรือวิธีการมาจากชีวิตจริงหรือจากหนังสือมากกว่าจินตนาการ ซึ่งคนส่วนใหญ่จะมองว่าเกย์ไร้สาระ หากต้องการสร้างความสนุกสนานให้กับภาพยนตร์จึงต้องมีเกย์อยู่ในเรื่องนั้น

“อาจจะมาจากหนังสือ หรือบทภาพยนตร์ที่มีอยู่แล้วก็เลียนแบบเอามาบางส่วน หรือถ้าในมุมมองคนเขียนบทอาจจะเอามาจากชีวิตจริง อาจเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่คลุกคลี หรืออาจเป็นเลี้ยวหนึ่งของชีวิตที่ได้เจอมา ได้สัมผัสมา แล้วหยิบเอามาเขียนมาใส่ มันก็เอามาจากชีวิตจริงหรือมา

จากหนังสือ จากจินตนาการไม่น่าจะมี” (สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 กรกฎาคม 2555)

“คนส่วนมากไม่ได้มองว่าเกย์เป็นนักวิชาการ อิมเมจที่เห็นคือไร้สาระ ชอบนิทาน กรีดกร้าวเวลาเจอผู้ชายหล่อจะเห็นภาพมุนนี่ไป ดังนั้น เพื่อเป็นการสร้างความสนุกสนานให้ภาพยนตร์ก็ควรจะใช้เกย์สร้างให้ภาพยนตร์มีอรรถรสมากขึ้น และส่วนตัวมองว่าเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติเป็นเรื่องที่มีมานานแล้ว ไม่ใช่เรื่องใหม่ของโลกนี้” (สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 สิงหาคม 2555)

ซึ่งสอดคล้องกับมุมมองของผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีแนวคิดหรือวิธีการในการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์มาจากชีวิตจริงตามปกติในสังคมไทยปัจจุบัน

“แล้วแต่คาแรคเตอร์ แล้วแต่เรื่อง ... สำหรับหนังเกย์ที่เคยทำก็จะเอาแนวคิดมาจากชีวิตจริงในสังคม” (พจน์ อานนท์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 16 มีนาคม 2555)

“ส่วนตัวแล้ว ภาพยนตร์ที่ทำได้ในแง่พื้นฐานคือ เกย์ก็เหมือนมนุษย์คนหนึ่ง ... สร้างคาแรคเตอร์ให้เป็นมนุษย์คนหนึ่ง เป็นคนปกติ แค่ว่าแตกต่างตรงรสนิยมทางเพศ” (ธัญญ์วาริน สุขะพิสิษฐ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 กุมภาพันธ์ 2555)

ในขณะเดียวกัน ผู้เชี่ยวชาญกลับมองว่าแนวคิดของการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์น่าจะมาจากความคิดที่ว่าเกย์ต้องไม่ชอบเพศตรงข้าม ต้องคิดแตกต่างจากหญิงชายปกติ ซึ่งมาจากการใช้ชีวิตจริงในสังคมของเกย์ แต่บางเรื่องก็สร้างบุคลิกของเกย์ที่ดูแรงหรือเกินเลยมากกว่าความเป็นจริง

“น่าจะมาจากแรงผลักดันที่เกย์ไม่ชอบเพศตรงข้าม ตามที่ถูกสอนว่าเด็กผู้ชายควรเป็นแบบนี้ ควรประพฤติตนแบบนี้ ก็ต้องเดินตามกรอบไป แต่เกย์เหมือนเด็กเกร ต้องคิดไม่เหมือนคนอื่น คิดแปลก แตกต่างจากความคิดของหญิงชายในระดับหนึ่ง” (दनัย ลินจงรัตน์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 6 สิงหาคม 2554)

“น่าจะมาจากชีวิตจริงในสังคมและการใช้ชีวิตของเกย์ในสังคม เพราะเกย์ก็มีวิถีชีวิตในสังคมเช่นเดียวกับคนทั่วไป แต่ส่วนมากในภาพยนตร์จะสร้างตัวละครเกย์ค่อนข้างเกินจริง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย ภาษา การแสดงออกต่าง ๆ ... แต่เพื่อความชัดเจนของผู้รับชมจึงต้องสร้างให้จดจำได้ มีจุดเด่น มีเอกลักษณ์ให้แตกต่างจากนักแสดงบทบาทอื่น ๆ หรือตัวแสดงตัวอื่น ๆ” (ธนชัย ไชยสารี, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 17 สิงหาคม 2554)

จากปัญหานำวิจัยข้อที่ 1.วิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย กล่าวสรุปได้ว่า ภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์นั้น เรื่องราวหรือวิถีชีวิตนั้นขึ้นอยู่กับผู้กำกับผู้สร้างหนังเรื่องนั้น ว่ามีเจตนาสร้างเพื่ออะไร เนื้อหาของภาพยนตร์ไทยที่เกี่ยวกับเกย์ส่วนใหญ่จะสร้างอยู่ 2

ลักษณะ คือ 1.จะเป็นชีวิตที่ทุกข์โศก ไม่ค่อยเห็นในด้านบวกด้านดี ส่วนอีกแนวคือแนวตลกขบขัน คือคนจะมองว่าเกย์จะเป็นคนที่มีความตลก สนุกสนาน นาน ๆ ทีจะเห็นว่าจะมีเนื้อหาชีวิต หรือไม่ก็มักจะเอาเรื่องที่น่าสนใจในปัจจุบัน ซึ่งจากข้อมูลที่ได้นั้นวิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์เป็นการหยิบยกเพียงส่วนหนึ่งของชีวิตเกย์มานำเสนอเท่านั้น และส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ความตลก เสียด หรือความเศร้าโศกของชีวิตเกย์ นำเรื่องที่สังคมสนใจเอามาขาย หรือเป็นตัวเสริมอื่นๆ ซึ่งยังไม่ครอบคลุมทุกด้านของชีวิตเกย์ เลือกเฉพาะจุดที่ขายได้ออกมาทำ ไม่ได้ทั้งชีวิตของเกย์ บางเรื่องก็เสนอเนื้อหาภาพยนตร์ของเกย์ในสื่อมาในแง่ลบก็มี เช่น เป็นตัวร้าย จี้อิจฉา จอมวางแผน เป็นต้น ภาพยนตร์เกย์ ส่วนใหญ่จะออกมาในแนว ในภาพยนตร์สะท้อนแคว้นชีวิต หรืออัตลักษณ์แค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น”

4.2 อัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย ได้ข้อมูลมาจาก

4.1.1 ผลการวิเคราะห์จากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 จนถึงพ.ศ.2554 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 5 เรื่อง ได้แก่ 1.ภาพยนตร์เรื่อง ตัดสู่วุ่น 2.ภาพยนตร์เรื่องปิดเทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น 3.ภาพยนตร์เรื่องหอแค้นแตกแค้น 4.ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ เจ้าหญิงขายกบ และ 5.ภาพยนตร์เรื่องหอแค้นแตกแค้นหาวงศ์มิ โดยใช้เกณฑ์จากรายได้จากการเข้าฉายคิด 10 อันดับหนังทำรายได้สูงสุดในแต่ละปี ผลการวิเคราะห์จากภาพยนตร์ทั้ง 5 เรื่อง โดยจะนำเสนอผลการวิจัยแบบวิเคราะห์พรรณนา

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ ได้ผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

1. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง ตัดสู่วุ่น

การแต่งกาย

ภาพยนตร์เรื่องนี้มีนักแสดงรับบทเกย์ 2 คน คือ

เทียนมีการแต่งกาย เหมือนคนจีนสมัยโบราณ เช่น เสื้อคอจีน กางเกงขายาว ผ้าพันคอ รองเท้าหุ้มส้น แต่งกายเหมือนชายปกติ แต่จะใช้องค์ประกอบอื่นช่วยให้บ่งบอกว่าเป็นเกย์ เช่น พัด หรือขนนก

ภาพที่ 4.1 ภาพการแต่งกายใช้องค์ประกอบอื่นที่ช่วยให้บ่งบอกว่าเป็นเกย์

ภาพที่ 4.2 ภาพการแต่งกายใช้องค์ประกอบอื่นที่ช่วยให้บ่งบอกว่าเป็นเกย์

เพื่อนตัวเอกที่เป็นเกย์ (โก๊ะดี) จะมีการแต่งกาย แต่งหน้า ทำผมคล้ายผู้หญิง เช่น แต่งหน้าทำผม ใส่กระโปรง ใช้เครื่องประดับของผู้หญิง เช่น ที่ติดผม คัมพู สร้อยคอ

ภาพที่ 4.3 ภาพองค์ประกอบอื่นที่ช่วยให้บ่งบอกว่าเป็นเกย์

กริยาท่าทาง

เขียนต้องคอยเก็บกริยาท่าทางของเกย์ เช่น อาการแสดงออกคล้ายผู้หญิง การเดิน การยืน การนั่ง ซึ่งโดยปกติแล้ว จะเป็นคนที่รักสวยรักงาม ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างแลผิวพรรณ

ภาพที่ 4.4 ภาพแสดงออกคล้ายผู้หญิง

โก๊ะดี มีการแสดงออกทางกริยาท่าทางคล้ายผู้หญิง ทั้งการเดิน การยืน ทุกอย่างจะมีการแสดงออกเหมือนผู้หญิง

ภาพที่ 4.5 ภาพแสดงออกคล้ายผู้หญิง

การแสดงออกทางความคิด

เขียนหาทางคิดปกปิดความลับเรื่องการแสดงออกทางเพศของตนเองจากศัตรูที่คอยบ่อนทำลายกลุ่มของตน และยังมีความคิดในการปกปิดเรื่องเพศ เช่น ในฉากที่ต้องทำใจกับความรักที่ต้องฝืนให้รักผู้หญิง ซึ่งเป็นลูกสาวของเส้นปอ แก้งของอาเต่า

โก๊ะดี คอยคิดหาทางช่วยเทียน และวางแผนช่วยเหลือการปกปิดความลับเรื่องสนิยมทางเพศของเทียน

การแสดงออกทางอารมณ์

เทียนทำจิตใจ เข้มแข็งเพื่อรอวันขึ้นรับตำแหน่งหัวหน้าแก๊ง และทำใจให้รักผู้หญิง โดยปกปิดแล้วมีอารมณ์อ่อนโยน ไม่ชอบความรุนแรง

โก๊ะดี จะมีอารมณ์ตลกขบขัน มีอารมณ์ตลกขบขันในทุกเรื่อง แม้แต่ในการวางแผนปกปิดทางเพศของเทียนยังมีมุขแสดงอารมณ์ตลกสอดใส่เข้าไปด้วย

บุคลิกภาพ

เทียน เป็น 2 บุคลิกภาพ คือ เข้มแข็ง นักเลง คูดัน และบุคลิกภาพ กระตือกระตั้วคล้ายผู้หญิง มีการแสดงออกความต้องการทางเพศของเพศเกย์ เช่น ในฉากบางตอนเมื่อเทียนเห็นลูกน้องหรือชายหนุ่มก็แสดงอาการชอบ โดยส่งสายตา เป็นต้น

โก๊ะดีจะมีการแสดงออกทางบุคลิกภาพเหมือนผู้หญิง มีการวางตัวเหมือนผู้หญิง กระตือกระตั้ว ไม่มีการปกปิดบุคลิกภาพเกย์สาว แสดงออกอย่างเปิดเผย

การใช้ภาษา

เขียนใช้ภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นคำคำที่หายากหรือคำพูดตก เช่น ใช้คำเรียกเพื่อน เกี้ยว หล่อน ซึ่งบ้างก็มีคำหายาก เช่น คำคำทอ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าบุคคลที่ต้องการปกปิดเรื่องเพศของตนเอง ก็จะใช้ภาษาปกติทั่วไป

โก๊ะดีใช้ภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นคำคำที่หายาก เช่น อีสด อีควาย หรือคำพูดตก ซึ่งส่วนใหญ่มีคำหายาก และแฝงมุขตลกที่ทำให้จำ

2. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง ปิดเทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น

การแต่งกาย

บทกวีในเรื่องจะเป็นนักเรียนมัธยมชายคนหนึ่ง แต่งกายชุดนักเรียนมัธยมชาย แต่จะใช้อุปกรณ์อื่นเป็นของผู้หญิง เช่น กระเป๋าสาน หรือใส่เครื่องประดับของผู้หญิง เช่น กระเป๋า สร้อยคอ

ภาพที่ 4.6 ภาพแต่งกายใช้อุปกรณ์อื่นเป็นของผู้หญิง

กริยาท่าทาง

กริยาท่าทางที่แสดงออกค่อนข้างเหมือนผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นการยืน การเดิน การวิ่ง การพูด จะเลียนแบบผู้หญิง เช่น ดินบีดกัน เวลาพูดจะจิบปากจิบคอ เป็นต้น

การแสดงออกทางความคิด

ไม่ได้แสดงออกทางความคิดมากนักเพราะยังอยู่ในวัยเรียนช่วงมัธยม มีเพียงความคิดแบบวัยรุ่นที่มีต่อคาราที่ตนเองชื่นชอบ

การแสดงออกทางอารมณ์

มีอารมณ์คล้ายผู้หญิง ร่าเริง สดใส อารมณ์ดี ตลก

บุคลิกภาพ

แสดงออกเหมือนตนเองเป็นเด็กผู้หญิง บุคลิกลักษณะคล้ายผู้หญิงทั้งที่ตนเองแต่งตัวเป็นเด็กมัธยมชาย

ภาพที่ 4.7 ภาพบุคลิกลักษณะแสดงออกคล้ายผู้หญิง

การใช้ภาษา

มีการใช้ภาษาและสำเนียงเลียนแบบผู้หญิง เช่น มีคำลงท้ายคะ ขา มีคำหยาบคายบ้าง เสียงดัง และคัดเสียงให้เหมือนเสียงของผู้หญิง ลงท้ายประโยคคำพูดใช้คำว่า “นะยะ”

3. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง หอแต้วแตกแหกกระเจิง

การแต่งกาย

ภาพที่ 4.8 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

พัชราภา (จาตุรงค์) แต่งตัว แต่งหน้า และทำผมเป็นผู้หญิงย้อนยุค ส่วนในภาคยุคปัจจุบันแต่งกายเน้นสีฉูดฉาดและใช้เครื่องประดับเยอะ เช่น สร้อยคอ แหวน กำไล ต่างหูที่ติดผม

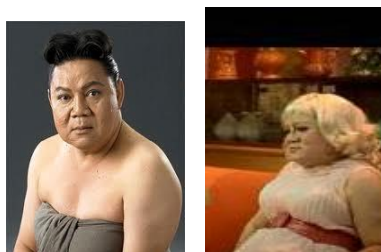
ภาพที่ 4.9 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

อภิษฎา (เอกชัย) แต่งตัว แต่งหน้า และทำผมเป็นผู้หญิงย้อนยุค ในยุคปัจจุบันเน้นสีฉูดฉาดและใช้เครื่องประดับเยอะ เช่น สร้อยคอ แหวน กำไล ต่างหู ที่ติดผม

ภาพที่ 4.10 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

ณอมมาลย์ (อ.ยิ่งศักดิ์) แต่งตัว แต่งหน้า และทำผมเป็นผู้หญิงย้อนยุค ในยุคปัจจุบันเน้นสีฉูดฉาดและใช้เครื่องประดับเยอะ เช่น สร้อยคอ แหวน กำไล ต่างหู ที่ติดผม

ภาพที่ 4.11 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

แพนด้า (โกะตี้) แต่งตัว แต่งหน้า และทำผมเป็นผู้หญิงย้อนยุค ในยุคปัจจุบันใส่ชุดนักเรียนมัธยม

ภาพที่ 4.12 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

พะยูน (ตึก กลิ่นสี) แต่งตัว แต่งหน้า และทำผมเป็นผู้หญิงย้อนยุค ในยุคปัจจุบันไม่นั้นสีสันจะใส่สีดำคล้ายแม่มดมีการใช้เครื่องประดับ

ภาพที่ 4.13 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

กริยาทำทาง

พัชราภา (จาตุรงค์) แสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง การเดิน แต่ในบางครั้งก็มีอาการคล้ายผู้ชาย เช่น เมื่อต้องมีการทำร้ายร่างกายคู่ต่อสู้ จะมีการเตะ ต่อย หรือเมื่อมีการการวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอด

อภิษฎา (เอกชัย) แสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง การเดิน แต่ในบางครั้งก็มีอาการคล้าย

ผู้ชาย เช่น เมื่อต้องมีการทำร้ายร่างกายคู่ต่อสู้ จะมีการเตะ ต่อย หรือเมื่อมีการการวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอด

เฌอมาลย์ (อ.ยิ่งศักดิ์) แสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง การเดิน แต่ในบางครั้งก็มีอาการคล้ายผู้ชาย เช่น เมื่อต้องมีการทำร้ายร่างกายคู่ต่อสู้ จะมีการเตะ ต่อย หรือเมื่อมีการการวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอด

แพนด้า (โก๊ะตี๋) แสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง การเดิน แต่ในบางครั้งก็มีอาการคล้ายผู้ชาย เช่น เมื่อต้องมีการทำร้ายร่างกายคู่ต่อสู้ จะมีการเตะ ต่อย หรือเมื่อมีการการวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอด

พะยูน (ตึก กลิ่นสี) แสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง การเดิน แต่ในบางครั้งก็มีอาการคล้ายผู้ชาย เช่น เมื่อต้องมีการทำร้ายร่างกายคู่ต่อสู้ จะมีการเตะ ต่อย

การแสดงออกทางความคิด

พัชรภา (จาตุรงค์) จะมีความเป็นผู้นำในกลุ่ม แสดงออกทางความคิดแบบเป็นผู้นำ ใช้เหตุผล มีความคิดสร้างสรรค์ในการหาวิธีช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน แต่การแสดงออกทางความคิดจะสอดคล้องความตกลงขบขันไปด้วยเสมอ

อภิษฐา (เอกชัย) วิเคราะห์เหตุผลจากความคิดของผู้นำ มีความคิดช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน แต่การแสดงออกทางความคิดจะสอดคล้องความตกลงขบขันไปด้วยเสมอ

เฌอมาลย์ (อ.ยิ่งศักดิ์) วิเคราะห์เหตุผลจากความคิดของผู้นำ มีความคิดช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน แต่การแสดงออกทางความคิดจะสอดคล้องความตกลงขบขันไปด้วยเสมอ

แพนด้า (โก๊ะตี๋) วิเคราะห์เหตุผลจากความคิดของผู้นำ มีความคิดช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน แต่การแสดงออกทางความคิดจะสอดคล้องความตกลงขบขันไปด้วยเสมอ

พะยูน (ตึก กลิ่นสี) มีแผนการเพื่อทำลายความสงบสุข มีการคิดและใช้แผนชั่วร้าย เพื่อหวังทำลายคู่ต่อสู้และมีการแก้แค้น

การแสดงออกทางอารมณ์

พัชรภา (จาตุรงค์) แสดงอารมณ์ขันและอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจน เช่น โกรธเมื่อถูกทำร้ายร่างกาย หรือโกรธเมื่อถูกคำทอ

อภิษฐา (เอกชัย) แสดงอารมณ์ขันและอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจน เช่น โกรธเมื่อถูกทำร้ายร่างกาย หรือโกรธเมื่อถูกคำทอ

เฌอมาลย์ (อ.ยิ่งศักดิ์) แสดงอารมณ์ขันและอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจน เช่น โกรธเมื่อถูกทำร้ายร่างกาย หรือโกรธเมื่อถูกคำทอ

แพนด้า (โก๊ะตี้) มีความชื่นชอบผู้ชายในหอพักแสดงอารมณ์ขันและอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจน เช่น โกรธเมื่อถูกทำร้ายร่างกาย หรือโกรธเมื่อถูกด่าทอ

พะยูน (ตึก กลิ่นสี) แสดงอารมณ์ขันและอารมณ์โกรธ โกรธเมื่อถูกทำร้ายร่างกาย เมื่อถูกทำลายแผนการ หรือโกรธเมื่อถูกด่าทอ มีความลึกลับ ยากแก่แค้น มีการปกปิดเงื่อนไขความลับอารมณ์ร้าย

บุคลิกภาพ

พัชราภา (จาดูรงค์) มีความเป็นผู้นำ สนุกสนาน ร่าเริง ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่ในบางครั้งยังแสดงออกบุคลิกภาพของผู้ชายออกมาบ้าง เช่น เมื่อต้องมีการต่อสู้หรือมีการปะทะอารมณ์

อภิษฎา (เอกชัย) สนุกสนาน ร่าเริง ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่ในบางครั้งยังแสดงออกบุคลิกภาพของผู้ชายออกมาบ้าง เช่น เมื่อต้องมีการต่อสู้หรือมีการปะทะอารมณ์

ณอมลย์ (อ.ยิ่งศักดิ์) สนุกสนาน ร่าเริง ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของเมื่อต้องมีการปะทะอารมณ์ก็จะด่าแบบผู้หญิง

แพนด้า (โก๊ะตี้) มีความชื่นชอบผู้ชายในหอพักแสดงอารมณ์ขันและอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจน เช่น โกรธเมื่อถูกทำร้ายร่างกาย หรือโกรธเมื่อถูกด่าทอ

พะยูน (ตึก กลิ่นสี) ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่ในบางครั้งยังแสดงออกบุคลิกภาพของผู้ชายออกมาบ้าง เช่น เมื่อต้องมีการต่อสู้หรือมีการปะทะอารมณ์ บางครั้งแสดงออกแบบลึกลับ มีแผนการ ปกปิดอะไรบางอย่าง

การใช้ภาษา

พัชราภา (จาดูรงค์) ใช้ภาษาแบบมีความเป็นผู้นำ ใช้คำสั่งบ้างใช้คำหยาบคายและคำด่า เช่น อีสต์วี่ อีเหี้ย เป็นต้น ใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู อีเจ๊

อภิษฎา (เอกชัย) ใช้คำหยาบคายและคำด่า เช่น อีสต์วี่ อีเหี้ย เป็นต้น ใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู อีเจ๊

ณอมลย์ (อ.ยิ่งศักดิ์) ใช้คำหยาบคายและคำด่า เช่น อีสต์วี่ อีเหี้ย เป็นต้น ใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู อีเจ๊

แพนด้า (โก๊ะตี้) ใช้คำหยาบคายและคำด่า เช่น อีสต์วี่ อีเหี้ย เป็นต้น ใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู อีเจ๊

พะยูน (ตึก กลิ่นสี) ใช้คำหยาบคายและคำคำ เช่น อีสต์วี่ อีเหี้ย เป็นต้น ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู ภาษาที่ใช้จะออกมาในแนวเสียดสี

4. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง ตู๊กก็เจ้าหญิงขายกบ

การแต่งกาย

แต่งกายใช้เสื้อผ้าของผู้หญิง แต่งหน้า ทำผม เหมือนผู้หญิง ใส่เครื่องประดับของผู้หญิง

ภาพที่ 4.14 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

กริยาท่าทาง

การแสดงกริยาท่าทางต่าง ๆ เหมือนกับผู้หญิง เช่น การพูด การหัวเราะ การเดิน เป็นต้น การแสดงออกทางความคิด

มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในการเลือกเครื่องแต่งกาย เนื่องจากในเรื่องรับบทบาทเป็น ดีไซน์เนอร์ คอยจัดการและแนะนำเรื่องเครื่องแต่งกายให้กับเจ้าหญิง จึงแสดงบทบาทได้ดีในการเลือกเสื้อผ้าอย่างสร้างสรรค์และเลือกตามความเหมาะสมแก่องค์หญิง นอกจากเรื่องเสื้อผ้าแล้ว ยังมีความคิดเรื่องการเอาตัวรอด เห็นได้จากฉากที่ให้มาแปลงโฉมให้เจ้าหญิง แต่เมื่อเห็นเจ้าหญิงซึ่งมีสภาพไม่เหมาะสม ทางด้านรูปร่างและหน้าตา จึงปฏิเสธ แต่เมื่อทหารแสดงอาวุธ จึงทำการตกลงและเปลี่ยนกริยาท่าทาง เต็มใจและพร้อมที่จะแปลงโฉมเจ้าหญิง

ภาพที่ 4.15 ภาพแสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในการเลือกเครื่องแต่งกาย

การแสดงออกทางอารมณ์

คุณเจียวบางครั้งเมื่อมีความไม่พอใจ หรือเห็นอะไรที่ไม่เหมาะสม แต่บางครั้งก็มีการแสดงอารมณ์ตลก

บุคลิกภาพ

กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว ว่องไว รักสวยรักงาม มีการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี เช่น เมื่อชุดที่เจ้าหญิงใส่แล้วใหญ่เกินไป ก็แก้ไขให้พอดีกับรูปร่างของเจ้าหญิงได้เป็นอย่างดี

การใช้ภาษา

มีการใช้คำราชาศัพท์ แต่แฝงด้วยมุขตลกและคำเสียดสี เนื่องจากในเรื่องต้องใช้คำราชาศัพท์กับเจ้าหญิง แต่เมื่อพูดกันระดับเดียวกันก็ใช้ภาษาปกติแต่ก่อนใช้ภาษาส่อเสียด เช่น “ชั้นไม่ได้มารับจ้างฆ่าปลวก ชั้นมารับจ้างแต่งตัวให้เจ้าหญิง”

5. ภาพยนตร์ไทยเรื่อง หอแก้วแหวกซมึ

การแต่งกาย

การแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง สีสันฉูดฉาด ใส่เครื่องประดับของผู้หญิง เครื่องแต่งกายหลากหลายและสร้างสรรค์ เปลี่ยนชุดบ่อย เช่น นางสาวไทย 4 ปี ชุดว่ายน้ำ

ภาพที่ 4.16 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

แต้ว (จาตุรงค์ มกจ๊ก) แต่งหน้าและแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง สีน้ำตาลขนาด ใ้
เครื่องประดับของผู้หญิง เช่น สร้อยคอ ที่ติดผม ต่างหู เครื่องแต่งกายหลากหลายและสร้างสรรค์
เปลี่ยนชุดบ่อย เช่น ชุดไทย ชุดว่ายน้ำ

ภาพที่ 4.17 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

ภาพที่ 4.18 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

มดดำ (เอกชัย ศรีวิชัย) แต่งหน้าและแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง สีน้ำตาลขนาด ใ้
เครื่องประดับของผู้หญิง เช่น ใ้สร้อย ใ้ตุ้มหู สวมหมวกเครื่องแต่งกายหลากหลายและ
สร้างสรรค์ เปลี่ยนชุดบ่อย เช่น ชุดไทย

ภาพที่ 4.19 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

การ์ตูน (อ.ยิ่งศักดิ์) แต่งกายเลียนแบบผู้หญิง สีสันฉูดฉาด ใส่เครื่องประดับของผู้หญิง เช่น สร้อยคอ ที่ติดผม ต้มหู เครื่องแต่งกายหลากหลายและสร้างสรรค์ เปลี่ยนชุดบ่อย เช่น ชุดไทย ชุดเพื่อนเจ้าสาว

ภาพที่ 4.20 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

แพนเล็ก (โก๊ะตี้) แต่งกายเลียนแบบผู้หญิง สีสันอุดมฉลาด ใส่เครื่องประดับของผู้หญิง
เครื่องแต่งกายหลากหลายและสร้างสรรค์ เปลี่ยนชุดบ่อย เช่น ใส่ชุดแต่งงาน ชุดว่ายน้ำ เป็นต้น

ภาพที่ 4.21 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

สวนสวาท (มดดำ คชาภา) แต่งกายเลียนแบบผู้หญิงและแต่งกายเป็นชายด้วย ถ้าแต่ง
กายเป็นหญิงจะใช้เครื่องประดับเยอะ เช่น สร้อยคอ คัมหุ ที่ติดผม เป็นต้น

ภาพที่ 4.22 ภาพการแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง

กริยาท่าทาง

แต้ว (จาตุรงค์ มกจ๊ก) มีการแสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง เช่น การเดิน การพูดคุย มี
การแสดงอาการกลัว มักจะส่งเสียงวิ๊ววิ๊ว มือไม้กรีดกราย แต่ถ้ามีการต่อสู้โดยบางครั้งมีท่าทาง
คล้ายผู้ชาย ใช้การเตะ ต่อย เป็นต้น

มดดำ (เอกชัย ศรีวิชัย) มีการแสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง เช่น การเดิน การพูดคุย มี
การแสดงอาการกลัว มักจะส่งเสียงวิ๊ววิ๊ว มือไม้กรีดกราย แต่ถ้ามีการต่อสู้โดยบางครั้งมีท่าทาง
คล้ายผู้ชาย ใช้การเตะ ต่อย เป็นต้น

การ์ตูน (อ.ยิ่งศักดิ์) มีการแสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง เช่น การเดิน การพูดคุย มีการแสดงอาการกลัว มักจะส่งเสียงวิ๊ววิ๊ว มือไม้กรีดกราย

แพนเค้ก (โก๊ะตี้) มีการแสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง เช่น การเดิน การพูดคุย มีการแสดงอาการกลัว มักจะส่งเสียงวิ๊ววิ๊ว มือไม้กรีดกราย แต่ถ้ามีการต่อสู้โดยบางครั้งมีท่าทางคล้ายผู้ชาย ใช้การเตะ ต่อย เป็นต้น แต่จะมีความกระฉับกระเฉงเมื่อมีการต่อสู้ เช่น สามารถนั่งจวบจนอากาศได้

สวนสวาท (มดดำ คชาภา) มีการแสดงกริยาอาการเหมือนผู้หญิง เช่น การเดิน การพูดคุย มีการแสดงอาการกลัว มักจะส่งเสียงวิ๊ววิ๊ว มือไม้กรีดกราย แต่ถ้ามีการต่อสู้โดยบางครั้งมีท่าทางคล้ายผู้ชาย ใช้การเตะ ต่อย เป็นต้น

การแสดงออกทางความคิด

แต้ว (จาตุรงค์ มกจ๊ก) มีความเป็นผู้นำ คอยคิดหาทางออกหรือแก้ปัญหา แก้ไขสถานการณ์ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เช่น การหาหนทางช่วยเหลือเพื่อนเมื่ออยู่ในช่วงคับขัน

มดดำ (เอกชัย ศรีวิชัย) วิเคราะห์เหตุผลจากความคิดของผู้นำ มีความคอยคิดช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน แต่การแสดงออกทางความคิดจะสอดแทรกความตลกขบขันไปด้วยเสมอ

การ์ตูน (อ.ยิ่งศักดิ์) วิเคราะห์เหตุผลจากความคิดของผู้นำ มีความคิดช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน แต่การแสดงออกทางความคิดจะสอดแทรกความตลกขบขันไปด้วยเสมอ มีความคิดแย่งผู้ชายของเพื่อน แต่ไม่ได้คิดร้ายถึงขนาดทำร้ายคนอื่น

แพนเค้ก (โก๊ะตี้) วิเคราะห์เหตุผลจากความคิดของผู้นำและบางครั้งมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เช่น การหาวิธีการต่อสู้กับศัตรู มีความคิดช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน แต่การแสดงออกทางความคิดจะสอดแทรกความตลกขบขันไปด้วยเสมอ มีความคิดที่จะปกป้องช่วยเหลือคนที่ตนเองรัก เช่น ช่วยเหลือแฟนของตนจากการทำร้ายจากกลุ่มมนุษย์หมาป่า

สวนสวาท (มดดำ คชาภา) มีการวางแผนการ คิดถึงการทำร้ายผู้ที่รู้ความลับ ร่วมมือกับเจ้าของหอพัก วางแผนฆ่าผู้ที่ล่วงความลับ และมีอารมณ์หึงหวง

การแสดงออกทางอารมณ์

แต้ว (จาตุรงค์ มกจ๊ก) แสดงอารมณ์ขันและอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจน เช่น โกรธเมื่อถูกทำร้ายร่างกาย หรือโกรธเมื่อถูกด่าทอ

มดดำ (เอกชัย ศรีวิชัย) แสดงอารมณ์ขันและอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจน เช่น โกรธเมื่อถูกทำร้ายร่างกาย หรือโกรธเมื่อถูกด่าทอ

การ์ตูน (อ.ยิ่งศักดิ์) แสดงออกถึงการชอบผู้ชาย ตลกขบขัน สนุกสนานแสดงอารมณ์ขัน และอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจน เช่น โกรธเมื่อถูกทำร้ายร่างกาย หรือโกรธเมื่อถูกด่าทอ

แพนเค้ก (โก๊ะตี๋) ตลกขบขัน บ้างมีอารมณ์หึงหวง และแสดงออกอย่างหยาบคาย เช่น การแพนเค้ก (โก๊ะตี๋) ใช้ท่าอุสวู่ให้การ์ตูน (อ.ยิ่งศักดิ์) เมื่อหึงที่การ์ตูนแย่งผู้ชายของตน เป็นต้น

สวนสวาท (มดดำ คชาภา) มีการแสดงออกทางอารมณ์หลากหลาย เช่น โกรธ โมโห ตลกขบขัน บ้างมีอารมณ์หึงหวง และแสดงออกอย่างหยาบคายบุคลิกภาพ

แต้ว (จตุรงค์ มกจ๊ก) มีบุคลิกภาพร่าเริง เป็นคนสนุกสนาน มีความเป็นผู้นำ สนุกสนาน ร่าเริง ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่ในบางครั้งยังแสดงออกบุคลิกภาพของผู้ชายออกมาบ้าง เช่น เมื่อต้องมีการต่อสู้หรือมีการปะทะอารมณ์

มดดำ (เอกชัย ศรีวิชัย) มีบุคลิกภาพร่าเริง เป็นคนสนุกสนาน ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่ในบางครั้งยังแสดงออกบุคลิกภาพของผู้ชายออกมาบ้าง เช่น เมื่อต้องมีการต่อสู้หรือมีการปะทะอารมณ์

การ์ตูน (อ.ยิ่งศักดิ์) มีบุคลิกภาพร่าเริง เป็นคนสนุกสนาน มีความเป็นผู้ตาม ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง

แพนเค้ก (โก๊ะตี๋) มีบุคลิกภาพร่าเริง เป็นคนสนุกสนาน มีความเป็นผู้นำ สนุกสนาน ร่าเริง ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่ในบางครั้งยังแสดงออกบุคลิกภาพของผู้ชายออกมาบ้าง เช่น เมื่อต้องมีการต่อสู้หรือมีการปะทะอารมณ์

สวนสวาท (มดดำ คชาภา) โหดร้าย เป็นคนดุร้าย เหมือนปิดบังความลับการใช้ภาษา

แต้ว (จตุรงค์ มกจ๊ก) ใช้คำหยาบคายและคำคำต่าง ๆ นานา ใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู มีคำด่าทอหยาบคาย เช่น อีสัตว์ อีเวย

มดดำ (เอกชัย ศรีวิชัย) ใช้คำหยาบคายและคำคำต่าง ๆ นานา ใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู อีเจ้ มีคำด่าทอหยาบคาย

การ์ตูน (อ.ยิ่งศักดิ์) ใช้คำหยาบคายและคำคำต่าง ๆ นานา ใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู อีเจ้

แพนเค้ก (โก๊ะตี๋) ใช้คำหยาบคายและคำคำต่าง ๆ นานา ใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู อีเจ้ มีคำด่าทอหยาบคาย เช่น อีสัตว์ อีคางคก

สวนสวาท (มดดำ คชาภา) ใช้คำหยาบคายและคำคำต่าง ๆ นานา ใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู มีคำคำทอหยาบคาย

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักวิชาการ ผู้กำกับภาพยนตร์ และผู้เชี่ยวชาญ ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทย

การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทย

นักวิชาการ มองว่าการแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยเลียนแบบมาจากการแต่งกายของเกย์ในสังคมนั่นเอง แต่อาจจะเพิ่มเติมสีสัน หรือความเวอร์รี่ให้มากกว่าความเป็นจริง

“ทั้งในภาพยนตร์และในสังคมไม่แตกต่างกันมาก เพราะจากชีวิตเกย์ในสังคม ภาพยนตร์ต้องสะท้อนชีวิตจริงของสังคม ฉะนั้น ผู้กำกับภาพยนตร์ต้องไปดูว่า เกย์ในสังคมเค้าแต่งตัวกันอย่างไร บุคลิกท่าทางเป็นอย่างไร เค้าก็ต้องเลียนแบบจากเกย์ในสังคม แต่แน่นอนที่ในภาพยนตร์ต้องทำให้เวอร์รี่ขึ้น คือให้มันเกินจริง ในสังคมเกย์จะไม่แต่งเวอร์รี่เหมือนในหนังแต่ในภาพยนตร์ต้องการให้คนดูเกิดจินตนาการ เกิดภาพที่ชัดเจน ฉะนั้น ถ้ามองว่าชีวิตจริงในสังคมแตกต่างกันมัย ไม่แตกต่าง แต่ในภาพยนตร์จะทำให้ดูเข้มข้นขึ้นให้มีความชัดเจนมากขึ้น” (สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 กรกฎาคม 2555)

“ในภาพยนตร์มี 2 อย่างคือ เค้าสร้างหรือเค้าสะท้อน เช่น ถ้าเป็นเกย์แต่งกายค่อนข้างรักรูป เสื้อผ้ามีลวดลาย หุ่นดี ๆ จะพอนึกออกว่าถ้าคนเป็นเกย์ต้องแต่งกายแบบนี้ ในหนังก็จะเป็นแบบเดียวกัน ภาพของความเป็นจริงกับภาพในหนังก็เป็นแบบเดียวกัน ในหนังก็จะเลียนแบบตามเกย์ในสังคมที่เค้าแต่งกายกัน” (สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ, การสื่อสารระหว่างบุคคล ,7 สิงหาคม 2555)

ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์มองว่าส่วนใหญ่การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยจะแต่งกายให้ดูแรงๆ เวอร์รี่ มากกว่าปกติทั่วไป

“ถ้าพูดถึงการแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ ต้องดูตลาดหรรษา เพราะว่าเกย์เป็นอะไรที่ไม่เหมือนชาวบ้านทั่วไป ค่อนข้างแรง ต้องแต่งตัวให้แรงเข้าไว้เพราะตามชีวิตจริงก็แรงอยู่แล้ว ให้ดูขำๆ น่ารักๆ” (พจน์ อานนท์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 16 มีนาคม 2555)

“ที่เห็นคือพยายามให้มันเวอร์รี่ พยายามให้ไม่ใช่คนปกติ เพราะในสังคมที่มองมาเค้าก็มองว่าเกย์ไม่ใช่คนปกติอยู่แล้ว พอเอามาใส่ในหนังก็จะพยายามให้ผิดปกติให้มากที่สุด ซึ่งปกติคนเค้าไม่แต่งตัวกันขนาดนี้ ต้องแต่งตัวเวอร์รี่กว่าปกติเพราะว่านั่นคาแรคเตอร์ให้เด่นชัดว่าเป็นเกย์ต้องผิดปกติ” (ชัยญ์วาริน สุขะพิสิษฐ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล ,22 กุมภาพันธ์ 2555)

ในขณะที่เดียวกัน ผู้เชี่ยวชาญมองว่าการแต่งกายของเกย์ในสังคมไทยแตกต่างจากภาพยนตร์ไทย ที่ไม่สามารถแต่งกายได้เยอะหรือเวอร์มาก ๆ ได้ตลอดเวลา แต่บางครั้งก็ต้องขึ้นอยู่กับความเป็นเกย์ในแต่ละประเภทที่จะมีการแต่งกายในลักษณะของตนเองแตกต่างกันไป แต่ในภาพยนต์มักจะแต่งในทิศทางเดียว ไม่ได้แบ่งแยกตามประเภทของเกย์มากนัก

“ในเรื่องของการแต่งกายในภาพยนต์ต้องเน้นในการสื่อสาร เพื่อสร้างให้ชัดเจน ดังนั้น อาจต้องเยอะมากกว่าปกติ หลุดโลก และต้องแตกต่างจากเพศชายและหญิงอย่างชัดเจน ซึ่งภาพในชีวิตจริงกับภาพในสังคมมันเชื่อมโยงกัน ควรคิดว่าการนำเสนอภาพยนต์เป็นการนำเสนอ มุมมองที่น่าสนใจ แต่มักจะเข้าใจว่ามันเป็นแบบนี้” (ดนัย ลิณจรัตน์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 6 สิงหาคม 2554)

“ถ้ามองในภาพยนต์จะรู้เลยว่าคนนี้เป็นเกย์ เพราะการแต่งกายค่อนข้างแรงๆ หน่อย ซึ่งมันไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตจริง แต่งหน้าจัด ไม่ว่าการแต่งกายหรือแต่งหน้าจะจัดเกินไป มันแตกต่างจากวิถีชีวิตของเกย์ในสังคมจริงๆ ในภาพยนต์สะท้อนแค่วิถีชีวิตหรืออัตลักษณ์แค่ส่วน ดังนั้น ในภาพยนต์ส่วนมากที่เราเห็น จะเห็นแค่มุมเดียว ดังนั้น จะทำอะไรให้คนทั่วไปรับรู้ เข้าใจ ผู้ผลิตภาพยนต์ควรเข้าใจด้วย บางทีคนผลิตหนังไม่ได้เข้าใจ” (ธนชัย ไชยสารี, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 17 สิงหาคม 2554)

การใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนต์ไทยและเกย์ในสังคม

นักวิชาการ เห็นว่าการใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนต์ไทยและเกย์ในสังคมคล้ายกับการแต่งกายที่ภาษาของเกย์ในภาพยนต์ไทยเลียนแบบมาจากภาษาของเกย์ที่ใช้ในสังคมนั่นเอง แต่บางส่วนมักจะเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มของเกย์ที่แตกต่างจากภาษาทั่วไปของชายหญิงปกติ

“การใช้ภาษาก็เช่นเดียวกัน หนึ่งก็ต้องถอดแบบมาจากชีวิตจริง แต่หนึ่งก็จะทำให้ดูตลก จริต มีจริตจกร้าน ใส่สำเนียงใส่เสียงให้มันดูโอเวอร์แอดคิง ภาษาชาวบ้านเค้าเรียกกระแะกระแะมาก ชีวิตจริงเค้าไม่ได้เป็นขนาดนั้นหรอก แต่อย่างไรก็ตามถ้าในสังคมของเกย์ที่เปิดเผย และอยู่ในกลุ่มของเพื่อนเค้าก็จะใช้คำหยาบมากกว่าในภาพยนต์ เพราะในภาพยนต์จะมีกฎหมาย กั้น จะมีการเซนเซอร์ ใช้คำหยาบคายเกินไปไม่ได้ ใช้คำลามกมากเกินไปไม่ได้ แต่ในชีวิตจริงถ้าเกย์อยู่ในกลุ่มของเค้าเอง พวกนี้จะใช้ภาษาหยาบคาย ชอบพูดถึงอวัยวะเพศของผู้ชาย ซึ่งเค้าก็กล้าที่จะพูด แต่แน่นอนถ้าอยู่ในสังคมคนที่ไม่รู้จักกัน คนพวกนี้ก็จะระมัดระวัง หลีกเลี่ยงคำเหล่านี้ ทั้งในชีวิตจริงและในภาพยนต์ถามว่าใครบัญญัติศัพท์มากกว่ากัน บอกได้ว่าในชีวิตจริงเกย์จะบัญญัติศัพท์ได้มากกว่า แล้วในหนึ่งก็จะไปเลียนแบบศัพท์เหล่านั้นมา น้อยรายจะเห็นหนึ่งสร้างศัพท์แล้วเกย์ในสังคมจะนำไปใช้ ส่วนใหญ่จะเป็นสังคมเกย์สร้างศัพท์ขึ้นมาแล้วภาพยนต์เอาไป

ใช้ อันนี้ตรงกันข้ามกับสังคมของผู้หญิงทุกๆ ไป ในหนังมันจะสร้างศัพท์ขึ้นมาแล้วผู้หญิงจะหยิบศัพท์ในหนังมาใช้เป็นต้น” (สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 กรกฎาคม 2555)

“เมื่อพูดถึงเพศสภาพที่ไม่ใช่ชายหญิงแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกอะไรก็ต้องเปลี่ยนแปลงไป เกย์จะมีภาษาอีกแบบ ชายจริงหญิงแท้ก็จะมีอีกแบบ แต่พื้นฐานภาษาที่ใช้ทั่วไปก็จะเหมือนกัน จะแปลกแตกต่างตรงที่เกย์จะมีศัพท์เฉพาะกลุ่มมากกว่า” (สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 สิงหาคม 2555)

ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ คุณพจน์ มองว่าเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วไปในสังคม แต่ คุณชญ์วาริน กลับมองว่าในภาพยนตร์มักจะใช้ภาษาที่ดูรุนแรง หยาดคายมากกว่าในสังคมทั่วไป

“เป็นภาษาที่พูดกันอยู่ทุกๆ ไป ถึงแม้จะมีคำกัน ก็เป็นภาษาที่คนธรรมดาใช้กันอยู่แล้ว อย่าง มึง กู อี..อะไรอย่างี้ ก็เป็นอะไรที่พูดกันในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว เป็นภาษาชาวบ้าน ถ้าตรงใจคนดูคนดูก็ชอบ” (พจน์ อานนท์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 16 มีนาคม 2555)

“ต้องตัดจริตเกินจริง ต้องพูดจาหยาดคาย คำกันเหมือนอยู่ตลาด คนในตลาดเค้าคำกันซึ้งซึ้ง แต่ในตลาดบางทีไปเค้าก็ไม่คำกันอย่างนั้นก็มี แต่จะถูกบอกไว้ว่าคำแบบนี้ต้องอยู่ในตลาด ซึ่งจริงๆ แล้วผู้ดีพูดแบบนี้ก็มี เกย์ในหนังต้องตัดจริตมากๆ พูดจาต้องตลก สองแง่สามง่าม หยาดคาย คำโดยเอาวิยะเพศมาคำเป็นหลัก พยายามชี้ให้คุณคิดปกติ ส่วนมากจะเป็นในแง่ไหนหมด ถ้าในบทพระเอกนางเอกจะพูดคำหยาดไม่ได้ ก็จะ โยนให้เกย์กระเทยพูด “(ชญ์วาริน สุชะพิสิทธิ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 กุมภาพันธ์ 2555)

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ มองว่าการใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมไม่ได้แตกต่างกัน แต่ด้วยความที่เป็นเกย์จึงถูกมองว่าใช้ภาษาที่หยาดคายและรุนแรงมากกว่าเพศอื่น ภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์จึงดูรุนแรงและหยาดคายค่อนข้างมาก

“มีคนบอกว่าเกย์มีสมองส่วนผลิตภาษา การแสดงออกทางภาษาของเกย์ ซึ่งเป็นเครื่องมือหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเกย์ก็มีตัวตนและมีพื้นที่ในสังคม และยอมแสดงให้รู้ว่ามี ความแตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ ภาษาที่เกย์จะหยิบยกมาใช้ นั้น มักจะเป็นในแนวทางเดียวกัน สังคมมักจะชิน ในส่วนของภาษาที่ตลกขบขัน เสรี หยาด ทะลึ่งซึ่งซึ่งเห็นได้ชัด” (ดนัย ลิ้นจระตัง, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 6 สิงหาคม 2554)

“ภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์ก็เหมือนเรื่องการแต่งกาย มันเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเกย์ที่เอามาขาย เพราะไม่ใช่เกย์ทุกคนที่จะพูดแบบนี้ ไม่ใช่เกย์ทุกคนจะชอบพูดแบบนี้ ส่วนมากในการนำเสนอเรื่องภาษาก็มักใช้ภาษากัดจิก จะไม่ใช่แรงกำลังต่อสู้ แต่จะใช้ภาษากัดจิก เป็นเหมือนมุมที่มองว่าเป็นการตีตรามากกว่าไม่ได้สื่อ โดยการสร้างสรรค์ ... ส่วนภาษาของเกย์ในสังคมมันมีนวัตกรรมทางภาษาเยอะมาก มีการครีเอท มีคำศัพท์ของเกย์เยอะ สืบทอดเลียนแบบกันมา เฉพาะ

กลุ่มเป็นคำที่ใช้เฉพาะกลุ่ม ดังนั้น ภาษาที่หนังนำมาใช้ก็นำมาจากวิถีชีวิตด้วยอย่างหนึ่ง อีกอย่างคือหนังสร้างสรรค์ภาษาออกมาแล้วคนดูนำมาใช้ เช่น ประโยคเด็ด เวลาไปดูหนังแล้วก็เอามาใช้ต่อ” (ชนชัย ไชยสารี, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 17 สิงหาคม 2554)

กริยาท่าทางของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม

นักวิชาการ มองว่าขึ้นอยู่กับว่าเป็นเกย์ประเภทไหน ถ้าเป็นเกย์ที่เปิดเผย หรือเกย์ควีน กระเทย ที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิง ในหนังและชีวิตจริงจะเหมือนกัน แต่ถ้าเป็นเกย์ที่ไม่เปิดเผย เช่น เกย์คิง เกย์ที่เป็นผู้ชาย ในหนังจะแสดงออกมากกว่าชีวิตจริง แต่ในขณะเดียวกันในหนังสามารถแสดงออกได้ชัดเจนและมากกว่าชีวิตจริงในสังคมมาก

“ต้องขึ้นอยู่กับว่าเป็นเกย์ประเภทไหน ถ้าเป็นเกย์ที่เปิดเผย เค้าเรียกเกย์ควีน กระเทย ที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิง อันนี้ไม่ต่าง ในหนังอย่างไร ชีวิตจริงก็เป็นอย่างนั้น แต่ถ้าเป็นเกย์ที่เป็นพวกเกย์แอบคือไม่เปิดเผยตัวเอง เช่น เกย์คิง เกย์ที่เป็นผู้ชาย คือรับบทบาทเป็นสามีภรรยาในหนังจะแสดงออกมากกว่าชีวิตจริง ในชีวิตจริงคนพวกนี้จะไม่แสดงออก ฉะนั้นจากหนังก็ต้องเลียนแบบชีวิตจริง” (สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 กรกฎาคม 2555)

“ต้องดูดีเสมอ แสดงออกอะไรก็ต้องดูดี ดูเนียบ ในสังคมก็จะมีที่ว่าเกย์คนนั้นเค้าเปิดเผยตัวหรือเปล่า ถ้ายังปกปิดก็ต้องแอบซ่อนกริยาท่าทางไว้ให้เป็นผู้ชายปกติมากที่สุด แต่ในภาพยนตร์จะแสดงออกทางกริยาท่าทางได้เต็มที่ เพราะเนื้อหาส่วนมากเกย์ในภาพยนตร์ไม่ต้องปกปิดสถานภาพทางเพศ สามารถแสดงออกทางกริยาอาการได้เต็มที่” (สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 สิงหาคม 2555)

ผู้กำกับภาพยนตร์ คุณพจน์ฯ บอกว่า “กริยาท่าทางของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมเป็นกริยาจากชีวิตจริงอยู่แล้ว ชีวิตจริงเป็นอย่างไร ในหนังก็เป็นอย่างนั้น จะไม่ค่อยสร้างแบบเวอร์ ๆ ส่วนมากนักแสดงของพี่จะเป็นนักแสดงชายแท้แต่รับบทบาทเป็นเกย์เป็นกระเทย ก็เล่นได้เหมือนจริง กริยาท่าทางก็เป็นปกติของชีวิตเกย์ชีวิตกระเทย” (พจน์ อานนท์, สัมภาษณ์ 16 มีนาคม 2555) แต่คุณธัญญ์วารินฯ กลับบอกว่า “กริยาท่าทางของเกย์ในภาพยนตร์มักเกินจริง ดัดจริตเกินจริง เดินกรีดกราย แอคติ้งต้องเยอะ เล่นต้องใหญ่ บางทีตัวแสดงบางตัวที่มีความเรเคเตอร์ในจินตนาการก็ต้องแสดงออกเยอะกว่าในสังคมแท้จริง (ธัญญ์วาริน สุขะพิสิษฐ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 กุมภาพันธ์ 2555)

ผู้เชี่ยวชาญมองว่า กริยาที่แสดงออกมามีลักษณะเหมือนคนทั่วไปแต่อาจมีความเป็นผู้หญิงบ้าง แต่ในภาพยนตร์จะยิ่งชัดเจนมากขึ้นเพื่อให้ผู้ชมเข้าใจได้ง่าย

“กริยาที่แสดงออกมามักเห็นในรูปแบบเกย์ที่มีความเป็นผู้หญิงสูง หรือไม่ก็เป็นกระเทย ซึ่งการแสดงออกของเกย์ในปัจจุบันค่อนข้างซับซ้อน เพราะผ่านพัฒนาการทางความรู้สึกที่ซับซ้อน

หลายชั้น เช่น ร่างกายเป็นผู้ชายแต่การแสดงออกอ่อนหวานเหมือนผู้หญิง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เกย์จะเป็นแบบนั้นทั้งหมด ที่ชัด ๆ ก็เป็นผู้ชายแต่นุ่มนวล ไม่ได้กำหนดชัดเจนว่าเป็นผู้หญิงเลย หรือไม่ได้กำหนดชัดเจนว่าต้องแต่งกายเหมือนผู้หญิง แต่ในการทำภาพยนตร์ ต้องการความชัดเจนในการสื่อสาร ไม่ต้องคิดเยอะ ภาพยนตร์บางเรื่องจึงถ่ายทอดออกมาให้เห็น โดยผ่านการแสดงกริยา เช่น การเดิน การนั่งเหมือนผู้หญิง ให้ตัวแสดงแสดงกริยาออกมาให้แตกต่างจากตัวแสดงชายจริงหญิงแท้” (ณัย ลินจงรัตน์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 6 สิงหาคม 2554)

“เวลามองในภาพยนตร์จะเห็นว่า เกย์ต้องมีกริยาท่าทางแรง ต้องดั่งดั่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้ผลิตหรือผู้บริโภคจะมองเห็นแค่มุมนี้เท่านั้น แสดงว่าไม่เข้าใจอัตลักษณ์หรือวิถีชีวิตหรือเพศวิถีของเกย์ เพราะคนที่เกย์ก็มีวิถีชีวิตเหมือนชายหญิงทั่วไป ไม่ใช่ใช้คำว่าปกติหรือผิดปกติอะไร ใช้คำว่าทั่วไป เพราะขนาดผู้ชายแท้ ๆ ก็มีการแสดงออกทางกริยาท่าทางแตกต่างกันไป เกย์ก็มีการแสดงออกตามวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป แต่อาจจะต่างในเรื่องของความชอบ เรื่องความชอบทางเพศที่แตกต่างกัน แต่กริยาท่าทางของเกย์มีความพิเศษในเรื่องของความเป็นชายที่มีความเป็นผู้หญิงอยู่ด้วย ก็จะมีกริยาท่าทางบางส่วนที่ออกมา และในบางกลุ่มเท่านั้น บางกลุ่มไม่มีความจำเป็นที่จะต้องปกปิด ก็แสดงอาการออกมาได้อย่างอิสระ ดังนั้น เวลาภาพยนตร์สื่อออกมาก็จะเป็นแค่มุมหนึ่ง คนก็จะมองว่าถ้าดั่งดั่งก็จะเป็นเกย์ละ ส่วนเกย์ที่ไม่ได้เปิดเผยก็จะมีกริยาท่าทางดั่งดั่ง เพราะมีสังคมเป็นตัวกำหนด มีบทบาททางเพศครอบคลุม เพราะกลัวไม่ได้รับการยอมรับ ก็ใช้ชีวิตแบบคนทั่วไป และกริยาท่าทางจะแสดงออกมาเกิดจากหล่อหลอมจากสังคมด้วยส่วนหนึ่ง จากจิตสำนึกส่วนหนึ่ง ไม่ใช่อะไรเพียว ๆ ที่ว่าต้องเลียนแบบอย่างเดียว มันอยู่ในใจเค้าขึ้นอยู่กับว่าจะแสดงออกมาได้มากน้อยแค่ไหน” (ชนชัย ไชยสารี, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 17 สิงหาคม 2554)

การแสดงออกทางความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม

นักวิชาการ ดร.สมเดช มองว่าในภาพยนตร์เกย์สามารถแสดงออกได้เต็มที่ตามบทบาทที่ได้รับ แต่ในสังคมเฉพาะเรื่องบันเทิงเท่านั้นที่สามารถแสดงตัวตนได้เต็มที่ แต่เรื่องอื่นยังไม่ได้รับการยอมรับเท่าที่ควร ส่วน อ.สมเกียรติฯ มองว่าไม่ได้แตกต่างกันมากนัก แต่ในภาพยนตร์มักจะแสดงออกด้านไลฟ์สไตล์มากกว่าเรื่องการเมือง

“ถ้าขอเปรียบเทียบการแสดงออกทางความคิดของเกย์ในชีวิตจริงและในสังคม ในภาพยนตร์จะแสดงออกทางความคิดตามสคริปต์ ตามบทที่ผู้กำกับเขียนหรือจากผู้สร้างบทผู้เขียนบทออกมาในบทบาทนั้น ในภาพยนตร์ก็จะสื่อออกมาในตัวประกอบ เพื่อนนางเอก ตัวอิจฉา ตัวร้าย ไม่มีทางเป็นบทเอก ยกเว้นว่าหนังเรื่องนั้นเป็นหนังเกย์โดยเฉพาะ เช่น หนังเรื่องช่างมันฉันไม่แคร์ เพลงสุดท้าย ก็จะได้เป็นตัวเด่นของเรื่อง” (สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 กรกฎาคม 2555)

“ในภาพยนตร์เกย์ ก็ไม่ได้ไปแตะเรื่องความคิดทางการเมือง ส่วนมากจะแสดงออกทางความคิดเรื่องไลฟ์สไตล์ของเค้า เรื่องการเปิดตัว การไม่เปิดตัว เปิดเพศตัวเองแล้วจะถูกต่อต้านม๊ยะมากกว่า ก็จะมีอยู่ในเรื่องเดิมหัวข้อเดิม และมาในแนวตลกขบขัน” (สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 7 สิงหาคม 2555)

ผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่า “มักเป็นเรื่องราวแนวตลก ไม่เครียด อาจมีเรื่องของผู้ชายปะปนบ้าง

“คิดว่าจะน่าจะเป็นอะไรที่แสดงความคิดออกมาในแนวตลก ไม่ชอบแนวดราม่า ไม่ชอบเครียด สะท้อนให้เห็นอีกชีวิตหนึ่งของเกย์ บางคนอาจจะมองไม่เห็น เช่น แง่สนุกสนาน เราก็ทำภาพยนตร์ออกมา” (พจน์ อานนท์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 16 มีนาคม 2555)

“เกย์ที่แสดงออกมาทางภาพยนตร์จะถูกเขียนให้สื่อออกมาจากคนเขียนเรื่อง จากผู้กำกับ ก็จะเป็นความคิดเกี่ยวกับเรื่องผู้ชายเสียส่วนใหญ่ เรื่องเพศ นอกนั้นยังไม่เห็นใครมานั่งเล่าชีวิตเป็นจริงเป็นจัง เช่น เรื่องการทำงาน หรือการต่อสู้ชีวิต ร้ายและแรงอาจจะสืบเนื่องมาจากคำตำหนิติถูกขบคิดว่าร้ายจริงจังของเกย์ จะเห็นความตลกมากกว่าที่จะเห็นความอาฆาตแค้น วางแผนจะคิดตลก สนุกสนานเฮฮา และก็เรื่องผู้ชาย” (ชัยวัฒน์ สุธะพิสิษฐ์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 กุมภาพันธ์ 2555)

ผู้เชี่ยวชาญ มองว่ามักจะแสดงออกมาในทิศทางที่รุนแรง ผิดธรรมชาติ จนทำให้ทุกคนมองไปว่าเกย์ต้องมีอารมณ์รุนแรง จึงถูกนำมาใช้ภาพยนตร์อย่างนั้น ที่ต้องร้าย รุนแรง หรือบ้าผู้ชาย

“ไม่ใช่แค่ในภาพยนตร์เท่านั้น ชีวิตจริงจากการทำงาน สิ่งเดียวที่ได้เห็นคือ มีอารมณ์รุนแรง ร้าย ซึ่งคิดว่าเป็นมายาคติ สิ่งที่เป็นความจริงถูกทำให้เสมือนเป็นความจริง ในขณะที่มีคนว่าเราก็ออมรับว่าเราร้าย จึงเชื่อว่ามันเป็นธรรมชาติ แต่จริงๆ มันไม่ใช่ธรรมชาติ ชายจริงหญิงแท้ก็มีร้าย บ้างก็ร้ายกว่าเยอะ แต่เกย์จะโดนเหมารวมเป็นเชิงๆ ไอ้ที่ร้ายก็มีแต่มันคงไม่ใช่ทั้งหมด มันไม่ใช่เรื่องจริงในสังคม ในแง่ของภาพยนตร์ ในการนำเสนอเกย์จะมาจากการเป็นจุดเปลี่ยนแปลงของเนื้อเรื่อง มันชัดเจน โดยคนธรรมดาดำเนินเรื่องเป็นปกติ ใครจะเป็นคนเปลี่ยนเรื่องก็ต้องเป็นเกย์ เปลี่ยนวิธีคิด จิกไปเลย ใช้ภาพลักษณ์ ใช้ความคิด เพราะการพัฒนาความคิดของเกย์มันแตกต่างจากความคิดของหญิงชายในระดับหนึ่ง เพราะหญิงชายจะถูกสอนมาตามกรอบ แต่เกย์เหมือนเด็กไม่ดี เด็กเกเร สอนให้เป็นผู้ชายยังไม่เป็น ดังนั้น ภาพยนตร์จะสะท้อนความคิดของเกย์ในด้าน คิดแหวก คิดเยอะก็เป็นได้ เพราะเกย์ถูกเรียนรู้ทางสังคมแตกต่าง เกย์จึงมีวิธีคิดที่ต่าง จะดีจะเลวไม่ใช่อยู่ที่เพศ มันอยู่ที่ความคิดนั้นเป็นสิ่งที่ดีและเลวกี่เท่ากัน” (ดนัย ลิณจรัตน์, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 6 สิงหาคม 2554)

“เป็นทัศนคติของคนทำภาพยนตร์สื่อออกมา เพราะว่าจะนำมาเป็นจุดขาย ไม่ว่าจะเป็
 ความแรง การพูดจาลามก คิดอะไรแต่เรื่องผู้ชาย นินทา จะมีไม่กี่เรื่องที่เก็แสดงออกทางความคิด
 ในภาพยนตร์ แต่มันเป็นส่วนน้อยมากในชีวิตจริง มันไม่ใช่ทั้งหมด มันเป็นไลฟ์สไตล์อย่างหนึ่ง
 ไม่ใช่ทั้งหมดของชีวิตเค้า การคิดเรื่องแบบนี้ของเกย์มันแค่ส่วนหนึ่ง เลี้ยวหนึ่ง ช่วงหนึ่งของชีวิต
 หรือของการใช้ชีวิตประจำวันของเค้า แต่มันยังมีการใช้ชีวิตอย่างอื่น เค้าต้องเลี้ยง ดูแล ใช้ชีวิต
 อย่างไร ต้องทำงานต้องคีนรอะไรอย่างไร การคีนรในอาชีพการเป็นอยู่ในสังคม สังคมเพื่อนฝูง
 เกย์ก็เยอะ สังคมเพื่อนฝูงหญิงชายมันก็มี มันก็ต้องมีความคิดอย่างเงี จริงๆ มันมีเยอะในสังคม แต่ที่
 สื่อมาในภาพยนตร์มันเป็นการผลิตซ้ำความคิดเดิมๆ ว่า นึกถึงเกย์ก็ต้องบ้าผู้ชาย ต้องจีบผู้ชาย
 ความคิดก็จะมีเท่านี้ และก็ซิงคิงเด่น คือถ้าเรามองแต่ในภาพยนตร์ แต่ในชีวิตจริงมันเป็นแค่เศษ
 เลี้ยวหนึ่งซึ่งไม่ใช่ทั้งหมดเหมือนกัน เพราะว่าเกย์ก็ต้องคีนร แลยังมีแนวคิดแบบเกิดขึ้นในหนัง
 อีกนะ เพราะว่า ความคิดของเกย์ก็ยังยึดติด ยังมีกรอบของสังคมอยู่ เพราะไม่มีการฉีกกรอบ ”
 (ธนชัย ไชยสารี, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 17 สิงหาคม 2554)

ผลการวิเคราะห์อัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยมี
 นักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ ทั้ง 5 เรื่อง จะเห็นได้ว่า อัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย ส่วน
 ใหญ่แสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในระดับบุคคลและสังคมค่อนข้างชัดเจน เช่น จะมีลักษณะรู้
 รสนิยมทางเพศของตนเองอย่างเด่นชัด ไม่ว่าจะแต่งกายเหมือนผู้หญิง ชอบผู้ชาย ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่ม
 Transsexualism ส่วนอัตลักษณ์เกย์ ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยทั้ง 5 เรื่องนั้น โดยส่วนมากจะสามารถ
 แบ่งเกย์ได้เป็นสองกลุ่มหลักคือ นิยมแต่งกายแบบชายและนิยมแต่งกายเลียนแบบหญิง ซึ่งใน
 ภาพยนตร์จะสะท้อนได้เพียงสองลักษณะนี้เท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่า อัตลักษณ์ของเกย์ใน
 ภาพยนตร์ไทย จะปรากฏให้เห็นชัดใน 2 ลักษณะ นั่นคือ ลักษณะภาพสะท้อน เช่น การแสดงออก
 ทางอารมณ์หรือการแสดงออกทางบุคลิกภาพ โดยเกย์จะมีความร่าเริง สนุกสนาน ตลกขบขัน เป็
 ดัน และอีกลักษณะคือภาพประกอบสร้าง ซึ่งภาพประกอบสร้างอาจมีความเหนือมากกว่าความจริง
 ค่อนข้างมาก เช่น แต่งกายแฟนซี และการแสดงออกทางเพศอย่างชัดเจน ในทางตรงกันข้ามกลุ่มเกย์
 จะแต่งกายดี แต่จะไม่ค่อยเปิดเผย ซึ่งสามารถอธิบายอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยโดย
 วิเคราะห์จากภาพยนตร์ไทยทั้ง 5 เรื่องเป็นตารางได้ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย

อัตลักษณ์	ผลการวิเคราะห์
การแต่งกาย	การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยนั้น ถ้าเป็นเกย์ที่ยังนิยมแต่งกายเป็นชายอยู่ก็จะค่อนข้างเรียบหรูแต่ก็จะใช้องค์ประกอบอื่นช่วยให้บ่งบอกว่าตนเป็นเกย์ เช่น ในภาพยนตร์เรื่องต๊อดสู้ฟุด ผู้รับบทเกย์ จะใช้ พัด หรือขนนก หรือจากภาพยนตร์เรื่องปิดเทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น ผู้รับบทเกย์ก็ยังแต่งกายเป็นนักเรียนชาย แต่จะใช้สร้อยคอ หรือ กระเป๋าหรือเครื่องประดับอื่น ๆ เป็นต้น แต่ถ้าเป็นเกย์ประเภทที่นิยมแต่งกายเป็นหญิงแล้ว ส่วนมากในภาพยนตร์ไทยจะเน้นแต่งตัว แต่งหน้าเข้ม และทำผมเป็นหญิง เช่น ในภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ เป็นต้น ผู้รับบทเกย์จะแต่งกายเลียนแบบหญิง แต่ในภาพยนตร์เรื่อง หอแก้วแตกแหวก ขมิ้น และภาพยนตร์เรื่องหอแก้วแตกแหกกระเจิง ผู้รับบทเกย์จะแต่งกายเน้นเสื้อผ้าสีสันฉูดฉาดและแต่งกายแฟนซีและใช้เครื่องประดับเยอะ ใส่สร้อยคอ แหวน กำไล ต่างหู ที่ติดผม เป็นต้น
กริยาท่าทาง	กริยาท่าทางของเกย์ในภาพยนตร์ไทย จะมีกริยาท่าทางอาการแสดงออกคล้ายผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นการพูด การยืน การเดิน การวิ่ง ซึ่งจะเห็นได้ในการรับบทเกย์ของภาพยนตร์เรื่องหอแก้วแตกแหวกขมิ้น และหอแก้วแตกแหกกระเจิง เช่น จะเดินเหมือนผู้หญิง เวลาเดินจะยกสะโพก มือไม้กรีดกรายเวลาพูดหรือเวลาเดิน รวมถึงผู้รับบทเกย์ผู้เชี่ยวชาญเสื้อผ้าในภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้เข้าหญิงขายกบทุกกริยาอาการจะเลียนแบบผู้หญิงทุกอย่าง แต่ในบางครั้งภาพยนตร์บางเรื่องก็มีการแสดงออกกริยาท่าทางของเกย์คล้ายผู้ชาย เช่น ในภาพยนตร์เรื่องต๊อดสู้ฟุด เมื่อต้องมีการทำร้ายร่างกายคู่ต่อสู้ หรือการวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอดก็จะมีกริยาท่าทางเป็นแบบผู้ชาย
การแสดงออกทางความคิด	ส่วนมากจะขึ้นอยู่กับบทบาทที่ได้รับ ซึ่งบทบาทของเกย์ในภาพยนตร์ไทยทั้ง 5 เรื่องนั้น ส่วนมากจะได้รับบทเป็นตัวร้ายหรือตัวตลก ถ้าเป็นตัวร้าย เช่น บทบาทของเกย์ในเรื่องหอแก้วแตกแหวกขมิ้น ก็จะมีบทบาทแสดงออกทางความคิดของเกย์ที่มีความอาฆาตแค้น จะฆ่าคนที่ล่วงรู้ความลับของตน บ้างมีความคิดที่จะเพื่อทำลายความสงบสุข มีการคิดแผนชั่วร้ายเพื่อทำลายคู่ต่อสู้และมีการแก้แค้น อย่างในบทบาทของเกย์เรื่องต๊อดสู้ฟุด ก็จะมีการแสดงออกทางความคิดที่จะแก้แค้นให้แก่พี่ชายที่ถูกทำร้ายจนพิการ แต่ในภาพยนตร์เรื่องหอแก้วแตกแหกกระเจิงก็จะมีบทตลกขำขัน บทบาทของเกย์เป็นตัวตลกก็จะแสดงออกทางความคิดมาในรูปแบบที่ปนกับเรื่องขำขัน แต่บทบาททั้งหลายของเกย์

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

อัตลักษณ์	ผลการวิเคราะห์
	ในภาพยนตร์ไทยส่วนมากจะสะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ริเริ่มสร้างสรรค์ของเกย์ เช่น ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กก็เจ้าหญิงขายกบ ผู้ที่ได้รับบทเกย์ก็จะแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ในการเลือกชุดให้กับเจ้าหญิง แต่ไม่ว่าจะรับบทบาทใดก็ตามเกย์ก็จะแสดงออกทางความคิดมาในทางริเริ่มสร้างสรรค์ทั้งสิ้น
การแสดงออกทางอารมณ์	แสดงออกทางอารมณ์ค่อนข้างหลากหลาย มีอารมณ์คล้ายผู้หญิง คือ ร่าเริง สนุกสนาน อารมณ์ดี แสดงอารมณ์ขัน หรือไม่ก็มีการแสดงอารมณ์โกรธ หึงหวง บ้างก็แสดงออกถึงความรักหรือความชอบ จะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่องปิดทองมใหญ่หัวใจว่าวุ่น ผู้รับบทเกย์จะมีความร่าเริง สนุกสนาน อารมณ์ดี ส่วนภาพยนตร์ในเรื่องตุ๊กก็เจ้าหญิงและหอคอยแห่งเวทมนตร์ ก็ยังสอดแทรกอารมณ์ที่มีความชอบต่อเพศตรงข้าม เช่น ผู้รับบทเกย์จะชอบกอดผู้ชาย หรือไม่ก็แสดงอารมณ์ชอบผ่านสายตา เป็นต้น แต่ถ้ามองที่ผู้รับเป็นตัวร้ายก็จะแสดงอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจนและค่อนข้างรุนแรง เช่น ภาพยนตร์เรื่องหอคอยแห่งเวทมนตร์ ผู้รับบทเกย์ตัวร้ายก็จะแสดงออกทางอารมณ์โกรธ โดยแสดงออกทางสีหน้า ทางสายตา ทางภาษาและคำพูดและการกระทำเช่นจะฆ่าผู้ที่รู้ความลับและผู้ที่บุกรุก เป็นต้น
บุคลิกภาพ	บุคลิกภาพของเกย์ กระตือรือร้นคล้ายผู้หญิง มีการแสดงออกความต้องการทางเพศ สนุกสนาน ร่าเริง ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่ในบางครั้งยังแสดงออกบุคลิกภาพของผู้ชายออกมาบ้างเมื่อต้องมีการต่อสู้หรือมีการปะทะอารมณ์ มีความกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว ว่องไวบางครั้งเสียงดัง เอะอะโวยวาย ชอบคัดเลียงให้เหมือนเสียงของผู้หญิง ภาพยนตร์ทั้ง 5 เรื่อง ผู้ที่ได้รับบทบาทเกย์จะมีบุคลิกภาพเป็นผู้หญิง
ภาษา	ภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่ภาพยนตร์จะใช้ถ้อยคำภาษาเป็นคำคำที่หยาบคาย หรือคำพูดติดตลก ซึ่งส่วนใหญ่มีคำหยาบคายซึ่งแฝงมุขตลกที่ทำให้ขำ และภาพยนตร์ทั้ง 5 เรื่องที่ศึกษานั้น ผู้รับบทเป็นเกย์มีการใช้ภาษาและสำเนียงเลียนแบบผู้หญิง เช่น มีคำลงท้ายคะ ขา บ้างใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ส่วนมากจะใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู จะมีภาพยนตร์เพียงเรื่องเดียวคือภาพยนตร์เรื่องตุ๊กก็เจ้าหญิงขายกบ จะใช้คำราชาศัพท์เนื่องจากต้องพูดและใช้คำราชาศัพท์กับเจ้าหญิง

4.3 อัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทยแตกต่างจากเกย์ในสังคมไทย ได้มาจาก

4.3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นเกย์ ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทย

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยใช้วิธีการ Focus Group ผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นเกย์ ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทย ได้ผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 4.3 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นเกย์

ลำดับ	ชื่อ	เพศ	อายุ (ปี)	การศึกษา	คุณลักษณะ	อาชีพ/ตำแหน่ง
1	นายก. (นามสมมุติ)	ชาย	30	ปริญญาตรี	กลุ่มเกย์	ธุรกิจส่วนตัว
2	นายข. (นามสมมุติ)	ชาย	30	ปริญญาตรี	กลุ่มเกย์	พนักงานขาย
3	นายค. (นามสมมุติ)	ชาย	30	ปริญญาตรี	กลุ่มเกย์	ธุรกิจส่วนตัว(ค้าขาย)
4	นายง. (นามสมมุติ)	ชาย	27	ปริญญาตรี	กลุ่มเกย์	สื่อมวลชน
5	นายจ. (นามสมมุติ)	ชาย	26	ปริญญาตรี	กลุ่มเกย์	พนักงานบริษัทเอกชน
6	นายฉ. (นามสมมุติ)	ชาย	28	ปริญญาตรี	กลุ่มเกย์	พนักงานบริษัท
7	นายช. (นามสมมุติ)	ชาย	30	ปริญญาโท	กลุ่มเกย์	พนักงานรัฐวิสาหกิจ
8	นายซ. (นามสมมุติ)	ชาย	32	ปริญญาโท	กลุ่มเกย์	ธุรกิจส่วนตัว
9	นายณ. (นามสมมุติ)	ชาย	33	ปริญญาตรี	กลุ่มเกย์	พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน
10	นายญ. (นามสมมุติ)	ชาย	26	ปริญญาตรี	กลุ่มเกย์	ธุรกิจส่วนตัว

จากตารางที่ 4.3 ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ที่เป็นผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นเกย์ มีดังนี้

ผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นเกย์ ทั้งหมดเป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 26-33 ปี การศึกษาปริญญาตรี 8 คน และปริญญาโท 2 คน ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว 4 คน พนักงานบริษัท 2 คน พนักงานขาย สื่อมวลชน พนักงานรัฐวิสาหกิจ และพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ได้ข้อมูลดังต่อไปนี้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือมีตัวละครเป็นเกย์

จากการสัมภาษณ์กลุ่มเกย์ พบว่า มีความหลากหลายในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือมีตัวละครเป็นเกย์ นายจ. อายุ 28 ปี พนักงานบริษัท นายช. พนักงานรัฐวิสาหกิจ อายุ 30 ปี นายช. เจ้าของกิจการ/ธุรกิจส่วนตัว และ นายญ. อายุ 26 ปี ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ที่มองว่าในปัจจุบันดูดีขึ้นกว่าเดิม แต่ก็มีบางส่วนที่นำเสนอไปในทิศทางที่ค่อนข้างจะหยาบคาย ไม่ค่อยมีสาระ ส่วนใหญ่จะกลายเป็นตัวตลกสร้างสีสันมากกว่า

“การแสดงออกของเกย์ในภาพยนตร์สมัยนี้ ก็ทำให้เกย์ดูดีขึ้นมาภาพลักษณ์ที่ดีมากขึ้น ไม่เหมือนแต่ก่อนที่เกย์จะต้องทำตัวแรงสาวแต่งหญิงพูดจาไม่ดี ...แต่ก็ยังมียังบางเรื่องสะท้อนให้เห็นในเรื่องคำพูดที่หยาบคาย และเนื้อเรื่องจะไม่ค่อยมีสาระ จะเน้นตลก ” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“เป็นการสื่อสารที่เป็นเสรี ไม่ปิดกั้นและส่วนมากเป็นตัวตลก ภาษาและการแต่งกายค่อนข้างแรง ควรมีบทบาทที่สร้างสรรค์ และช่วยเหลือสังคม ” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ภาพยนตร์ไทยรวมถึงสื่อมวลชนอื่น ๆ มักนำเสนอเกย์ในสื่อให้มีลักษณะตลกขบขันเป็นตัวสร้างสีสันในบางครั้ง อาจดูเหมือนเกินเลย ถ้าเส้นศักดิ์ศรีความเป็นคนของเกย์ไปบ้าง ” (พินายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ปัจจุบันภาพยนตร์ทั่วไปเนื้อเรื่องทุกเรื่องส่วนใหญ่หนึ่งในนั้นจะต้องมีเพศที่ 3 หรือเกย์เข้ามาเกี่ยวข้องกัน โดยส่วนตัวแล้วคิดว่าการแสดงออกของอัตลักษณ์เกย์ในภาพยนตร์ไทย นั้นมีเพื่อให้ความสนุกสนาน ดูแล้วเกิดความเพลิดเพลินไปกับตัวละครนั้น ๆ ” (นายญ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

นอกจากนี้ นายช.และ นายณ. พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน อายุ 33 ปี ยังแนะนำให้ผู้จัดหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องนำเสนอตัวตนหรืออัตลักษณ์ของเกย์ในมุมมองปกติเหมือนคนทั่วไปให้มากขึ้น รวมทั้งไม่นำเสนอในแง่ลบหรือทำให้เกย์ดูแย่ในสายตาคนทั่วไปในสังคม

“ถ้าเป็นไปได้ ก็อยากให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับสื่อต่างๆ มีการนำเสนออัตลักษณ์ความเป็นเกย์ให้เหมือนกับในสังคมจริง ที่เกย์ก็คือประชากรทั่วไปของโลก อย่างเช่นในอดีตที่มีละครเรื่อง รักแปดพันเก้า ของค่ายเอ็กแซ็ก เคยทำเอาไว้” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ก็คิดว่ามีทั้งข้อดีและข้อเสีย เพราะการที่สังคมยอมรับและมีการทำตัวละครให้เป็นเกย์มากขึ้นบางทีก็เป็นเหมือนการสนับสนุนให้คนเป็นเกย์กันมากขึ้น แต่ในเมื่อสื่อที่แสดงออกมาให้ประชาชนได้เห็น ผู้รับสื่อควรจะพิจารณาว่าอะไรดีหรืออะไรไม่ดี แต่บางทีสื่อที่ทำออกมาให้

ประชาชนได้ดูก็ค่อนข้างมีเนื้อหาที่รุนแรงเกินไป แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ไมควรมีการเปิดเผยหรือสร้างเรื่องราวประเภทนี้มากขึ้น เพราะเราเป็นคนไทยมีวัฒนธรรมไทยไม่ควรเอาอย่างหรือเลียนแบบชาวต่างชาติที่เขาเปิดเผยกันได้อย่างอิสระ สื่อควรจะทำอะไรให้พอดีพองามกับสังคมไทย” (นายณ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

มุมมองที่มีต่ออัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย และเกย์ในสังคมไทย

การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทย

กลุ่มเกย์ที่ให้สัมภาษณ์เกือบทั้งหมดยอมรับว่าในปัจจุบัน การแสดงออกถึงอัตลักษณ์หรือตัวตนของเกย์มีความชัดเจนและเปิดเผยมากขึ้นกว่าในอดีตเป็นอย่างมาก

“การแสดงออกของเกย์ไทยในปัจจุบันนั้นค่อนข้างจะชัดเจนมากขึ้น เมื่อเทียบกับสมัยก่อน อาจจะมาจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง สื่อก็ค่อนข้างมีผลเช่นกัน ในแง่ดีทำให้เกิดการยอมรับกันมากขึ้น แต่ในแง่เสียมันก็มีเช่นกัน คือ ในเรื่องความชัดเจนของเกย์แต่ละคนแตกต่างกันไป” (นายณ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“เนื่องจากสังคมเปิดกว้างเรื่องเพศที่สาม ไม่ว่าจะเป็นสาวประเภทสองหรือเกย์ ทำให้เกย์ไทยในปัจจุบันกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น” (นายณ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“มีความชัดเจนในการแสดงออกทางเพศของตัวเองมากขึ้นจากระยะเวลา 10 ปีขึ้นไป ที่ผ่านมา สังเกตได้จากการแต่งกายและกิริยาท่าทางที่แสดงออกอย่างชัดเจนในหลาย ๆ สื่อ เช่นละครภาพยนตร์ เป็นต้น” (นายณ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ปัจจุบันเนื่องด้วยการสื่อสารที่ไร้พรมแดนประกอบกับความรวดเร็วของเทคโนโลยีทำให้วัฒนธรรมรวมถึงชีวิตความเป็นอยู่ของชายรักชายหรือที่เรียกว่าเกย์นั้นถูกแสดงและรับถ่ายทอดได้อย่างง่ายและรวดเร็วจากต่างประเทศหรือประเทศในแถบตะวันตกที่มีลักษณะเสรีภาพที่เคารพสิทธิส่วนบุคคลและไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ซึ่งสังคมไทยนั้นได้เปิดรับสิ่งเหล่านี้มากขึ้นจนเริ่มชินกับการที่เกย์อยู่ในสังคมไทยโดยไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ การแสดงออกของเกย์จึงมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น อีกทั้งในแวดวงสื่อและสังคมต่างๆ ทุกชนชั้น เกย์จะมีความโดดเด่นด้วยตัวเองในด้านบวกมากกว่าในด้านลบ อาทิเช่น ความสามารถในการทำงาน การพัฒนาทางปัญญาหรืออื่นๆ อีกมากมายที่ทำให้เกย์มีลักษณะโดดเด่นมากกว่าชายจริงหญิงแท้ทั่วไป สังคมจึงยังเปิดรับและต้อนรับความเป็นตัวตนของเกย์เหล่านั้นมากขึ้น และมีทิศทางไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อยๆ ” (นางง, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“มีการแสดงออกให้ชัดเจนในเรื่องของการแต่งกาย และพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการแสดงออกของความรัก เช่น การจับมือ กอดคอ หอมแก้ม ด้านกิริยาท่าทาง การพูดจา

น้ำเสียง สีหน้า การท้าวสะเอว กรีดไม้กรีดมือ การนั่งพับขา การนั่ง ” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การแสดงออกของสังคมเกย์ ในปัจจุบันชัดเจนและเปิดมากขึ้น สังเกตจากสถานที่ทั่วไปในสังคมจะเห็นเกย์มากขึ้นและแสดงตัวตนได้ชัดเจนมากขึ้น ” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“มีการแสดงออกอย่างมากทั้งกริยา การแต่งกาย คำพูด รวมถึงมีการแสดงออกผ่านรายการทางทีวีดาวเทียมมากขึ้น ” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“คิดว่าในปัจจุบันเกย์ในสังคมไทยค่อนข้างมีการเปิดเผยกันมากขึ้นจริง ๆ แล้วก็เป็นเรื่องที่ดีไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร ” (นายฉ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“สังคมปัจจุบันนั้นเริ่มมีการยอมรับเพศที่ 3 หรือเกย์มากขึ้น จึงทำให้การแสดงออกของอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทยนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ซึ่งเมื่อก่อนคนที่เกย์จะต้องแอบซ่อนพฤติกรรมดังกล่าวไว้ จะเปิดเผยได้เฉพาะกลุ่มที่เป็นเหมือนกันเท่านั้น แต่ปัจจุบันสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปทำให้อัตลักษณ์ของเกย์นั้นมีความชัดเจนมาก และไม่คิดว่าเป็นเรื่องแปลกแตกต่างจากผู้ชาย หญิงที่เป็นเพศปกติ ” (นายญ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

นอกจากนี้ ยังมีบางคนแสดงความเห็นถึงการแสดงออกของเกย์ที่ไม่เหมาะสมและทำให้ภาพลักษณ์ของเกย์เสียหายไปด้วย

“เกย์บางคนก็แสดงออกอย่างไม่ถูกกาลเทศะ การแสดงออกของเกย์ไทยมันดูแรงเกินไปในบางครั้ง ใช้ชีวิตอย่างไม่เหมาะสมในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ในสถานที่อันไม่เหมาะสม เช่น ห้องน้ำสาธารณะ หรือสวนสาธารณะ เป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้สังคมมองภาพเกย์ไม่ดี ” (นายข., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“บางคนก็แสดงออกมากเกินไปจนเกินความพอดี จึงทำให้คนในสังคมไทยมองว่าเกย์เป็นพวกที่ชอบแสดง และทำอะไรแบบไม่แคร์ใครในสังคม และปัจจุบันเมื่อสังคมเปิดมากขึ้นการแสดงออกของเกย์ก็มากขึ้นตาม เช่น การจูงมือ โอบกอดกันในที่สาธารณะเหมือนผู้ชายผู้หญิง จึงทำให้คนทั่วไปที่เป็นเพศปกติมองว่าแรงหรือไม่เหมาะสม ” (นายฉ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม

ความคิดเห็นของกลุ่มเกย์เกี่ยวกับการแต่งกายเล่าให้ฟังว่า สำหรับการแต่งกายของเกย์ในปัจจุบันส่วนหนึ่งสมัยนิยมค่อนข้างมีอิทธิพลมาก ทำให้การแต่งกายออกมาหลากหลายรูปแบบ แต่โดยมากมักจะดูดี มีรสนิยม ถ้าแต่งเป็นหญิงก็จะออกมาดูสวยงาม แต่ก็มีส่วนที่อาจจะแต่งตัวไม่ถูกกาลเทศะหรือดูแรงไปในสังคมไทย นอกจากนี้ การแต่งกายของเกย์ยังขึ้นอยู่กับ

แสดงออกที่แท้จริงของเกย์แต่ละคนอีกด้วย แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือ การแต่งกายต้องออกมาดูดีที่สุดนั่นเอง

“การแต่งกายของเกย์ไทยมีหลายกลุ่ม หลายประเภท ซึ่งแล้วแต่ความเป็นตัวตนของแต่ละคน ซึ่งไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความชอบ ความพอใจ ตามกระแส ตามแฟชั่น ซึ่งมันน่าจะเหมือนกับผู้หญิงผู้ชายทั่วไป ซึ่งมีหลายแบบเช่นกัน กลุ่มที่ 1 แต่งแบบปกติ เป็นผู้ชายทั่วไป หรือเรียกว่าไม่แต่งตัว แต่จะดูแลตัวเองนิดนึง กลุ่มที่ 2 แต่งตามกระแสดินเธรนด์ ตามแฟชั่น กลุ่มที่ 3 แต่งหญิงไปเลย พวกนี้เป็นพวกความชอบส่วนตัวจริง ๆ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเกย์ส่วนใหญ่จะแต่งตัวสะอาดสะอ้าน เนียบ หัวจรดท้าย ทำให้ดูโดดเด่น กว่าผู้ชายทั่วไป” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ถ้าขึ้นชื่อว่าเกย์ ก็ต้องคู่กับการดูแลตัวเอง ให้ดูดีตลอดเวลาแน่นอนว่าเรื่องการแต่งกายของเกย์จะดูเนียบกว่าผู้ชายทั่วไป แต่ในปัจจุบันผู้ชายแท้ๆ บางคน แต่งตัวยิ่งกว่าเกย์บางคนอีก เกย์ไทยก็ถือว่าแต่งตัวได้เหมาะสมกับสังคมและกาลเทศะ แต่จะมีบางประเภทเท่านั้นที่แต่งตัวไม่เหมาะสม แต่มีไม่เยอะ” (นายข., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ส่วนมากมีการแต่งกายที่โดดเด่น ตามสมัยนิยม และรู้จักเลือกว่าอะไรเหมาะสมกับตนเอง” (นายค., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“มีความชัดเจนที่มีการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสันที่สดใส รวมถึงรูปแบบสไตล์การตัดเย็บที่เน้นแวววาว เป็นเลื่อม หรือมีการตัดเย็บที่มีลักษณะเสื้อผ้าคล้ายผู้หญิง โดยที่ปกติผู้ชายทั่วไปจริง ๆ จะไม่ใช่กัน โดยที่เห็นเป็นส่วนใหญ่จะเน้นเรื่องของกระเป๋ ที่มีลักษณะคล้ายผู้หญิง นอกจากนี้อาจจะมีการแต่งกายที่เน้นการเข้ากันของเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายประกอบต่างๆ ที่เข้ากันอย่างลงตัว หรือที่เรียกว่าเนียบ ตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า เกินผู้ชายปกติทั่วไป” (นายง., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การแต่งกายของเกย์ในสังคมไทยในปัจจุบันนั้นมีความโดดเด่นเป็นตัวของตัวเองโดยรับถ่ายทอดมาสื่อต่างๆ เป็นสำคัญ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือความเป็นตัวตนของเกย์นั้นเนื่องด้วยสภาพสังคมที่เป็นชนกลุ่มเล็ก ๆ การที่เกย์แต่ละคนจะสามารถดึงดูดเพศเดียวกันได้ต้องมีความโดดเด่นมากกว่าเกย์คนอื่น ๆ” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การแต่งตัวเกย์สมัยนี้ก็แต่งตัวกัน แล้วแต่สไตล์ ตามความชอบของแต่ละคน แต่เกย์จะแต่งตัวเยอะกว่าปกติครับ” (นายฉ., สื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ตามกระแส แฟชั่นอย่างชัดเจน และมีความโดดเด่นแสดงถึงความแตกต่างจากเพศปกติ เช่น เนียบกว่า หรือบางคนแต่งเป็นหญิง หรือถ้ามีงานในกรณีพิเศษ” (นายข., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การแต่งกายของกลุ่มที่ไม่แสดงออกแบบชัดเจนนั้น จะมีการแต่งกายที่เนี้ยบ เสื้อผ้าเครื่องประดับทุกชิ้นจะเป็นของที่มีดีไซน์โดดเด่น เรียบง่ายแต่ดูดี มีโทนสีเดียวหรือใกล้เคียงกัน ซึ่งจะแตกต่างจากผู้ชายทั่วไปที่อาจจะไม่ได้แต่งสีเดียวทั้งชุดและไม่ประณีตเท่านี้ ส่วนการแต่งกายของกลุ่มที่แสดงออกชัดเจนนั้น จะแต่งกายโดยเน้นเสื้อผ้าที่มีสีสันสดใส หรือแต่งกายโดยใช้สีตามวัน” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การแต่งกายของเกย์ในปัจจุบันก็เป็นแฟชั่นปกติทั่วไปคล้ายกับการแต่งกายของผู้ชายในยุคปัจจุบัน แต่อาจจะมีการใช้ของที่ราคาแพงหรือหรูหรากว่าผู้ชายทั่วไป และการแต่งกายก็จะต้องมีการพิถีพิถันมากกว่า หรือบางคนอาจมีการแต่งกายในแนวที่คล้ายๆ ผู้หญิงก็มี” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การแต่งกายของเกย์ในปัจจุบันนั้นจะมีการแต่งตัวตามแฟชั่นเหมือนกับผู้ชายทั่วไป แต่อาจจะมีการเพิ่มในส่วนเครื่องประดับ สร้อยคอ นาฬิกา หรือรองเท้าที่เก๋ๆ เข้ามาทำให้ตนเองดูโดดเด่นจากกลุ่มคนทั่วไป” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

การใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม

กลุ่มเกย์ที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มองว่าการใช้ภาษาของเกย์ในสังคมไทยปัจจุบัน มักจะมีคำศัพท์พิเศษๆ ใหม่ๆ แตกต่างจากการสนทนาของคนทั่วไปซึ่งกลุ่มเกย์จะนำออกมาใช้หรือรับรู้กันเป็นการเฉพาะกลุ่มเสมอ แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้แตกต่างจากคนอื่นทั่วไปมากมายแต่อย่างใด

“ภาษาที่ใช้ก็ขึ้นอยู่กับคนแต่ละกลุ่มบุคคลมากกว่า กลุ่มที่พูดจาปกติทั่วไปก็มีซึ่งขึ้นอยู่กับกาลเทศะ หรือสถานการณ์นั้นๆ เกย์บางพวกหรือส่วนใหญ่ก็จะมีคำศัพท์เฉพาะๆ เป็นที่รู้กันในหมู่เกย์ บางกลุ่มก็พูดจาหยาบคาย หรือไม่สุภาพก็มี ซึ่งไม่ได้แตกต่างกับคนทั่วไป แต่จะมีความพิเศษก็ตรงจะมีคำศัพท์ที่ตลกๆ หรือคำที่ไม่เคยบัญญัติขึ้นมา จะมีให้พบเห็นใหม่ๆ ตามกลุ่มเกย์อาจจะมาจากชีวิตจริง หรือไม่ก็จากละครหรือภาพยนตร์ก็ได้ ตามไม่ทันกันเลยทีเดียว” (นายก., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ภาษาของเกย์ในสังคมไทย จะมีศัพท์หรือคำพูดบางคำพูดเท่านั้นที่คนที่เป็นเกย์จะพูดกัน แต่ผมคิดว่าเป็นภาษาที่ไม่หยาบคาย และไม่ได้ทำให้ภาษาไทยวิบัติ ไม่เคยมีปัญหาทางด้านการพูดภาษาไทยของเกย์ในสังคมครับ แต่คิดว่าเรื่องของการใช้ภาษาคงจะต้องหันไปมองกลุ่มชายหญิง วัยรุ่นมากกว่าที่ต้องระวังในการใช้ภาษาไทย” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ใช้ภาษาได้สละสลวยมากกว่าชายแท้โดยทั่วไป มีศัพท์แสดงเฉพาะกลุ่ม และรู้จักใช้คำพูดให้เป็นประโยชน์ต่ออาชีพการงานที่ทำได้ดี บางครั้งอาจมีการใช้คำพูดที่รุนแรงในกลุ่มเพื่อน

สูงมากกว่าชายหญิงโดยทั่วไป เพื่อความสนุกสนานในกลุ่มเพื่อนสูง” (นายค., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ส่วนใหญ่จะเน้นการใช้ภาษาที่สร้างความแตกต่างเฉพาะกลุ่มเกย์ ที่ไม่อยากจะให้คนทั่วไป รู้ว่าคุยกันเรื่องอะไร อาจจะเน้นในเรื่องของการผวนคำ บางรายจะมีคำสบถที่หยาบคายออกมา เช่น อีดอก อีห่า เป็นต้น ประกอบทุกๆ ประโยคที่พูดออกมา รวมถึงการเน้นน้ำเสียง เสียงสูง กลาง ต่ำ แบบไล่ระดับ เพราะโดยปกติทั่วไปผู้ชายจริงๆ จะเป็นน้ำเสียงโทนทุ้มๆ และเป็นระดับเดียวตลอดการพูดจา หรือการสนทนา” (นายง., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“โดยเกย์แต่ละกลุ่มหรือแต่ละคน ได้คิดค้นสำนวนหรือคำศัพท์ต่าง ๆ ที่แปลกตาและมีเอกลักษณ์ในตัวของมันเองหลากหลายคำที่มีมากขึ้นภายในเวลาไม่กี่ปีหลังจากที่สังคมไทยเปิดรับเกย์มากขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งในช่วงแรกน่าจะคิดขึ้นมาเพื่อพูดคุยกันเองภายในกลุ่มโดยไม่ต้องทำให้คนอื่น ๆ หรือชายหญิงปกติทั่วไปได้เข้าใจถึงว่ากำลังพูดคุยถึงสิ่งใดกันอยู่ ซึ่งคำศัพท์เหล่านั้นจะมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าคำศัพท์หรือสำนวนที่วัยรุ่นได้คิดขึ้น แต่ปัจจุบันเนื่องด้วยสังคมที่เปิดรับเกย์มากขึ้น คำศัพท์หรือสำนวนต่างๆ ที่เกย์คิดค้นขึ้นมาน่าถูกหยิบยกมาใช้ภายในสังคมไทยทั่วไป ๆ ทั้งหญิงและชาย” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ภาษาในเกย์ส่วนมากจะมีภาษาเฉพาะกลุ่มที่คุยกันรู้เรื่อง แต่บางทีเกย์ด้วยกันก็ยังไม่เข้าใจเลยก็มี” (นายค., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ภาษาที่ใช้กันโดยทั่วไป ปกติ หรือบ้างก็มีการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม” (นายข., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การใช้ภาษาของเกย์ในปัจจุบันมีทั้งที่เป็นปกติและไม่ปกติ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับกลุ่มของบุคคลนั้น ซึ่งจะเห็นว่าการใช้ภาษาของเกย์ส่วนใหญ่จะมีคำพูดหรือศัพท์ที่ใช้เฉพาะในกลุ่มของเกย์ มักจะมีการคิดค้นคำที่แปลกๆ ใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา ซึ่งคำบางคำอาจดูไม่เหมาะสมและทำให้ความหมายของคำในภาษาเปลี่ยนไป อาจทำให้วัฒนธรรมทางภาษาผิดเพี้ยนไปจากเดิม” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การใช้ภาษาของเกย์ในปัจจุบันนั้น จะมีภาษาที่มีแปลกๆ เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา แต่ส่วนมากภาษาพวกนั้นก็จะมีใช้ไม่นานแล้ว ภาษาเหล่านั้นก็จะค่อยๆ หายไป และภาษาที่เกิดขึ้นโดยส่วนใหญ่จะใช้เพื่อความสนุกสนาน เช่น คำว่า นก = ชวด สูญเสียสิ่งอันพึงปรารถนาไป บางครั้งภาษาพวกนี้ก็จะรู้แค่เฉพาะกลุ่มเพื่อนๆ ด้วยกัน” (นายญ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

นอกจากนี้ นายค. และคุณพีรพจน์ ยังกล่าวเสริมว่า กลุ่มเกย์มักใช้ภาษาหรือถ้อยคำที่สละสลวยมากกว่าผู้ชายทั่วไปอีกด้วย

“ใช้ภาษาได้สะดวกมากกว่าชายแท้โดยทั่วไป” (นายค., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การใช้ภาษาของเกย์ที่เห็นเด่นชัดคือ จะชอบใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย ในโอกาสที่เป็นทางการได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ถ้าสังเกตให้ดีในสื่อมวลชนที่มีเกย์ปรากฏอยู่นั้น จะเห็นได้ชัดว่าเกย์จะ ใช้ภาษาไทยได้งดงามทั้งอักขระวิธีและหลักภาษาไทย รวมถึง ภาษาต่างประเทศด้วย” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

การแสดงออกทางความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม
กลุ่มเกย์บางส่วนมองว่าการแสดงออกทางความคิดของเกย์ในสังคมไทยในปัจจุบัน
ได้รับการยอมรับมากขึ้นกว่าอดีตที่ผ่านมา

“มีความคิดเป็นของตัวเองชัดเจน หลายหน่วยงานให้การยอมรับในความสามารถ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับงานที่ตนทำได้เป็นอย่างดี (นายค., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน)

“ทุกวันนี้ความคิดของเกย์ ได้ถูกยอมรับฟังเหมือนบุคคลทั่วไปภายในสังคมมากขึ้น จาก ทั้งสื่อต่างๆ ที่ได้เห็น หรือแม้จะเป็นองค์กรต่างๆ จะต้องมีการบริหารที่เป็นเกย์ แต่ละหน่วยงานใน องค์กรนั้น ลูกน้องทั้งชายหญิงและเกย์ก็สามารถทำงานร่วมกัน ได้อย่างราบรื่น ” (นายง., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“มีการแสดงออกอย่างมากและเปิดเผย แต่ก็ยังเป็นที่ยอมรับของสังคมได้ เพราะไม่ได้ รุนแรงหรือแตกต่างมากเกินไป” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“เกย์ในปัจจุบัน จะแสดงออกตามความคิดของตนมากกว่าจะปกปิดไว้ ชอบก็บอกชอบ ไม่ชอบไม่พอใจก็แสดงออกให้รู้ ในอดีตเกย์อาจถูกมองว่าเป็นแค่เพียงตัวตลกในสังคม ซึ่งเป็นผล มาจากการที่สื่อนำเสนออัตลักษณ์ของเกย์ไปในทิศทางนั้น แต่ในปัจจุบันเกย์เริ่มได้รับการยอมรับ ในสังคมมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะสาขาอาชีพที่ต้องอาศัยทักษะเฉพาะทางที่ดี ก็มีเกย์อยู่ในทุกสาขา อาชีพเช่นกัน เช่น แพทย์ อาจารย์ นักวิทยาศาสตร์ หรือแม้แต่ทหาร ก็ตาม ” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การแสดงออกความคิดของเกย์ในสังคมปัจจุบันนั้น เป็นที่ยอมรับมากขึ้นเนื่องจากกลุ่ม เกย์ โดยส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์จะสามารถผลิตผลงานได้ดีกว่า จึงทำให้ ความคิดของกลุ่มเกย์นั้นได้รับการยอมรับ และประสบความสำเร็จในหลายๆ อาชีพ เช่น อาชีพ

สถาปนิก นักแสดง หรือดีไซเนอร์ ทำให้เกย์ในปัจจุบันมีการแสดงออกทางความคิดมากขึ้นอาจเป็นเพราะเมื่อแสดงความคิดแล้วเกิดการยอมรับสนับสนุนจากบุคคลต่างๆ” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

รวมทั้งเกย์ยังสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมหรือมีส่วนในการแสดงความคิดเห็นต่างๆ ในสังคมมากขึ้น

“เริ่มมีการแสดงออกทางความคิดมากขึ้น โดยการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อสังคม เช่น การก่อตั้งกลุ่มเรนโบว์ หรือชายรักชาย การแสดงทางความคิดผ่านสื่อโทรทัศน์ต่างๆ โดยอาจจะแทรกอยู่ในตัวละครของภาพยนตร์ หรือละคร หรือโฆษณาต่างๆ และที่เห็นได้อย่างชัดเจนมากขึ้นคือ การผลิตแม็กกาซีนสำหรับเกย์ที่มีประกาศอย่างชัดเจนว่าเป็นแม็กกาซีนเฉพาะกลุ่มเกย์เพื่อให้รับทราบข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเกย์ (ซึ่งสอดคล้องกับสถานะที่ตนเองเป็นอยู่)” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“สมัยนี้มีเกย์มีการแสดงออกที่ชัดเจนมากขึ้น ทั้งการสังคมและส่วนตัว เกย์มีการกล้าคิดกล้าแสดงออกมากขึ้น เห็นได้ชัดจากการที่เราเห็นเกย์หลายๆ คนออกมาแสดงความคิดเห็นมากมาย” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ก็ยังมีเกย์บางส่วนที่เป็นกลุ่มเกย์ที่คิดนอกกรอบหรือดูรุนแรงมากเกินไป

“เกย์ส่วนใหญ่มีความคิดที่เราไม่สามารถคาดเดาเลยทีเดียว เพราะเกย์มีความคิดสร้างสรรค์ทำให้บรรเจิด เกิดงานใหม่ๆ ที่ให้เราได้ตะลึง หรือเรียกว่าคิดนอกกรอบ พวกเกย์จะมีความคิดที่กว้างไกล ทำให้เวลาทำงานจะมีความโดดเด่น ไม่เหมือนใคร อาทิเช่น พวกงานดีไซน์ทั้งหลาย ที่มีให้เห็นกันอยู่ทั่วไปตามสื่อต่างๆ” (นายก., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“คิดว่าการแสดงความคิดของเกย์ในปัจจุบันอาจมีทั้งที่แสดงออกทางความคิดแบบผิดๆ และการแสดงความคิดแบบปกติ ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นการแสดงออกที่เป็นสิทธิส่วนตัว แต่บางทีการแสดงออกทางความคิดของเกย์ก็ค่อนข้างรุนแรงเกินไปจึงทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับและต่อต้านกลุ่มคนที่เป็นเกย์ แต่ในเมื่อเราอยู่ในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่ผิด ซึ่งในปัจจุบันนี้เกย์ก็ได้เป็นกลุ่มคนที่ได้รับการยอมรับมากขึ้น” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

จากผลของการแสดงความคิดเห็นที่เปิดเผยและกว้างขวางมากของเกย์ในปัจจุบัน ที่บางส่วนอาจมีการเรียกร้องสิ่งต่างๆ ในสังคม คุณพงศ์พันธุ์ กลับมองว่าเกย์ควรทำตัวให้เป็นปกติให้มากกว่านี้

“คือถ้าในแง่ของสิทธิต่างๆ ที่มันเป็นความถูกต้อง ก็สนับสนุนแต่คิดว่าเกย์ก็คือผู้ชายคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของกฎหมายต่างๆ หรือข้อกำหนดในสังคม ผมคิดว่าก็ควรทำตาม ถ้าอะไรที่มันไม่หนักหนาจนเกินไป ไม่ควรที่จะพยายามเรียกร้องสิทธิอะไรในสังคมเพราะในสังคมทุกวันนี้ก็มีเรื่องราววุ่นวายมากมายอยู่แล้ว และในด้านของกฎหมายก็ไม่มีอะไรที่ทำให้เกย์เสียหายหรือรุนแรงเกินไปเลยครับ” (นายข., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

ผลกระทบจากการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์และในสังคม

การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์และในสังคมปัจจุบันมีผลกระทบต่อสังคมอย่างไร ในด้านใดบ้าง

ในมุมมองของกลุ่มเกย์ พบว่า ส่วนใหญ่มองว่าไม่ได้มีผลกระทบต่อสังคมหรือมีน้อยมาก หากการแสดงออกนั้นมีความเหมาะสม ไม่มากจนเกินไป หรือมีความถูกต้องตามกาลเทศะที่ดีของสังคมไทย

“สังคมไทยเปิดกว้าง ยอมรับกันมากขึ้น ทำให้ปัญหา หรือผลกระทบต่อสังคมค่อนข้างน้อยลง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับ การแสดงออกของแต่ละบุคคล อย่างที่พูดถึงไปแล้วตามหัวข้อ 3.1 ทำให้ถูกต้องตามกาลเทศะ รับรองว่าไม่มีผลกระทบใดๆ ทั้งสิ้น ในทางกลับกันจะได้แค่คำชื่นชมมากกว่า แต่จะให้พูดถึงผลกระทบสำหรับพวกที่แสดงออกไม่ถูกที่ถูกทาง ผลกระทบต่อสังคมอาจไม่มี แต่จะมีผลกระทบต่อตัวเองมากกว่า คือ ไม่ได้รับการยอมรับซึ่งในบางอาชีพ อาจจะไม่รับเข้าทำงาน แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะงานมากกว่า อันนี้ต้องเข้าใจบริบทด้วย การที่เราแสดงความเป็นตัวตนที่แท้จริงเป็นสิ่งที่ดี แต่ต้องถูกต้องตามกาลเทศะ ” (นายก., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ถ้าการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์คนนั้น ไม่มากจนเกินไป ก็จะไม่มีผลกระทบต่อสังคม และส่วนใหญ่เกย์ก็ไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคมในปัจจุบัน ยกตัวอย่างหนึ่งบางเรื่อง เนื้อเรื่องให้เกย์แสดงออกแรงๆ หยาบๆ ตลกๆ ก็มี ซึ่งบางครั้งในชีวิตจริงก็ไม่ใช่เช่นนั้นเสมอไป” (นายข., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“มองด้านสังคม ไม่น่ามีผลกระทบทางด้านลบเพราะการแสดงออกของเกย์ส่วนมาก ไม่ได้ไปในด้านรุนแรงหรือไปในทางร้ายแรง อาจจะมีบ้างจากสื่อต่าง ๆ ทำให้เกิดการเข้าใจผิด คิดว่าเกย์ต้องเป็นอย่างนั้นต้องเป็นอย่างนี้ เช่น ความคิด การใช้ภาษา แต่จริงๆ ไม่ได้เป็นเหมือนกันหมดทุกคน” (นายข., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ไม่มีผลกระทบในด้านลบ เนื่องจากคนทั่วไปเห็นว่าการเป็นเกย์เป็นเรื่องปกติทั่วไป แต่ก็ไม่ได้สนับสนุนให้ผู้ชายเป็นเกย์ไปทั้งหมด แต่ในทางบวกก็มีเช่นความคิดสร้างสรรค์ แต่บางครั้งการที่ตีแผ่ชีวิตหรือถ่ายทอดอัตลักษณ์ของเกย์ผ่านสื่อต่างๆ บางครั้งจริงบ้างไม่จริงบ้างอาจเกิดการสับสนต่อผู้พบเห็นซึ่งบางทีไม่ได้เป็นแบบนั้นทั้งหมดเสมอไป” (นางง., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ไม่มีนะเพราะยังไม่เคยเห็นเกย์ไปทำร้ายสังคม หรือเป็นแกนนำประท้วงอะไรเลย” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ทำให้สังคมยอมรับในความหลากหลาย ของลักษณะเพศ และมีความหลากหลาย ทางด้านความคิดและการแสดงออกที่มีขึ้น ซึ่งการแสดงออกของเกย์ในปัจจุบันในด้านต่างๆ ก็ไม่เห็นมีผลกระทบใดต่อสังคม เพราะแต่ละสังคมก็มีกรอบและขอบเขต เกย์ก็ไม่ได้ล้ำกรอบหรือ ขอบเขตของสังคม จึงไม่น่ามีผลกระทบต่อสังคม” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ผลกระทบทางด้านลบต่อสังคมนั้นเรียกได้ว่า แทบจะไม่มีเลยทีเดียว คนเป็นเกย์ ไม่ได้ไปก่ออาชญากรรมเหมือนพวกตึกยาเสพติด หรือปล้นฆ่าชิงทรัพย์ใคร ถ้าคิดว่าเป็นเกย์แล้วเกิดผลกระทบต่อสังคม พวกนี้แหละมา มั่วเซ็กซ์ ทำแท้ง พวกนี้ไม่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมมากกว่าเกย์ หรืออย่างไร ในทางกลับกัน อัตลักษณ์ของเกย์ โดยเฉพาะเรื่องความคิดสร้างสรรค์ พรสวรรค์ของ เกย์ กลับสร้างผลงานต่างๆ ไว้ให้โลกนี้มากมาย ทั้งวงการแฟชั่น วงการบันเทิง หรือวงการอื่น ๆ ตั้งแต่อดีตเรื่อยมา” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ปัจจุบันการแสดงออกของเกย์นั้นโดยส่วนใหญ่ก็จะไม่ได้แตกต่างจากผู้ชายทั่วไป มีการใช้ชีวิตเหมือนกันกับผู้ชายที่อยู่ในสังคมเดียวกัน ดังนั้นจึงคิดว่า การแสดงออกของกลุ่มเกย์นั้น จะไม่ส่งผลกระทบต่อสังคมประเทศไทย” (นายญ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

แต่กลุ่มเกย์บางคนมองว่า การแสดงออกบางส่วนก็ยังส่งผลกระทบต่อสังคมในแง่การ ลอกเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ ที่ได้รับรู้มาจากสื่อต่างๆ รวมทั้งอาจเป็นการส่งเสริมหรือเป็น ค่านิยมให้มีเกย์เพิ่มมากยิ่งขึ้น

“การแสดงออกอย่างชัดเจนในปัจจุบันมีส่วนเสริมสร้างความมั่นใจให้กับผู้ที่ไม่กล้า แสดงออกในรสนิยมทางเพศของตน ทำให้รู้สึกว่าการที่ตนเป็นอยู่ไม่ใช่สิ่งแปลกแยกทางสังคม ขณะเดียวกันก็อาจเป็นดาบสองคมให้เด็กและเยาวชนที่มีแนวโน้มจิตใจรักร่วมเพศ เกิด พฤติกรรม ลอกเลียนแบบ เช่นคำพูดผ่านสื่อต่างๆ กริยาอาการผ่านสื่อต่างๆ และคิดว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือน่า สนุกสำหรับผู้พบเห็น ทั้งที่เด็กควรจะมีความเป็นธรรมชาติของเด็กมากกว่า ดังเห็นได้จากในคลิป ต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ตที่เด็กมีการแสดงออกทางพฤติกรรมชัดเจนจากการแสดงท่าทางเลียนแบบ

หญิงสาว หรือการเดินเลียนแบบศิลปินหญิงเกาหลี ซึ่งทั้งหมดล้วนเกิดจากสื่อออนไลน์หรือสื่ออื่นๆ และการเปิดรับวัฒนธรรมต่างชาติที่กว้างขวางนั่นเอง ” (นายค., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การแสดงออกของเกย์ในปัจจุบันค่อนข้างมีผลต่อสังคมมากขึ้นทุกวัน เพราะว่าสื่อในสังคมมีการเปิดเผยเรื่องราวเกี่ยวกับชาวเกย์มากขึ้น เป็นเหมือนการทำให้กลุ่มเกย์ควรได้รับการยอมรับ ดังนั้น เมื่อทำแบบนี้สังคมของเกย์ก็จะมีมากขึ้น ซึ่งการแสดงออกที่เกย์สามารถแสดงออกได้มากขึ้นทำให้มีผลกระทบต่อคนที่ยังไม่กล้าเปิดเผยตัวว่าเป็นเกย์ กล้าที่จะเปิดเผยมากขึ้นซึ่งผลกระทบต่อสังคม คือ อาจทำให้เกิดค่านิยมที่ผิดๆ ทำให้คนมาสนใจที่จะเป็นเกย์กันมากขึ้น ” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

การยอมรับการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือเกย์ในสังคมไทย

กลุ่มเกย์ส่วนใหญ่มองว่าปัจจุบันสังคมเปิดใจยอมรับการแสดงออกของเกย์ทั้งด้านท่าทาง กิริยา รูปลักษณ์ภายนอก และการแสดงความรู้สึก หรือความคิดต่างๆ มากยิ่งขึ้น

“สังคมตอนนี้ส่วนมากยอมรับความเป็นเกย์กันมากขึ้น อย่างที่บอกถ้าเราแสดงออกได้อย่างเหมาะสม คือความพอดีที่พอดี ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป จะทำให้สังคมยอมรับได้อย่างไม่มีข้อแม้” (นายค., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“น่าจะเป็นที่ยอมรับในสังคมมากขึ้นในความคิดเห็นของเกย์ในปัจจุบัน เพราะจะเห็นได้จากกิจกรรมบางกิจกรรมที่ได้เห็นของเกย์ก็ได้รับการยอมรับเพิ่มมากขึ้น ส่วนมากจะยอมรับความคิดในส่วนงานหรือกิจกรรมที่อยู่ในด้านที่สร้างสรรค์ หรือความคิดในการพัฒนาและช่วยเหลือสังคม เป็นต้น ส่วนทางด้านอัตลักษณ์ก็มีการยอมรับเพิ่มมากขึ้นจะเห็นได้จากหน่วยงานบางหน่วย ได้มีการเปิดกว้างในเรื่องการแต่งกาย รวมทั้งสถาบันการศึกษาบางแห่งที่ได้เปิดกว้างทางการแสดงออกเพิ่มมากขึ้น ส่วนทางสังคม ก็ไม่มีการแบ่งแยก ก็ทำให้เกิดการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดเพิ่มมากขึ้น ” (นายข., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“สังคมให้การยอมรับความเป็นตัวตนของเกย์อย่างแน่นอน หากรู้จักที่จะใช้ความสามารถที่ตนมีในทางสร้างสรรค์ เอามาพัฒนาองค์กรหรือหน่วยงานที่ทำอยู่ให้เกิดความก้าวหน้า สิ่งนี้จะเป็นตัวช่วยให้สังคมเห็นถึงประสิทธิภาพของตนอย่างแท้จริงมากกว่ารูปลักษณ์ภายนอกหรือรสนิยมทางเพศซึ่งคนทั่วไปให้คำนิยามว่า “เกย์” เสียด้วยซ้ำ ” (นายค., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ยอมรับโดยไม่ปิดกั้นความคิดเห็นต่างๆ ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระเสรี อีกทั้งสามารถพบเห็นเกย์ในสื่อต่างๆ เพิ่มมากขึ้น เช่น ละคร ภาพยนตร์ เป็นต้น” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“สังคมส่วนใหญ่เค้าก็เปิดใจในการรับฟังทุกเสียงของประชาชน เพราะเกย์ก็เป็น 1 ในประชาชนของไทยเหมือนกัน จึงมีสิทธิและเสียงเหมือนเพศอื่นๆ ซึ่งสังคมก็ให้การยอมรับ เพราะเกย์หรือบุคคลอื่นๆ ในสังคมก็ต้องปฏิบัติตามประเพณีและกฎหมาย” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“สังคมมีการยอมรับการแสดงออกและความคิด โดยที่ผ่านมามีข่าวการต่อต้าน หรือทำร้ายผู้ที่แสดงออก เพราะการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดของเกย์ไม่ได้มีความรุนแรง หรือทำร้ายใคร ส่วนที่ยอมรับมากขึ้นจะเป็นเรื่องความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หรือทางด้านศิลปะความสวยงาม” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“การยอมรับในปัจจุบันค่อนข้างมีมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากสื่อต่างๆ เพราะถ้าไม่มีการยอมรับสื่อคงไม่กล้าแสดงออกอะไรมากกว่านี้ดังจะเห็นได้จาก ละคร หรือ เพลง เป็นต้น และปัจจุบันผู้ใหญ่ก็เข้าใจและยอมรับกันมากขึ้นเพราะกลุ่มเกย์ไม่ใช่กลุ่มคนที่น่ารังเกียจหรือว่าเป็นภัยต่อสังคมแต่ในทางกลับกันกลุ่มคนพวกนี้สามารถทำงานหรือสร้างชื่อเสียงและทำตัวเป็นคนดีในสังคมมากมาย เหตุนี้จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่คนในสังคมเริ่มเปิดและยอมรับกลุ่มเกย์มากขึ้น” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“สังคมปัจจุบันถือว่ามี การยอมรับการแสดงตัวตนและความคิดของเกย์มากขึ้น เนื่องจากปัจจุบันกลุ่มเกย์นั้นก็ได้รับการศึกษาเท่ากับบุคคลทั่วไป และกลุ่มพวกนี้จะเป็นกลุ่มที่มีความคิดที่สร้างสรรค์ในการทำงาน จึงทำให้ความคิดของเกย์นั้นเป็นที่ยอมรับจากคนในสังคม โดยเฉพาะงานที่ต้องใช้ความคิด” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

แต่ก็มีกลุ่มเกย์บางส่วนที่ยังมองว่าการเปิดรับอัตลักษณ์หรือความคิดของเกย์ยังไม่มากนัก โดยเฉพาะการทำงานในหน่วยงานที่มีชื่อเสียงหรืองานราชการที่สำคัญๆ รวมทั้งสิทธิต่างๆ ที่ยังไม่มีเลยเมื่อเทียบกับชายหญิงปกติ

“ปัจจุบันสังคมยอมรับในระดับหนึ่งเท่านั้น โดยหากมองในเรื่องของตำแหน่งอาชีพ การงาน บางแห่งบางที่ยังคงมีการจำกัด หรือ ต่อต้านการแสดงออกทางอัตลักษณ์ และความคิดของเกย์ (ยกตัวอย่างเช่น การเป็น ส.ส. หรือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต่าง ๆ ทหาร ตำรวจ ผู้บริหารระดับสูงบางองค์กร เป็นต้น) ซึ่งสิ่งเหล่านี้หากจะให้คาดการณ์ต่อไป ก็จะเริ่มมีการเปิดใจกันมากขึ้น ยอมรับกันมากขึ้น โดยปัจจุบันประเทศอเมริกาในหน่วยของทหาร มีการเปิดใจยอมรับเกย์และ

การแสดงออกของเกย์ในกองทัพหรือหน่วยของทหารอย่างชัดเจน รวมถึงการแต่งงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และสิทธิของมรดกต่างๆ หลังจากแต่งงาน ที่เหมือนกับกรณีการแต่งงานของชาย-หญิงทั่วไป” (นายง., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ปัจจุบันคงเรียกว่ายอมรับได้ไม่เต็มร้อย เพราะยังมีกลุ่มคนบางกลุ่มที่ยังมีทัศนคติต่อเกย์ในแง่ลบ รวมถึงการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเกย์ แต่ถึงกระนั้น ก็ยังนับได้ว่าการแสดงอัตลักษณ์และความคิดของเกย์ในปัจจุบันดีขึ้นกว่าในอดีตมากแล้ว ถ้าเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ก็น่าจะราว 60 – 70 เปอร์เซ็นต์” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

อิสระในการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและสังคมไทยในปัจจุบัน กลุ่มเกย์ทุกคนมองว่า ปัจจุบันสามารถแสดงออกได้ค่อนข้างมาก เพราะได้รับการยอมรับในสังคมมากขึ้นกว่าเดิม แต่การแสดงออกทางอัตลักษณ์หลายๆ อย่างก็มากเกินไป เช่น การเดินโอบกอดกัน หอมกันในที่สาธารณะ คำพูดที่รุนแรง หยาบคาย ไม่เหมาะสม จึงทำให้เกย์เหล่านี้ทำให้สังคมเกย์โดยรวมเสียได้หรือดูไม่ดีในสายตาคนทั่วไปได้

“ก็ยอมรับได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละบุคคล อันนี้เราไม่สามารถว่ากันได้ แต่ในความเป็นผม จะแสดงออกมายังไงก็ตามขอให้ถูกกาลเทศะ ตามโอกาส ตามเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น ไม่เยอะ และไม่น้อยจนเกินไป แต่อย่าลืมความเป็นตัวตนของตัวเอง การแสดงความเป็นตัวตนยัง ใจขอให้เป็นคนดี และอยู่ในสังคมได้อย่างภาคภูมิใจ และจะไม่มีใครว่าได้เลยแม้แต่คนเดียว” (นายก., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ก็ต้องเรียกได้ว่าเกย์ทุกคนได้อิสระในการแสดงออกเป็นอย่างมาก เนื่องจากปัจจุบันสังคมก็ยอมรับและวัยรุ่นเกย์ก็มีความกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น ก็แล้วแต่เกย์แต่ละคนเพราะแต่ละคนก็จะแสดงออกไม่เท่ากัน เพราะความคิดแต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่ผมคิดว่าไม่เห็นมีความจำเป็นที่คนที่เป็นเกย์จะต้องแสดงออกมากเกินไป เพราะเรายังมีคนอีกหลายประเภทที่ต้องอยู่ร่วมกันในสังคม ถ้าทุกคนแสดงออกในสิ่งที่เป็นมากเกินไปก็จะเริ่มมีคนที่ไม่พอใจเกิดขึ้น และปัญหาอื่นๆ ก็ตามมา” (นายข., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“มีความเป็นอิสระสูง ไม่ต้องหลบซ่อนด้วยรูปลักษณ์ภายนอกอีกต่อไป สามารถแสดงออกได้อย่างเสรี トラบไคที่ไม่ไปละเมิดสิทธิของผู้อื่น” (นายค., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ปัจจุบันมีการแสดงออกมากขึ้นในความเป็นตัวของตัวเอง ในด้านหรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการแต่งกาย กิริยาท่าทางต่างๆ ความคิดเห็นต่าง ๆ ซึ่งแตกต่างจากอดีตที่เก็บงำ ปกปิดอย่างมิดชิดเพราะกลัวสังคมไม่ยอมรับหรือรังเกียจ” (นายง., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“เกย์มีอิสระเสรีในการดำรงชีวิตอย่างมากในปัจจุบัน ใครจะทำอะไร จะปฏิบัติตัวอย่างไร จะพูดอะไร จะคิดอะไร สามารถทำได้อย่างเสรี แต่ต้องไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“สังคมยังมองว่าเกย์เป็นเพศที่แรงพูดจาการแสดงออก การกระทำที่แรง และสวนใหญ่ยอมรับได้ สมัยนี้มีเกย์มีการแสดงออกที่ชัดเจนมากขึ้น ทั้งด้านสังคมและส่วนตัว เกย์มีความคิดกล้าแสดงออกมากขึ้น เห็นได้ชัดเจนจากการที่เราเห็นเกย์หลายๆ คนออกมาแสดงความคิดเห็นมากมาย” (นายจ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“เปิดกว้างมากขึ้น และยอมรับมากขึ้น เช่น การแต่งกาย การใช้ชีวิตประจำวันต่าง ๆ” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ปัจจุบันสังคมเริ่มเปิดรับสถานภาพความเป็นเกย์เพิ่มมากขึ้น มีเกย์ที่เปิดเผยตัวเองให้สังคมรับรู้มากยิ่งขึ้น กระแสต่อต้านจากสังคมลดลงจากในอดีต ครอบครัวสมัยใหม่ ยอมรับสถานภาพความเป็นเกย์ของลูกหลานได้มากขึ้น เกย์รุ่นใหม่ จึงมีความอิสระในการแสดงออกทั้งความคิดและการกระทำมากขึ้นกว่าในอดีต” (นายช., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ส่วนตัวคิดว่าการแสดงออกทางอัตลักษณ์ของเกย์ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย คำพูด หรือแม้แต่ความคิดค่อนข้างเปิดเผยและแสดงออกความเป็นตัวตนหรือการเป็นเกย์กันมากขึ้น เพราะในปัจจุบันนี้การยอมรับทางสังคมไทยมีมากขึ้นจึงทำให้บุคคลกลุ่มนี้กล้าที่จะเปิดเผยความเป็นตัวตนที่แท้จริงออกมามากขึ้น แต่บางครั้งก็เห็นว่าการแสดงออกทางอัตลักษณ์หลาย ๆ อย่างที่เกย์แสดงออกกันมากเกินไปจนเกินความพอดี เช่น การเดินโอบกอดกัน หอมกัน ในที่สาธารณะ ซึ่งทำให้ผู้พบเห็นคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น จึงทำให้คนไทยบางกลุ่มยังไม่ยอมรับและรังเกียจบุคคลประเภทนี้ หรือแม้แต่คำพูดที่เกย์พูดออกมา อาจมีคำที่รุนแรง หยาดคาย ไม่เหมาะสมออกมาเวลาใครได้ยินก็จะคิดว่ากลุ่มคนพวกนี้ใช้ภาษาหรือพูดไม่เหมาะสม ใช้คำหยาดคาย จึงทำให้เกย์มองดูไม่ดีในสายตาของผู้ใหญ่ อีกทั้งการแต่งกายที่บางครั้งแต่งกายจนเกินความเหมาะสมกับสถานที่เพราะเน้นแต่การแสดงออกที่ต้องนำแฟชั่นอยู่ตลอดเวลาจนลืมการคำนึงถึงกาลเทศะ แต่ก็ต้องเข้าใจว่าในปัจจุบันสังคมเปลี่ยนแปลงไปมีคนยอมรับในกลุ่มเกย์มากขึ้นจึงทำให้คนกลุ่มนี้กล้าแสดงออกกันเต็มที่” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

“ปัจจุบันเกย์ในประเทศไทยจะมีการแสดงออกที่มีความอิสระมากขึ้น อยากทำอะไรก็ทำ เช่น การแต่งตัว หรือการเดินจับมือกันในที่ต่างๆ โดยถือเป็นเรื่องที่ปกติ และไม่ผิดอะไร” (นายณ., การสื่อสารระหว่างบุคคล, 22 มิถุนายน 2555)

สรุปผลอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทยแตกต่างจากเกย์ในสังคมไทยได้ดังนี้

จากการสัมภาษณ์กลุ่มเกย์ พบว่าในปัจจุบันภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาหรือมีตัวแสดงที่เป็นเกย์ดูดีขึ้นกว่าเดิม แต่ก็มีส่วนที่นำเสนอไปในทิศทางที่ค่อนข้างจะหยาบคาย ไม่ค่อยมีสาระ ส่วนใหญ่จะกลายเป็นตัวตลกสร้างสีสันมากกว่า ภาพลักษณ์ที่ดีมากขึ้น แต่ก็ยังมีหนังบางเรื่องสะท้อนให้เห็นในเรื่องคำพูดที่หยาบคาย และเนื้อเรื่องจะไม่ค่อยมีสาระ จะเน้นตลก ภาษาและการแต่งกายค่อนข้างแรง เป็นตัวสร้างสีสันในบางครั้ง อาจดูเหมือนเกินเลย ควรนำเสนอตัวตนหรืออัตลักษณ์ของเกย์ในมุมมองปกติเหมือนคนทั่วไปให้มากขึ้น รวมทั้งไม่นำเสนอในแง่ลบหรือทำให้เกย์ดูแย่ในสายตาคนทั่วไปในสังคมเพราะเราเป็นคนไทยมีวัฒนธรรมไทย สื่อควรจะทำอะไรให้พอดีพองามกับสังคมไทย

ในปัจจุบัน การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทยนั้นค่อนข้างจะชัดเจนมากขึ้น อาจมาจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง สื่อก็ค่อนข้างมีผลเช่นกัน ทำให้เกิดการยอมรับกันมากขึ้น แต่ในแง่เสียก็จะมี ในเรื่องความชัดเจนของเกย์แต่ละคนแตกต่างกันไป มีความชัดเจนในการแสดงออกทางเพศของตัวเองมากขึ้น ซึ่งสังคมไทยนั้นได้เปิดรับสิ่งเหล่านี้มากขึ้น การแสดงออกของเกย์จึงมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีการแสดงออกให้ชัดเจนในเรื่องของการแต่งกาย และพฤติกรรมในด้านต่างๆปัจจุบันเมื่อสังคมเปิดมากขึ้นการแสดงออกของเกย์ก็มากขึ้นตาม ส่วนในภาพยนตร์จะมีการสะท้อนอัตลักษณ์ของเกย์ได้ไม่หลากหลายเท่าชีวิตจริง จะนำเสนอได้ไม่ถี่ม เพราะในภาพยนตร์จะมีอิสระในการนำเสนออัตลักษณ์ของเกย์ได้อิสระกว่าชีวิตจริง ในภาพยนตร์ไม่ต้องปกปิดสถานภาพทางเพศ แค่นำเสนออัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ให้ชัดเจน เปิดเผยความเป็นเกย์ในบทบาทที่ตนเองได้รับให้ชัดเจนซึ่งบางครั้ง อัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทยอาจจะไม่สามารถเปิดเผยอัตลักษณ์ของตนเองในสังคมได้หรือไม่เท่าเทียมกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์

ความคิดเห็นของกลุ่มเกย์ สำหรับการแต่งกาย ในปัจจุบันส่วนหนึ่งสมัยนิยมค่อนข้างมีอิทธิพลมาก ทำให้การแต่งกายออกมาหลากหลายรูปแบบ แต่โดยมากมักจะดูดี มีรสนิยม ถ้าแต่งเป็นหญิงก็จะออกมาดูสวยงาม นอกจากนี้ การแต่งกายของเกย์ยังขึ้นอยู่กับการแสดงออกที่แท้จริงของเกย์แต่ละคนอีกด้วย แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือ การแต่งกายต้องออกมาดูดีที่สุคนธ์เอง การแต่งกายของเกย์จะดูเนี้ยบกว่าผู้ชายทั่วไป เกย์ไทยก็ถือว่าแต่งตัวได้เหมาะสมกับสังคมและกาลเทศะ แต่จะมีบางประเภทเท่านั้นเป็นส่วนน้อยที่แต่งตัวไม่เหมาะสม ส่วนมากมีการแต่งกายที่โดดเด่น ตามสมัยนิยม และรู้จักเลือกว่าอะไรเหมาะสมกับตนเอง และตามกระแส แฟชั่นอย่างชัดเจน และมีความโดดเด่นแสดงถึงความแตกต่างจากเพศปกติ หรือบางคนแต่งเป็นหญิง หรือถ้ามีงานในกรณีพิเศษ แต่ในส่วน of ภาพยนตร์ไทยบางเรื่อง จะใช้การแต่งกายที่เกินจริงบ้าง เน้นการแต่งกายแบบแฟนซี มี

ลีตินจุฑาภรณ์ ซึ่งในชีวิตจริงของเกย์ในสังคมไทย ไม่ได้เห็นแบบนี้ทุกวันหรือทุกคน อาจจะมีบ้าง แต่ยังคงพิจารณาตามกาลเทศะของการแต่งกาย หรือตามโอกาสพิเศษต่างๆ

การใช้ภาษาของเกย์ในสังคมไทยปัจจุบัน มักจะมีคำศัพท์พิเศษๆ ใหม่ๆ แตกต่างจากการสนทนาของคนทั่วไปซึ่งกลุ่มเกย์จะนำออกมาใช้หรือรับรู้กันเป็นการเฉพาะกลุ่มเสมอ แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้แตกต่างจากคนอื่นทั่วไปมากมายแต่อย่างใด ภาษาที่ใช้ก็ขึ้นอยู่กับคนแต่ละกลุ่มบุคคลมากกว่า กลุ่มที่พูดจาปกติทั่วไปก็มีซึ่งขึ้นอยู่กับกาลเทศะ หรือสถานการณ์นั้นๆ เกย์บางพวกหรือส่วนใหญ่ก็จะมีคำศัพท์เฉพาะๆ เป็นที่รู้จักกันในหมู่มเกย์ บางกลุ่มก็พูดจาหยาบคาย หรือไม่สุภาพก็มี ซึ่งไม่ได้แตกต่างกับคนทั่วไป แต่จะมีความพิเศษก็ตรงจะมีคำศัพท์ที่ตลกๆ หรือคำที่ไม่เคยบัญญัติขึ้นมา จะมีให้พบเห็นใหม่ๆ ตามกลุ่มเกย์ อาจจะมาจากชีวิตจริง หรือไม่ก็จากละครหรือภาพยนตร์ก็ได้ ได้คิดค้นสำนวนหรือคำศัพท์ต่างใช้เฉพาะกลุ่ม นอกจากนี้ กลุ่มเกย์มักใช้ภาษาหรือถ้อยคำที่สละสลวยมากกว่าผู้ชายทั่วไปอีกด้วย แต่ในภาพยนตร์นั้น ภาษาของเกย์ค่อนข้างหยาบคาย สื่อมาในรูปแบบภาษาที่รุนแรง มีคำคำทอ ซึ่งในชีวิตจริงก็มีเหมือนกัน แต่ไม่ได้เป็นเหมือนกันทุกคน เกย์ในสังคมไทยที่ไม่นิยมใช้คำหยาบคายก็มี แต่ในภาพยนตร์ส่วนมากจะเสนอเพียงด้านที่หยาบคายเพียงด้านเดียว

การแสดงออกทางความคิดของเกย์กลุ่มเกย์บางส่วนมองว่า การแสดงออกทางความคิดของเกย์ในสังคมไทยในปัจจุบันได้รับการยอมรับมากขึ้นกว่าอดีตที่ผ่านมา มีความคิดเป็นของตัวเองชัดเจนความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในอดีตเคยถูกมองว่าเป็นแค่เพียงตัวตลกในสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการที่สื่อนำเสนออัตลักษณ์ของเกย์ไปในทิศทางนั้น แต่ในปัจจุบันเกย์เริ่มได้รับการยอมรับในสังคมมากยิ่งขึ้นรวมทั้งเกย์ยังสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมหรือมีส่วนในการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ในสังคมมากขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ก็ยังมีเกย์บางส่วนที่เป็นกลุ่มเกย์ที่คิดนอกกรอบหรือดูรุนแรงมากเกินไป แต่ในภาพยนตร์ไทยนั้น เกย์จะไม่ได้มีบทบาทของการแสดงออกทางความคิดมาก ส่วนมากจะสื่อให้เห็นในความคิดที่ไร้สาระ ไม่มีแก่นสาร สนุกสนานไปวันๆ หรือไม่ก็มีบ้างในการแสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์ เช่นความสามารถทางศิลปะ หรือความคิดในเรื่องของการแต่งกาย แฟชั่น ความสวยงาม เป็นต้น

การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์และในสังคมปัจจุบันไม่ได้มีผลกระทบต่อสังคมหรือมีน้อยมาก หากการแสดงออกนั้นมีความเหมาะสม ไม่มากเกินไป หรือมีความถูกต้องตามกาลเทศะที่ดีของสังคมไทย เพราะสังคมไทยเปิดกว้าง ยอมรับกันมากขึ้น ทำให้ปัญหาหรือผลกระทบต่อสังคมค่อนข้างน้อยลง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับแสดงออกของแต่ละบุคคล ถ้าการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ไม่มากเกินไป ก็จะไม่มีผลกระทบต่อสังคม และส่วนใหญ่เกย์ก็ไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคมในปัจจุบัน ยกตัวอย่างหนึ่งบางเรื่อง เนื้อเรื่องให้เกย์แสดงออกแรงๆ

หายๆ ตลกๆ ก็มี ซึ่งบางครั้งในชีวิตจริงก็ไม่ใช่เช่นนั้นเสมอไป บางครั้งการที่ตีแผ่ชีวิตหรือถ่ายทอดอัตลักษณ์ของเกย์ผ่านสื่อต่างๆ บางครั้งจริงบ้างไม่จริงบ้างอาจเกิดการสับสนต่อผู้พบเห็น ซึ่งบางทีไม่ได้เป็นแบบนี้ทั้งหมดเสมอไป เพราะแต่ละสังคมก็มีกรอบและขอบเขต เกย์ก็ไม่ได้ล้ำกรอบหรือขอบเขตของสังคม จึงไม่น่ามีผลกระทบต่อสังคม เกย์บางคนมองว่า การแสดงออกบางส่วนก็ยังส่งผลกระทบต่อสังคมในแง่การลอกเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ ที่ได้รับรู้มาจากสื่อต่างๆ รวมทั้งอาจเป็นการส่งเสริมหรือเป็นค่านิยมให้มิเกย์เพิ่มมากยิ่งขึ้นในปัจจุบันค่อนข้างมีผลต่อสังคมมากขึ้นทุกวัน เพราะว่าสื่อในสังคมมีการเปิดเผยเรื่องราวเกี่ยวกับชาวเกย์มากขึ้น เป็นเหมือนการทำให้กลุ่มเกย์ควรได้รับการยอมรับ ดังนั้น เมื่อทำแบบนี้สังคมของเกย์ก็จะมีมากขึ้น ซึ่งการแสดงออกที่เกย์สามารถแสดงออกได้มากขึ้นทำให้มีผลกระทบต่อคนที่ยังไม่กล้าเปิดเผยตัวว่าเป็นเกย์ กล้าที่จะเปิดเผยมากขึ้นซึ่งผลกระทบต่อสังคม คือ อาจทำให้เกิดค่านิยมที่ผิดๆ ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระเสรี อีกทั้งสามารถพบเห็นเกย์ในสื่อต่างๆ เพิ่มมากขึ้น

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลงานวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และการสัมภาษณ์เชิงลึก (Depth-Interview) จากกลุ่มนักวิชาการ จำนวน 2 คน ผู้กำกับภาพยนตร์ จำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ จำนวน 2 คน และสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นเกย์ จำนวน 10 คน ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเนื้อหาออกเป็นหัวข้อดังนี้

- 5.1 สรุปผลการวิจัย
- 5.2 อภิปรายผล
- 5.3 ข้อเสนอแนะ
- 5.4 ข้อจำกัด
- 5.5 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 วิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย

5.1.1.1 ผลการวิเคราะห์จากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 จนถึงพ.ศ.2554 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 5 เรื่อง ได้แก่ 1. ภาพยนตร์เรื่องตัดสูฟุด 2. ภาพยนตร์เรื่องปิดทอมใหญ่หัวใจว่าวุ่น 3. ภาพยนตร์เรื่องหอแค้นแตก แหก 4. ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ เจ้าหญิงขายกบ และ 5. ภาพยนตร์เรื่องหอแค้นแตกแหวกซิมิ โดยใช้เกณฑ์จากรายได้จากการเข้าฉายติด 10 อันดับหนังทำเงินได้สูงสุดในแต่ละปี ผลการวิเคราะห์จากภาพยนตร์ทั้ง 5 เรื่อง โดยจะนำเสนอผลการวิจัยแบบวิเคราะห์พรรณนา

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ ได้ผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลปรากฏรายละเอียด ดังนี้

วิถีชีวิตของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยทั้ง 5 เรื่อง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องตัดสูฟุด

ภาพยนตร์เรื่องปิดทอมใหญ่หัวใจ ภาพยนตร์เรื่องหอแตัวแตกแหกกระเจิง ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ เจ้าหญิงขายกบ ภาพยนตร์เรื่องหอแตัวแตกแหวกชิมิ ส่วนใหญ่แสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในระดับบุคคลและสังคมค่อนข้างชัดเจน เช่น จะมีลักษณะรูปร่างสัณฐานของตนเองอย่างเด่นชัด ไม่ว่าแต่งกายเหมือนผู้หญิง ชอบผู้ชาย ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่ม Transsexualism ส่วนอัตลักษณ์เกย์ ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยทั้ง 5 เรื่องนั้น โดยส่วนมากจะสามารถแบ่งเกย์ได้เป็นสองกลุ่มหลักคือ นิยมแต่งกายแบบชายและนิยมแต่งกายเลียนแบบหญิง ซึ่งในภาพยนตร์จะสะท้อนได้เพียงสองลักษณะนี้เท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่า อัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย จะปรากฏให้เห็นชัดใน 2 ลักษณะ นั่นคือ ลักษณะภาพสะท้อน เช่น การแสดงออกทางอารมณ์หรือการแสดงออกทางบุคลิกภาพ โดยเกย์จะมีความร่าเริง สนุกสนาน ตลกขบขัน เป็นต้น และอีกลักษณะคือภาพประกอบสร้าง ซึ่งภาพประกอบสร้างอาจมีความเหนือมากกว่าความจริงค่อนข้างมาก เช่น แต่งกายแฟนซี และการแสดงออกทางเพศอย่างชัดเจน ในทางตรงกันข้ามกลุ่มเกย์ จะแต่งกายดี แต่จะไม่ค่อยเปิดเผย

5.1.1.2 การผลวิเคราะห์ข้อมูลของนักวิชาการ ผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้เชี่ยวชาญ ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่า

นักวิชาการ ทั้งสองท่านเป็นเพศชาย ประกอบอาชีพเป็นคณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และผู้อำนวยการสำนักงานประชาสัมพันธ์ และอาจารย์สอนคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ผู้กำกับภาพยนตร์ ทั้งสองท่านเป็นเพศชาย อายุไม่เปิดเผย และ 38 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี ประกอบอาชีพผู้กำกับภาพยนตร์ พิธีกร และนักแสดง

ผู้เชี่ยวชาญ ทั้งสองท่านเป็นเพศชาย อายุ 33 และ 35 ปี การศึกษาปริญญาตรี อาชีพ/ตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการโครงการแชมป์เปียน สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย สำนักงานกรุงเทพมหานคร และเป็นผู้จัดการศูนย์การเรียนรู้ สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย สำนักงานกรุงเทพมหานคร

วิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์

นักวิชาการ มองว่าวิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์ขึ้นอยู่กับผู้สร้างหรือผู้กำกับต้องการจะสร้างแนวไหน แต่ส่วนมากก็มักไม่ประสบผลสำเร็จ และมักจะเป็นหนังแนวเดิม ๆ เพราะไม่สามารถสร้างให้เกย์เป็นอย่างอื่นได้มากนัก ส่วนใหญ่มีเนื้อหาแนวชีวิตที่แย่ ๆ หรือแนวตลกมากกว่าจะเป็นแนวชีวิตมีความสุข แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้แปลกใหม่อะไรมากเท่าที่ควร ในขณะที่ผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่าส่วนใหญ่บ้านเราจะชอบดูหนังเกย์ตลก ๆ มักจะเอาเรื่องที่น่าสนใจในปัจจุบัน หรือเป็นเรื่องที่เกย์ยังไม่เคยทำ แล้วเอามาทำเป็นภาพยนตร์แนวตลก

หรือเรื่องราวชีวิตปกติทั่วไปของคนในสังคม สำหรับผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าวิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์เป็นการหยิบยกเพียงส่วนหนึ่งของชีวิตเกย์มานำเสนอเท่านั้น และส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ความตลก เฮฮา หรือความเศร้า โศกของชีวิตเกย์

ลักษณะเนื้อหาของภาพยนตร์ไทยที่เกี่ยวกับเกย์

ในมุมมองนักวิชาการ มองว่าเนื้อหาของภาพยนตร์ไทยเกี่ยวกับเกย์ส่วนมากจะเป็นแนวสนุกสนาน ขำ ๆ หรือบางเรื่องอาจเป็นดราม่าบ้าง รวมทั้งแนวทุกข์โศก สอดคล้องกับผู้กำกับภาพยนตร์ที่มองว่าส่วนใหญ่เนื้อหาของภาพยนตร์มักจะออกแนวตลกมากกว่าเศร้า และมักสร้างให้เกย์ออกมาดูตลก เฮฮา และเอียงไปทางโง่ ๆ ซะมากกว่า ในขณะที่เดียวกันผู้เชี่ยวชาญ มองว่าเนื้อหาของภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ส่วนมากไม่ได้มีรูปแบบที่หลากหลายเหมือนเช่นภาพยนตร์ทั่วไป จะเน้นที่ความตลกเฮฮามากกว่า และมีการใช้คำที่รุนแรง หรือหยาบคายค่อนข้างมาก

เหตุผลที่ต้องมีเกย์ปรากฏอยู่ในเนื้อหาในภาพยนตร์ไทยบางเรื่อง

นักวิชาการ ได้ให้เหตุผลที่ต้องมีเกย์ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ไทยบางเรื่อง ก็เพื่อสร้างสีสัน ความสนุกสนานให้แก่ภาพยนตร์ อีกทั้งในปัจจุบันเกย์มีบทบาทอย่างมากในสังคม ในหลากหลายอาชีพ จึงต้องนำเกย์เข้ามามีส่วนร่วมในภาพยนตร์ ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่าเนื่องจากเกย์คือสีสันของสังคม และต้องการสื่อให้รู้ว่าในสังคมมีเกย์อยู่ อีกทั้งเป็นการเพิ่มความตลกไปกฮา สนุกสนานให้กับภาพยนตร์ ในขณะที่เดียวกันผู้เชี่ยวชาญมองว่าเพื่อเป็นการกระตุ้นความตื่นตัว สร้างสีสันหรือสร้างจุดเปลี่ยนให้แก่ภาพยนตร์

แนวคิดหรือวิธีการของการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์

นักวิชาการ มองว่าการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์มีแนวคิดหรือวิธีการมาจากชีวิตจริงหรือจากหนังสือมากกว่าจินตนาการ ซึ่งคนส่วนใหญ่จะมองว่าเกย์ไร้สาระ หากต้องการสร้างความสนุกสนานให้กับภาพยนตร์จึงต้องมีเกย์อยู่ในเรื่องนั้น ซึ่งสอดคล้องกับมุมมองของผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีแนวคิดหรือวิธีการในการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์มาจากชีวิตจริงตามปกติในสังคมไทยปัจจุบัน ในขณะที่เดียวกัน ผู้เชี่ยวชาญกลับมองว่าแนวคิดของการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์น่าจะมาจากความคิดที่ว่าเกย์ต้องไม่ชอบเพศตรงข้าม ต้องคิดแตกต่างจากหญิงชายปกติ ซึ่งมาจากการใช้ชีวิตจริงในสังคมของเกย์ แต่บางเรื่องก็สร้างบุคลิกของเกย์ที่ดูรุนแรงหรือเกินเลยมากกว่าความเป็นจริง

5.1.2 อัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย

5.1.2.1 อัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยทั้ง 5 เรื่อง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องดีดู้ พุดภาพยนตร์เรื่องปิดเทอมใหญ่หัวใจ ภาพยนตร์เรื่องหอแค้นแตกแหกกระเจิง ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้

เจ้าหญิงขาบกบ ภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแหวกซิมิ ซึ่งสามารถอธิบายอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยโดยวิเคราะห์จากภาพยนตร์ไทยทั้ง 5 เรื่องได้ดังนี้คือ

การแต่งกาย การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยนั้น ถ้าเป็นเกย์ที่ยังนิยมแต่งกายเป็นชายอยู่ก็จะค่อนข้างเรียบหรูแต่ก็จะใช้องค์ประกอบอื่นช่วยให้บ่งบอกว่าตนเป็นเกย์ เช่น ในภาพยนตร์เรื่องตัดสูฟุด ผู้รับบทเกย์ จะใช้ พัด หรือขนนก หรือจากภาพยนตร์เรื่องปิดเทอมใหญ่ หัวใจว่าวุ่น ผู้รับบทเกย์ก็ยังแต่งกายเป็นนักเรียนชาย แต่จะใช้สร้อยคอ หรือกระเป๋าหรือเครื่องประดับอื่น ๆ เป็นต้น แต่ถ้าเป็นเกย์ประเภทที่นิยมแต่งกายเป็นหญิงแล้ว ส่วนมากในภาพยนตร์ไทยจะเน้นแต่งตัว แต่งหน้าเข้ม และทำผมเป็นหญิง เช่น ในภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้ เป็นต้น ผู้รับบทเกย์จะแต่งกายเลียนแบบหญิง แต่ในภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแหวก ซิมิ และภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแหวกกระเจิง ผู้รับบทเกย์จะแต่งกายเน้นเสื้อผ้าสีสันดูฉลาดและแต่งกายแฟนซีและใช้เครื่องประดับเยอะ ใส่สร้อยคอ แหวน กำไล ต่างหู ที่ติดผม เป็นต้น

กริยาท่าทาง กริยาท่าทางของเกย์ในภาพยนตร์ไทย จะมีกริยาท่าทางอาการแสดงออกคล้ายผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นการพูด การยืน การเดิน การวิ่ง ซึ่งจะเห็นได้ในการรับบทเกย์ของภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแหวกซิมิ และหอแต้วแตกแหวกกระเจิง เช่น จะเดินเหมือนผู้หญิง เวลาเดินจะยกสะโพก มือไม่กรีดกรายเวลาพูดหรือเวลาเดิน รวมถึงผู้รับบทเกย์ผู้เชี่ยวชาญเสื้อผ้าในภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้เจ้าหญิงขาบกบทุกกริยาอาการจะเลียนแบบผู้หญิงทุกอย่าง แต่ในบางครั้งภาพยนตร์บางเรื่องก็มีการแสดงออกกริยาท่าทางของเกย์คล้ายผู้ชาย เช่น ในภาพยนตร์เรื่องตัดสูฟุด เมื่อต้องมีการทำร้ายร่างกายคู่ต่อสู้ หรือการวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอดก็จะมีกริยาท่าทางเป็นแบบผู้ชาย

การแสดงออกทางความคิด ส่วนมากจะขึ้นอยู่กับบทบาทที่ได้รับ ซึ่งบทบาทของเกย์ในภาพยนตร์ไทยทั้ง 5 เรื่องนั้น ส่วนมากจะได้รับบทเป็นตัวร้ายหรือตัวตลก ถ้าเป็นตัวร้าย เช่น บทบาทของเกย์ในเรื่องหอแต้วแตกแหวกซิมิ ก็จะมีบทบาทแสดงออกทางความคิดของเกย์ที่มีความอาฆาตแค้น จะฆ่าคนที่ล่วงรู้ความลับของตน บ้างมีความคิดที่จะเพื่อทำลายความสงบสุข มีการคิดแผนชั่วร้ายเพื่อทำลายคู่ต่อสู้และมีการแก้แค้น อย่างในบทภาพยนตร์เรื่องตัดสูฟุด ก็จะมีการแสดงออกทางความคิดที่จะแก้แค้นให้แก่พี่ชายที่ถูกทำร้ายจนพิการ แต่ในภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตกแหวกกระเจิงก็จะมีบทตลกขำขัน บทบาทของเกย์เป็นตัวตลกก็จะแสดงออกทางความคิดมาในรูปแบบที่ปนกับเรื่องขำขัน แต่บทบาททั้งหลายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยส่วนมากจะสะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ริเริ่มสร้างสรรค์ของเกย์ เช่น ภาพยนตร์เรื่องตุ๊กกี้เจ้าหญิงขาบกบ ผู้ที่ได้รับบทเกย์ก็จะแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ในการเลือกชุดให้กับเจ้าหญิง แต่ไม่ว่าจะรับบทบาทใดก็ตาม เกย์ก็จะแสดงออกทางความคิดมาในทางริเริ่มสร้างสรรค์ทั้งสิ้น

การแสดงออกทางอารมณ์ แสดงออกทางอารมณ์ค่อนข้างหลากหลาย มีอารมณ์คล้ายผู้หญิง คือ ร่าเริง สดใส อารมณ์ดี แสดงอารมณ์ขัน หรือไม่ก็มีการแสดงอารมณ์โกรธ หึงหวง บ้างก็แสดงออกถึงความรักหรือความชอบ จะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่องปิดทอมใหญ่หัวใจว้าวุ่น ผู้รับบทหญิงจะมีความร่าเริง สดใส อารมณ์ดี ส่วนภาพยนตร์ในเรื่องตัดสี่ฟุตและหอแค้นแตกแหวกซิมิ ก็ยังสอดแทรกอารมณ์ที่มีความชอบต่อเพศตรงข้าม เช่น ผู้รับบทหญิงจะชอบกอดผู้ชาย หรือไม่ก็แสดงอารมณ์ชอบผ่านสายตา เป็นต้น แต่ถ้าวทที่ได้รับเป็นตัวร้ายก็จะแสดงอารมณ์โกรธได้อย่างชัดเจนและค่อนข้างรุนแรง เช่น ภาพยนตร์เรื่องหอแค้นแตกแหวกซิมิ ผู้รับบทหญิงตัวร้ายก็จะแสดงออกทางอารมณ์โกรธ โดยแสดงออกทางสีหน้า ทางสายตา ทางภาษาและคำพูดและการกระทำเช่นจะฆ่าผู้ที่รู้ความลับและผู้ที่บุกรุก เป็นต้น

บุคลิกภาพ บุคลิกภาพของเกย์ กระตือรือร้นคล้ายผู้หญิง มีการแสดงออกความต้องการทางเพศ สนุกสนาน ร่าเริง ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่ในบางครั้งยังแสดงออกบุคลิกภาพของผู้ชายออกมาบ้างเมื่อต้องมีการต่อสู้หรือมีการปะทะอารมณ์ มีความกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว ว่องไวบางครั้งเสียงดัง เออะอะ โอ้ววาย ชอบคัดเสียงให้เหมือนเสียงของผู้หญิง ภาพยนตร์ทั้ง 5 เรื่อง ผู้ที่ได้รับบทบาทหญิงจะมีบุคลิกภาพเป็นผู้หญิง

การใช้ภาษา ภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่ภาพยนตร์จะใช้ถ้อยคำภาษาเป็นคำคำที่หยาบคาย หรือคำพูดติดตลก ซึ่งส่วนใหญ่มีคำหยาบคายซึ่งแฝงมุขตลกที่ทำให้ขำ และภาพยนตร์ทั้ง 5 เรื่องที่ศึกษานั้น ผู้รับบทเป็นเกย์มีการใช้ภาษาและสำเนียงเลียนแบบผู้หญิง เช่น มีคำลงท้ายคะ ขา บ้างใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ส่วนมากจะใช้คำสรรพนามที่ใช้เรียกตนเองและบุคคลอื่นอย่างหยาบคาย เช่น มึง กู จะมีภาพยนตร์เพียงเรื่องเดียวคือภาพยนตร์เรื่องตุ๊กก็เจ้าหญิงขายกบ จะใช้คำราชาศัพท์เนื่องจากต้องพูดและใช้คำราชาศัพท์กับเจ้าหญิง

5.1.2.2 การพลวิเคราะห์ข้อมูลของนักวิชาการ ผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นเกย์ ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทย

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่า

นักวิชาการ ทั้งสองท่านเป็นเพศชาย ประกอบอาชีพเป็นคณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และผู้อำนวยการสำนักงานประชาสัมพันธ์ และอาจารย์สอนคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ผู้กำกับภาพยนตร์ ทั้งสองท่านเป็นเพศชาย อายุไม่เปิดเผย และ 38 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี ประกอบอาชีพผู้กำกับภาพยนตร์ พิธีกร และนักแสดง

ผู้เชี่ยวชาญ ทั้งสองท่านเป็นเพศชาย อายุ 33 และ 35 ปี การศึกษาปริญญาตรี อาชีพ/ตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการโครงการแชมป์เปียน สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย สำนักงานกรุงเทพมหานคร และเป็นผู้จัดการศูนย์การเรียนรู้ สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย สำนักงานกรุงเทพมหานคร

2. การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทย

นักวิชาการ มองว่าการแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยเลียนแบบมาจากการแต่งกายของเกย์ในสังคมนั่นเอง แต่อาจจะเพิ่มเติมสีสัน หรือความเวอร์ให้มากกว่าความเป็นจริง ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์มองว่าส่วนใหญ่การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยจะแต่งกายให้ดูแรง ๆ เวอร์ ๆ มากกว่าปกติทั่วไป ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญมองว่าการแต่งกายของเกย์ในสังคมไทยแตกต่างจากภาพยนตร์ไทย ที่ไม่สามารถแต่งกายได้เยอะหรือเวอร์มาก ๆ ได้ตลอดเวลา แต่บางครั้งก็ต้องขึ้นอยู่กับความเป็นเกย์ในแต่ละประเภทที่จะมีการแต่งกายในลักษณะของตนเองแตกต่างกันไป แต่ในภาพยนตร์มักจะแต่งในทิศทางเดียว ไม่ได้แบ่งแยกตามประเภทของเกย์มากนัก

3. การใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทย

นักวิชาการ เห็นว่าการใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมคล้ายกับการแต่งกายที่ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยเลียนแบบมาจากภาษาของเกย์ที่ใช้ในสังคมนั่นเอง แต่บางส่วนมักจะเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มของเกย์ที่แตกต่างจากภาษาทั่วไปของชายหญิงปกติ ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่าเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วไปในสังคม แต่ในภาพยนตร์มักจะใช้ภาษาที่ดูรุนแรง หยาดคายมากกว่าในสังคมทั่วไป สำหรับผู้เชี่ยวชาญ มองว่าการใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมไม่ได้แตกต่างกัน แต่ด้วยความที่เป็นเกย์จึงถูกมองว่าใช้ภาษาที่หยาดคายและรุนแรงมากกว่าเพศอื่น ภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์จึงดูรุนแรงและหยาดคายค่อนข้างมาก

4. กริยาท่าทางของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย

นักวิชาการ มองว่าขึ้นอยู่กับเกย์ประเภทไหน ถ้าเป็นเกย์ที่เปิดเผย หรือเกย์ควิน กระเทย ที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิง ในหนังและชีวิตจริงจะเหมือนกัน แต่ถ้าเป็นเกย์ที่ไม่เปิดเผย เช่น เกย์คิง เกย์ที่เป็นผู้ชาย ในหนังจะแสดงออกมากกว่าชีวิตจริง แต่ในขณะเดียวกันในหนังสามารถแสดงออกได้ชัดเจนและมากกว่าชีวิตจริงในสังคมมาก ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ บอกว่ากริยาท่าทางของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมเป็นกริยาจากชีวิตจริงอยู่แล้ว ชีวิตจริงเป็นอย่างไร ในหนังก็เป็นอย่างนั้น จะไม่ค่อยสร้างแบบเวอร์ ๆ ส่วนมากนักแสดงจะเป็นนักแสดงชายแท้แต่รับบทบาทเป็นเกย์เป็นกระเทย ก็เล่นได้เหมือนจริง กริยาท่าทางก็เป็นปกติของชีวิตเกย์ชีวิตกระเทย แต่กริยาท่าทางของเกย์ในภาพยนตร์มักเกินจริง คัดจริตเกินจริง เดินกริดกราย แอด้ต้องเยอะ เล่นต้องใหญ่ บางทีตัวแสดงบางตัวที่มีคาแรคเตอร์ในจินตนาการก็ต้องแสดงออกเยอะกว่าใน

สังคมแท้จริง ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญมองว่า กริยาที่แสดงออกมาจะมีลักษณะเหมือนคนทั่วไปแต่อาจมีความเป็นผู้หญิงบ้าง แต่ในภาพยนตร์จะยิ่งชัดเจนมากขึ้นเพื่อให้ผู้ชมเข้าใจได้ง่าย

5. การแสดงออกทางความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทย

นักวิชาการ มองว่าในภาพยนตร์เกย์สามารถแสดงออกได้เต็มที่ตามบทบาทที่ได้รับ แต่ในสังคมเฉพาะเรื่องบันเทิงเท่านั้นที่สามารถแสดงตัวตนได้เต็มที่ แต่เรื่องอื่นยังไม่ได้รับการยอมรับเท่าที่ควร แต่ก็ไม่ได้แตกต่างกันมากนัก แต่ในภาพยนตร์มักจะแสดงออกด้านไลฟ์สไตล์มากกว่า เรื่องการเมือง ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่ามักเป็นเรื่องราวแนวตลก ไม่เครียด อาจมีเรื่องของผู้ชายปะปนบ้าง ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญ มองว่ามักจะแสดงออกมาในทิศทางที่รุนแรง ผิดธรรมชาติ จนทำให้ทุกคนมองไปว่าเกย์ต้องมีอารมณ์รุนแรง จึงถูกนำมาใช้ภาพยนตร์อย่างนั้น ที่ต้องร้ายรุนแรง หรือบ้าผู้ชาย

6. การแบ่งรูปแบบ ประเภท และอัตลักษณ์ของเกย์

นักวิชาการ อธิบายว่ารูปแบบ หรือประเภทของเกย์สามารถแบ่งได้ค่อนข้างชัดเจน และอัตลักษณ์ก็จะแสดงออกตามลักษณะแต่ละประเภทนั้น ๆ ตามลักษณะความชอบหรือรสนิยม แต่หลัก ๆ ก็คือ เกย์คิงส์ และเกย์ควีน เสื้อโป ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่าสามารถแบ่งได้หลายประเภท ยิบย่อยมาก เช่น เกย์ กระเทย โป โบท เป็นต้น ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญ มองว่าสามารถแบ่งได้เยอะมาก เช่น ชายรักชาย ได้แก่ เกย์คิง เกย์ควีน เกย์โบท โปเช็กชวล ได้แก่ พวกรักทั้ง 2 เพศ กระเทย ได้แก่ สาวประเภทสอง ผู้หญิงข้ามเพศ พวกชอบแต่งหญิง รวมทั้งแบ่งตามอาชีพ เช่น พนักงานบริการทางเพศให้แก่เพศเดียวกัน รวมทั้งแบ่งได้ตามรสนิยมทางเพศ ได้แก่ เกย์คิงส์ เกย์ควีน เกย์โบท และ โปเช็กชวล

7. เศรษฐกิจ สังคม วุฒิการศึกษา และอายุ สามารถเป็นตัวกำหนดอัตลักษณ์และการยอมรับของเกย์ได้หรือไม่ อย่างไร

นักวิชาการ มองว่า เศรษฐกิจ สังคม วุฒิการศึกษา และอายุ มีผลต่อการยอมรับในทุกสังคมอยู่แล้ว ไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่าเศรษฐกิจ สังคม วุฒิการศึกษา และอายุ ต่างก็มีผลต่อการกำหนดอัตลักษณ์และการยอมรับของเกย์ในสังคม ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญ ยอมรับว่าปัจจัยเหล่านั้นมีอิทธิพลต่อการยอมรับของเกย์ในสังคมค่อนข้างมาก คือ ต้องเก่ง ต้องรวย ต้องมีความสามารถจึงจะได้รับการยอมรับ

8. การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยมีผลกระทบต่อสังคมอย่างไร ในด้านใดบ้าง

นักวิชาการ มองว่าไม่ได้มีผลกระทบต่อสังคม เพราะการเป็นเกย์ไม่ใช่โรคติดต่อกันแต่อย่างใด ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่าไม่มีผลกระทบในสังคม แต่อาจมีผลกระทบบ้าง เพราะเกย์

ในภาพยนตร์มักถูกนำมาเลียนแบบในสังคมภายนอกได้ง่าย ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญ มองว่าบทบาทของเกย์ในภาพยนตร์มีผลกระทบต่อสังคม เพราะเกิดการเลียนแบบ และมักจะเป็นสิ่งที่ไม่ดี เช่น การด่า การพุดจาหยาบคาย สำหรับในมุมมองของกลุ่มเกย์ พบว่า ส่วนใหญ่มองว่าไม่ได้มีผลกระทบต่อสังคมหรือน้อยมาก หากการแสดงออกนั้นมีความเหมาะสม ไม่มากเกินไป หรือมีความถูกต้องตามกาลเทศะที่ดีของสังคมไทย

9. การยอมรับการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์

นักวิชาการ มองว่าในสังคมปัจจุบันมีการยอมรับการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดของเกย์มากยิ่งขึ้นก็ยังมีสิ่งกีดขวางไม่อาจไปสู่สิ่งสูงสุดของสังคมได้ ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่าสังคมไทยยอมรับมากขึ้น เพราะเป็นอะไรที่เปิดกว้างมากขึ้น แต่ ทัศนคติผู้วิจารณ์ฯ เพิ่มเติมในส่วนของการภาพยนตร์ว่ายังไม่เห็นการสื่อถึงความคิดของเกย์ที่มีสาระหรือเป็นเรื่องเป็นราวมากเท่าที่ควร ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญ มองว่าการยอมรับของสังคมไทยมีความไม่เท่าเทียมในเรื่องของเพศ ถ้าในส่วนของการภาพยนตร์ก็ขึ้นอยู่กับการจัดวางบทบาทการแสดง แต่สังคมยังรับไม่ได้กับความคิดของเกย์ในเรื่องของการใช้ชีวิตคู่หรือการแต่งงาน

10. อิสระในการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย

นักวิชาการ มองว่า ในปัจจุบันนี้การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ได้รับอิสระในการแสดงออกมากขึ้นทั้งในภาพยนตร์ไทยและสังคมไทย เพราะถือได้ว่าเกย์เป็นเรื่องปกติ ในขณะที่มุมมองของผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่า การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยมีอิสระในการแสดงออกเช่นเดียวกัน ส่วนผู้เชี่ยวชาญ มองว่า การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมมีมากขึ้น แต่อาจจะยังไม่สมบูรณ์ เช่น การแต่งงาน ส่วนการแสดงออกของเกย์ในภาพยนตร์ก็มีการแสดงออกหลากหลายลักษณะเหมือนกัน

5.1.3 เปรียบเทียบอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทยกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทย

กลุ่มเกย์ ทั้งหมดเป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 26-33 ปี การศึกษาปริญญาตรี 8 คน และปริญญาโท 2 คน ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว 4 คน พนักงานบริษัท 2 คน พนักงานขาย สื่อมวลชน พนักงานรัฐวิสาหกิจ และพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ซึ่งมีมุมมองที่มีต่ออัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย และเกย์ในสังคมไทยดังนี้

1. การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม

ส่วนความคิดเห็นของกลุ่มเกย์เกี่ยวกับการแต่งกาย มองว่าการแต่งกายของเกย์ในปัจจุบันส่วนหนึ่งสมัยนิยมค่อนข้างมีอิทธิพลมาก ทำให้การแต่งกายออกมาหลากหลายรูปแบบ แต่โดยมากมักจะดูดี มีรสนิยม ถ้าแต่งเป็นหญิงก็จะออกมาดูสวยงาม แต่ก็มีส่วนที่อาจจะแต่งตัวไม่

ถูกทะเลาะหรือดูแรงไปในสังคมไทย นอกจากนี้ การแต่งกายของเกย์ยังขึ้นอยู่กับแสดงออกที่แท้จริงของเกย์แต่ละคนอีกด้วย แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือ การแต่งกายต้องออกมาดูดีที่สุคนั่นเอง

2. การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทย

กลุ่มเกย์ที่ให้สัมภาษณ์เกือบทั้งหมดยอมรับว่าในปัจจุบัน การแสดงออกถึงอัตลักษณ์หรือตัวตนของเกย์มีความชัดเจนและเปิดเผยมากขึ้นกว่าในอดีตเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ ยังมีบางคนแสดงความเห็นถึงการแสดงออกของเกย์ที่ไม่เหมาะสมและทำให้ภาพลักษณ์ของเกย์เสียหายไปด้วย

3. การใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม

กลุ่มเกย์ที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มองว่าการใช้ภาษาของเกย์ในสังคมไทยปัจจุบัน มักจะมีคำศัพท์พิเศษ ๆ ใหม่ ๆ แตกต่างจากการสนทนาของคนทั่วไปซึ่งกลุ่มเกย์จะนำออกมาใช้หรือรับรู้กันเป็นการเฉพาะกลุ่มเสมอ แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้แตกต่างจากคนอื่นทั่วไปมากมายแต่อย่างใด นอกจากนี้ กลุ่มเกย์มักใช้ภาษาหรือถ้อยคำที่สละสลวยมากกว่าผู้ชายทั่วไปอีกด้วย

4. กริยาท่าทางของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม

เกย์บางคนมองว่า การแสดงออกบางส่วนก็ยังส่งผลกระทบต่อสังคมในแง่การลอกเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ได้รับรู้มาจากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งอาจเป็นการส่งเสริมหรือเป็นค่านิยมให้มิเกย์เพิ่มมากยิ่งขึ้นในปัจจุบันค่อนข้างมีผลต่อสังคมมากขึ้นทุกวัน เพราะว่าสื่อในสังคมมีการเปิดเผยเรื่องราวเกี่ยวกับชาวเกย์มากขึ้น เป็นเหมือนการทำให้กลุ่มเกย์ควรได้รับการยอมรับ ดังนั้น เมื่อทำแบบนี้สังคมของเกย์ก็จะมีมากขึ้น ซึ่งการแสดงออกที่เกย์สามารถแสดงออกได้มากขึ้น ทำให้มีผลกระทบต่อคนที่ยังไม่กล้าเปิดเผยตัวว่าเป็นเกย์ กล้าที่จะเปิดเผยมากขึ้นซึ่งผลกระทบต่อสังคม คือ อาจทำให้เกิดค่านิยมที่ผิด ๆ ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระเสรี อีกทั้งสามารถพบเห็นเกย์ในสื่อต่าง ๆ เพิ่มขึ้น

5. การแสดงออกทางความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม

สำหรับกลุ่มเกย์บางส่วนมองว่า การแสดงออกทางความคิดของเกย์ในสังคมไทยในปัจจุบันได้รับการยอมรับมากขึ้นกว่าอดีตที่ผ่านมา รวมทั้งเกย์ยังสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมหรือมีส่วนในการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ในสังคมมากขึ้น จากผลของการแสดงความคิดเห็นที่เปิดเผยและกว้างขวางมากของเกย์ในปัจจุบัน ที่บางส่วนอาจมีการเรียกร้องสิ่งต่าง ๆ ในสังคม แต่ที่สำคัญเกย์ควรทำตัวให้เป็นปกติให้มากกว่านี้

6. การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์และในสังคมปัจจุบันมีผลกระทบต่อสังคมอย่างไร ในด้านใดบ้าง

กลุ่มเกย์บางคนมองว่า การแสดงออกบางส่วนก็ยังส่งผลกระทบต่อสังคมในแง่การลอกเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ได้รับรู้มาจากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งอาจเป็นการส่งเสริมหรือเป็นค่านิยมให้มีเกย์เพิ่มมากยิ่งขึ้น

7. การยอมรับการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือเกย์ในสังคมไทย

กลุ่มเกย์ส่วนใหญ่มองว่าปัจจุบันสังคมเปิดใจยอมรับการแสดงออกของเกย์ทั้งด้านท่าทาง กิริยา รูปลักษณ์ภายนอก และการแสดงความรู้สึก หรือความคิดต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น แต่ก็ยังมีกลุ่มเกย์บางส่วนที่ยังมองว่าการเปิดรับอัตลักษณ์หรือความคิดของเกย์ยังไม่มากนัก โดยเฉพาะการทำงานในหน่วยงานที่มีชื่อเสียงหรืองานราชการที่สำคัญ ๆ รวมทั้งสิทธิต่าง ๆ ที่ยังไม่มีเลยเมื่อเทียบกับชายหญิงปกติ

8. ความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือมีตัวละครเป็นเกย์

จากการสัมภาษณ์กลุ่มเกย์ พบว่า มีความหลากหลายในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือมีตัวละครเป็นเกย์ แต่ก็มีบางส่วนที่นำเสนอไปในทิศทางที่ค่อนข้างจะหยาบคาย ไม่ค่อยมีสาระ ส่วนใหญ่จะกลายเป็นตัวตลกสร้างสีสันมากกว่า นอกจากนี้ ยังแนะนำให้ผู้จัดหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องนำเสนอตัวตนหรืออัตลักษณ์ของเกย์ในมุมมองปกติเหมือนคนทั่วไปให้มากขึ้น รวมทั้งไม่นำเสนอในแง่ลบหรือทำให้เกย์ดูแย่ในสายตาคนทั่วไปในสังคม

9. อิสระในการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและสังคมไทยในปัจจุบัน

สำหรับกลุ่มเกย์ทุกคนมองว่า ปัจจุบันสามารถแสดงออกได้ค่อนข้างมาก เพราะได้รับการยอมรับในสังคมมากขึ้นกว่าอดีต แต่การแสดงออกทางอัตลักษณ์หลาย ๆ อย่างก็มากเกินไป เช่น การเดินโอบกอดกัน หอมกันในที่สาธารณะ คำพูดที่รุนแรง หยาบคาย ไม่เหมาะสม จึงทำให้เกย์เหล่านี้ทำให้สังคมเกย์โดยรวมเสียได้หรือดูไม่ดีในสายตาคนทั่วไปได้

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการวิเคราะห์ภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยที่มีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ที่เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ พบว่าภาพยนตร์จะนำเอาวิถีชีวิตจากเกย์ในสังคม รวมถึงวัฒนธรรมต่าง ๆ จากเกย์ เข้ามาเป็นเนื้อหาหรือใช้เป็นแนวทางในการสร้างวิถีชีวิตของเกย์ในภาพยนตร์ไทย ซึ่งเกย์มีวัฒนธรรมทางเพศที่มีรูปแบบชัดเจน แต่เนื่องจากสังคมมีความคุ้นเคยและ

คาดหวังต่อลักษณะเฉพาะทางเพศของชายและหญิง “เกย์” จึงต้องมีการปรับตัวในด้านต่าง ๆ เช่น รูปแบบการดำเนินชีวิต การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ แม้กระทั่งความคิดเกี่ยวกับการรับรู้และการแสดงตนต่อสังคม ซึ่งบางครั้งอาจไม่ได้เป็นความต้องการที่แท้จริงของเกย์ แต่เพื่อให้ได้รับการยอมรับทางสังคม ในการดำเนินชีวิตของเกย์จึงจำเป็นต้องควบคุมพฤติกรรมและปรับตัวเองให้เป็นรูปแบบวิถีชีวิตเช่นเดียวกับวิถีชีวิตของบุคคลทั่วไป จึงนำเอาอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมมาสร้างอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย และในทางกลับกันนั้น เกย์ในสังคมก็จะแสดงออกทางอัตลักษณ์ ส่วนหนึ่งมาจากอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทยด้วยเช่นกัน มีการลอกเลียนแบบในบางสิ่งจากอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์เช่นในของเรื่องการแต่งกาย คำพูด

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้กำกับภาพยนตร์พบว่าวิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์ส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ความตลก เฮฮา หรือความเส้าโศกของชีวิตเกย์ และมีการใช้คำที่รุนแรง หรือหยาบคายค่อนข้างมาก ส่วนเหตุผลที่ต้องมีเกย์ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ไทยบางเรื่องก็เพื่อสร้างสีสัน ความสนุกสนานให้แก่ภาพยนตร์ โดยมีแนวคิดหรือวิธีการสร้างตัวละครที่เป็นเกย์มาจากชีวิตจริงตามปกติในสังคม ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าวิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์ส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ความตลก เฮฮา หรือความเส้าโศก เพื่อขายแก่ตลาดภาพยนตร์ ซึ่งในความเป็นจริงชีวิตของเกย์อาจจะไม่ได้เส้าโศกเสียใจตลอดเวลาเหมือนในภาพยนตร์ แต่ผู้สร้างหนังกลับมองว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ขายได้ เกย์ต้องตลก โง่ๆ หรือต้องเสียใจ ถูกรังแกตลอด ไม่สามารถต่อสู้หรือขัดขืนใดๆ ได้มากนัก ไม่มีสิทธิเป็นผู้ดี ผู้ชนะหรืออิโรได้เหมือนคนทั่วไปสอดคล้องกับแนวคิดการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ (Film Narration) ในเรื่องของตัวละคร(Character) ตัวละครคือองค์ประกอบที่เป็นมนุษย์ ได้แก่บทเสริม คือ บทบาทของตัวละครที่บังคับส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเติบโตของตัวละครบทเด่น เป็นส่วนประกอบหนึ่งของตัวละครบทเด่น มีบทบาทคอยแนะนำเรื่องใหม่ๆ ที่จะเป็นสาเหตุของสิ่งใหม่ๆ ในชีวิตที่เกิดขึ้นกับตัวละครบทเด่น บทสนับสนุน เป็นบทบาทหนึ่งที่เปรียบเสมือนตัวเคลื่อนไหว เพื่อการส่องสว่างและสร้างสีสันให้กับตัวละครบทเด่น เป็นบทที่ช่วยให้รายละเอียดภูมิหลัง และช่วยในการอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต บทประกอบ คือบทของคนที่สร้างความจริงของสถานการณ์และจัดให้เกิดเนื้อหาสาระของโครงเรื่องโดยรวม เป็นบทเพิ่มสีสัน แต่งเติม และเป็นส่วนประกอบรอบๆสถานการณ์ในเรื่องนอกจากนั้นแล้ว ข้อมูลที่ได้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) เรื่องสัญชาตญาณทางเพศและจิตใต้สำนึก ที่ได้อธิบายลักษณะเนื้อหาและตัวละครในภาพยนตร์ ซึ่งเป็นเสมือนสื่อที่ผู้สร้างได้ใช้ในการปลดปล่อยความเครียดต่างๆ ที่ต้องถูกเก็บกดไว้ เมื่อเผชิญกับข้อห้ามในสังคมในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวของเกย์ จึงอาจกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์นั้นเป็นเครื่องมือในการ

ปลดปล่อยเรื่องราว ความคิดเห็นต่างๆ ของผู้สร้างที่ไม่สามารถที่จะแสดงออกได้โดยทั่วไปในสภาพสังคมไทย

2. จากการวิเคราะห์ภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยที่มีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ที่เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ พบว่า การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทย ถ้าเป็นเกย์ที่นิยมแต่งกายเป็นชายก็จะค่อนข้างเรียบหรูแต่ก็จะใช้องค์ประกอบอื่นช่วยให้บ่งบอกว่าตนเป็นเกย์ แต่ถ้าเป็นเกย์ประเภทที่นิยมแต่งกายเป็นหญิง ส่วนมากในภาพยนตร์ไทยจะเน้นแต่งตัว แต่งหน้า เข้ม และทำผมเป็นหญิง กริยาท่าทางของเกย์ในภาพยนตร์ไทย จะมีกริยาท่าทางอาการแสดงออกคล้ายผู้หญิงมากกว่าจะนำเสนอคล้ายผู้ชาย การแสดงออกทางความคิดจะขึ้นอยู่กับบทบาทที่ได้รับ ส่วนมากจะได้รับบทเป็นตัวร้ายหรือตัวตลก การแสดงออกทางอารมณ์ค่อนข้างหลากหลาย เช่น มีอารมณ์คล้ายผู้หญิง ความรัก หรือตัวร้าย บุคลิกภาพของเกย์ กระตือรือร้นคล้ายผู้หญิง มีการแสดงออกความต้องการทางเพศ สนุกสนาน ร่าเริง ส่วนมากจะเลียนแบบบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่ในบางครั้งยังแสดงออกบุคลิกภาพของผู้ชายออกมาบ้างเมื่อต้องมีการต่อสู้หรือมีการปะทะอารมณ์ มีความกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว ว่องไวบางครั้งเสียงดัง เออะอะไววาย ชอบดัดเสียงให้เหมือนเสียงของผู้หญิง และการใช้ภาษาส่วนใหญ่จะใช้ถ้อยคำภาษาเป็นคำคำที่หยาบคาย หรือคำพูดติดตลก หรือการใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มเกย์ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ และภาพยนตร์ไทยที่มีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ ส่วนใหญ่จะถูกสร้างมาในเชิงการตลามากกว่าจะนำเสนอความเป็นตัวตนที่แท้จริงของเกย์ เพราะมักจะสร้างให้ตัวละครเกย์ดูแตกต่างจากคนทั่วไป เช่น การแต่งตัวที่เวอร์ สีสันจัดจ้าน การพูดจาที่หยาบคาย ล่อแหลม ลามก หรือการเป็นคนอารมณ์แปรปรวนไม่ปกติ ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกเพศในสังคม และเกย์โดยทั่วไปก็ไม่ได้มีการแสดงออกที่ชัดเจนมากขนาดนั้นแต่อย่างใด แต่ในภาพยนตร์ต้องการสื่อให้เห็นถึงความแตกต่างของเกย์กับผู้ชายแท้หรือผู้หญิงทั่วไป เพื่อให้คนที่มาดูภาพยนตร์สนุกสนานมากกว่าเข้ามารับรู้วิถีชีวิตที่แท้จริงของเกย์ การแสดงของเกย์ทั้งในภาพยนตร์และในสังคมไทยถือว่าเป็นการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์อย่างหนึ่งที่เป็นไปตามตามสภาพสังคมหรือวิถีการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ดังนั้นสอดคล้องกับทฤษฎีอัตลักษณ์ (Identity) ซึ่งกล่าวไว้ว่าเป็นความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเองว่า “ฉันคือใคร” ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการปฏิสังสรรค์ ระหว่างตัวเรากับคนอื่น โดยผ่านการมองเห็นตนเองและการที่คนอื่นมองเห็นเรา อัตลักษณ์ต้องการความตระหนัก (Awareness) ในตัวเราและพื้นฐานของการเลือกบางอย่าง นั่นคือเราจะต้องแสดงตนหรือยอมรับอย่างตั้งใจกับอัตลักษณ์ที่เราเลือก ความสำคัญของการแสดงตนก็คือการระบุได้ว่าเรามีอัตลักษณ์เหมือนกลุ่มหนึ่งและมีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นอย่างไรและ “ฉันเป็นใคร” ในสายตาคนอื่น (นัทธนัย ประสานนาม, 2550)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของนักวิชาการ ผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้เชี่ยวชาญ ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย และอัตลักษณ์ของเกย์ที่แท้จริงในสังคมไทย พบว่า การแสดงออกถึงอัตลักษณ์หรือตัวตนของเกย์มีความชัดเจนและเปิดเผยมากขึ้นกว่าในอดีต สำหรับการแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยเลียนแบบมาจากการแต่งกายของเกย์ในสังคม แต่จะแต่งกายให้ดูแรงๆ เวิร์ๆ มากกว่าปกติทั่วไป ส่วนการใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมก็มีส่วนคล้ายคลึงกัน แต่ในภาพยนตร์มักจะใช้ภาษาที่ดูรุนแรง หยาดคายมากกว่า ด้านกิริยาท่าทางก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของเกย์ในแต่ละประเภท แบบเปิดเผยหรือปิดบัง แต่ในภาพยนตร์จะแสดงออกให้ชัดเจนมากขึ้นเพื่อให้ผู้ชมเข้าใจได้ง่าย ส่วนการแสดงออกทางความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทย สามารถแสดงออกได้เต็มที่ตามบทบาทที่ได้รับ ส่วนในสังคมทั่วไปก็สามารถแสดงออกทางความคิดได้ แต่อาจถูกกีดกันในบางเรื่อง เช่น การเมือง ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันสังคมหรือโลกของเกย์ได้รับการยอมรับมากขึ้นกว่าเดิมเป็นอย่างมาก สามารถดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างเปิดเผยมากขึ้น (สำหรับเกย์ที่เปิดเผยนเอง) สามารถแต่งกาย ใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม รวมทั้งสามารถทำกิริยาท่าทางเหมือนผู้หญิงได้โดยไม่ต้องเงินอายสังคมรอบข้าง แต่ในภาพยนตร์สิ่งเหล่านี้อาจดูรุนแรง หรือเวอร์มากกว่าในชีวิตปกติ เพราะต้องการสื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าใจได้ง่ายว่านักแสดงคนนี้เป็นเกย์หรือรับบทเป็นเกย์ แต่ในชีวิตจริงการแสดงออกก็ต้องอยู่ในกาลเทศะ รวมทั้งวัฒนธรรมที่งดงามของไทยที่ต้องเคารพและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ไม่เอาเยี่ยงอย่างชาติอื่นที่เกย์อาจทำกิริยารุนแรงหรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม การแสดงออกทางเพศ ตัวตน หรืออัตลักษณ์ของเกย์นี้ มีแนวคิดเรื่องเพศของ จูดิธ บัตเลอร์ (1990) กล่าวไว้ว่า การแสดงออกทางเพศ หรือ Gender เป็นเรื่องของกระบวนการเปลี่ยนสภาพและการเล่นตามบทบาทต่างๆ บัตเลอร์ เรียกสิ่งนี้ว่า Gender Performativity การแสดงบทบาททางเพศไม่จำเป็นต้องตรงกับเพศตามธรรมชาติ หรืออารมณ์ความรู้สึกของบุคคล เพราะการแสดงบทบาทชายหญิงให้ตรงตามเพศเป็นเพียงแบบแผนอุดมคติ เครื่องหมายของเพศสภาพถูกแสดงออกมาผ่านการแต่งกาย บัตเลอร์พยายามชี้ว่าการแต่งกายพิศพิศ เช่น ชายแต่งหญิง (Drag) คือเครื่องพิสูจน์ความล้มเหลวของระบบเหตุผลของรักต่างเพศ รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธิดารัตน์ พุทธอาสน์ (2551) ได้ทำการศึกษากระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สะท้อนอัตลักษณ์เกย์ พบว่าเครื่องแต่งกายที่สะท้อนและบ่งบอกถึงความเป็นเกย์ที่เปิดเผยตัวตนนั้นมีอัตลักษณ์ร่วม คือ เสื้อผ้าที่ตัวต้องมีของตกแต่งที่มีความแวววาว อาทิเช่น เข็มกลัดเพชร ลูกปัดหลากสี โดยใช้เทคนิคการปักและการเย็บเดินเส้น ตีตะเข็บเพื่อให้เกิดลวดลาย ผิวสัมผัส (Texture) และลวดลายที่ตกแต่งเป็นลายกราฟิกที่มีความไ้ก้มน พร๊วไหวและลายดอกไม้หรือตกแต่งด้วยผ้าลูกไม้ โดยกลุ่มเกย์เหล่านี้ต้องการเลือกที่จะแตกต่างจากคนอื่นเพื่อเกิดความโดดเด่น ถึงแม้ว่าการแต่งกายของเกย์ที่สะท้อนผ่านเสื้อผ้า

ออกมาเป็นในรูปแบบไม่ปิดบังแต่ก็ไม่ได้เปิดเผยอย่างโจ่งแจ้ง, แยกแยะแต่ไม่แตกต่าง, เป็นการเชื่อมต่อตัวตนทางวัฒนธรรมกลุ่มย่อยเกย์ต่อวัฒนธรรมกลุ่มหลัก(สังคม) หลอมรวมเป็นกลุ่มก้อน เพื่อตอกย้ำคุณค่าของตนเองต่อการดำรงอยู่ในสังคมอย่างเป็นรูปธรรม

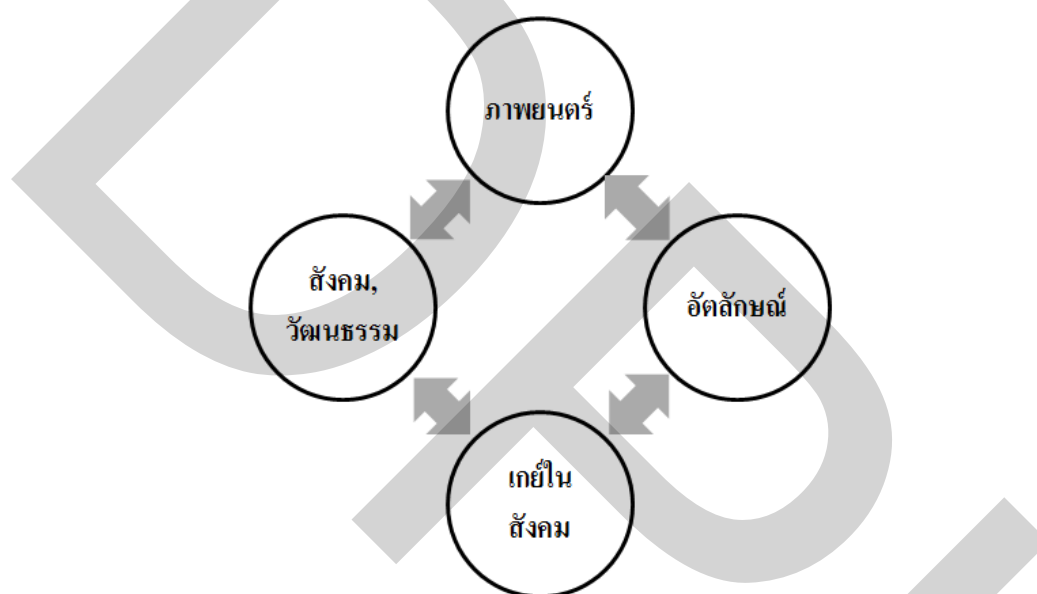
3.เปรียบเทียบอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทยกับอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทย จากการสัมภาษณ์กลุ่มเกย์ทำให้ทราบถึงมุมมองที่มีต่ออัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย และเกย์ในสังคมไทยดังนี้ เศรษฐกิจ สังคม ภูมิการศึกษา และอายุ ต่างก็มีผลต่อการกำหนดอัตลักษณ์และการยอมรับของเกย์ในสังคม ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยพื้นฐานที่ทำให้เกิดการยอมรับในสังคม ไม่ใช่มีผลเฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงสังคมทั่วไปอีกด้วย ที่ต้องพัฒนาและเตรียมความพร้อมของตนเองให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่ได้ในสังคมและสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชโย นิธิอุบลิต (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองของกลุ่มชายรักชาย เป็นการเปรียบเทียบข้อแตกต่างในการสื่อสารเพื่อเปิดเผยตัวของชายรักชายต่อคนในครอบครัว โดยใช้อายุ อาชีพ วิธีการสื่อสาร และลักษณะของครอบครัว ซึ่งใช้ทฤษฎีการสื่อสารอธิบายแต่ละบุคคลจะมีการเปิดเผยหรือปกปิดตัวเอง การเปิดเผยจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลเริ่มสนิทคุ้นเคยกับคนอื่น แต่บุคคลจะมีเรื่องปกปิดหรือเป็นความลับ ในขณะที่เดียวกันคนอื่นที่สื่อสารด้วยจะรู้ว่าคน ๆ นั้นเป็นอย่างไรในสายตาของเขา แม้ว่าคน ๆ นั้นจะไม่ยอมรับในสิ่งที่คนอื่นมองก็ได้ รวมทั้งปมด้อยที่อยู่ในตัวบุคคลนั้นด้วยและสอดคล้องกับการศึกษาของ ปุรินทร์ นาคสิงห์ (2547) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “เกย์ : กระบวนการ พัฒนาเอกลักษณ์และวิถีชีวิตทางเพศ” พบว่า กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์เกย์จะต้องผ่าน 3 ขั้นตอน ที่ต่อเนื่อง คือ ขั้นที่ 1 เกิดความรู้สึกแตกต่างจากผู้อื่น ขั้นที่ 2 สงสัยหรือคิดว่าตนเองอาจจะเป็นผู้รักเพศเดียวกัน และ ขั้นที่ 3 ยอมรับเอกลักษณ์เกย์ เมื่อพวกเขายอมรับเอกลักษณ์เกย์ให้กับเอกลักษณ์แห่งตนแล้ว พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะแสดงออกหรือทำการเปิดเผยตัวต่อผู้อื่นให้รับรู้ถึงสิ่งที่เขาเป็น แต่การเปิดเผยตัวนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับทุกคน เนื่องจากบางคนยังกลัวปฏิกิริยาทางสังคม โดยเฉพาะจากครอบครัวและผู้ใกล้ชิดที่มีความคาดหวังในตัวกลุ่มตัวอย่างสูง ขณะที่บางคนไม่สามารถเก็บงำความรู้สึก ความเก็บกด ตลอดจนความอัดอั้นที่มีอยู่ได้ พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะเปิดเผยตัว โดยกลุ่มตัวอย่างอาจเลือกที่จะเปิดเผยตัวตนในสถานที่เฉพาะสำหรับชาวเกย์ก่อน เนื่องจากเป็นสถานที่เฉพาะที่มีแต่ผู้รักเพศเดียวกัน ขณะที่บางคนอาจจะบอกกับเพื่อนสนิทซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นเพื่อนผู้หญิง และสุดท้ายการเปิดเผยตัวกับครอบครัวจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นยากที่สุด

การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ได้รับอิสระในการแสดงออกมากขึ้นทั้งในภาพยนตร์ไทยและสังคมไทย เพราะถือได้ว่าเกย์เป็นเรื่องปกติ รวมทั้งในสังคมปัจจุบันก็มีการยอมรับการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดของเกย์มากยิ่งขึ้น แต่การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์อาจมี

ผลกระทบต่อสังคมบ้าง เพราะเกย์ในภาพยนตร์มักถูกนำมาเลียนแบบในสังคมภายนอกได้ง่าย ดังนั้น การแสดงออกควรมีความเหมาะสม ไม่มากเกินไป หรือมีความถูกต้องตามกาลเทศะที่ดีของสังคมไทย ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าสังคมเปิดโอกาสให้กับกลุ่มเกย์มากยิ่งขึ้น สามารถแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของตนได้มากยิ่งขึ้น แต่การแสดงออกต้องอยู่ในกรอบที่ดีงามของสังคมโดยรวมด้วย เพราะหากแสดงออกในทิศทางไม่ดี เสียหาย หรือเป็นภัยต่อสังคมอาจทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบได้ง่ายก็ควรต้องใช้วิจารณญาณในการแสดงออกถึงตัวตนของตนเองนั้นด้วย การมีอิสระในการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ที่มีมากขึ้นนี้หากอยู่ในกรอบและกฎเกณฑ์ที่ดีงามย่อมทำให้สังคมเปิดโอกาสให้เกย์สามารถยืนอยู่ในสังคมได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤตัญญ์ เฟื่องชัย (2549) ที่ได้ทำการศึกษาวิถีชีวิตของเกย์ พบว่า เกย์มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม มีการสร้างตัวตนผ่านรูปแบบการดำเนินชีวิตในด้านต่างๆ และมีวัฒนธรรมทางเพศที่มีรูปแบบชัดเจน แต่เนื่องจากสังคมมีความคุ้นเคยและคาดหวังต่อลักษณะเฉพาะทางเพศของชายและหญิง “เกย์” จึงต้องมีการปรับตัวในด้านต่างๆ เช่น รูปแบบการดำเนินชีวิต การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ แม้กระทั่งความคิดเกี่ยวกับการรับรู้และการแสดงตนต่อสังคม ซึ่งบางครั้งอาจไม่ได้เป็นความต้องการที่แท้จริงของเกย์ แต่เพื่อให้ได้รับการยอมรับทางสังคม ในการดำเนินชีวิตของเกย์จึงจำเป็นต้องควบคุมพฤติกรรมและปรับตัวเองให้เป็นรูปแบบวิถีชีวิตเช่นเดียวกับวิถีชีวิตของบุคคลทั่วไป

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์และเกย์ในสังคมไทยนั้น มีความคล้ายคลึงกันบางเรื่อง และในบางเรื่องนั้นก็มีความแตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น การแต่งกาย ในชีวิตจริงก็จะมีการแต่งกายของเกย์ในแบบปกติ เหมือนกับบุคคลทั่วไป แต่จะเน้นความพิถีพิถัน มีความปราณีต ซึ่งปัจจุบันชายจริงในสังคมก็มีการแต่งกายเช่นนี้เหมือนกัน สำหรับเกย์ที่นิยมแต่งกายเป็นหญิง ก็จะแต่งกายเลียนแบบผู้หญิง หรือเกย์ที่แต่งกายเลียนแบบผู้หญิงนั้นก็แต่งเฉพาะตามโอกาสพิเศษ แต่ในภาพยนตร์ไทยนั้น การแต่งกายของเกย์จะแสดงออกชัดเจนมากกว่า เพื่อความเข้าใจง่าย บ้างจะเน้นความเป็นแฟนซี แต่งกาย แต่งหน้า ทำผมเหมือนผู้หญิงในทุกโอกาสและเวลา ซึ่งในชีวิตจริงนั้นไม่ได้มีการทำแบบนี้ทุกวัน รวมถึงการใช้ภาษาของเกย์ในสังคมไทย ก็มีการใช้ภาษาหยาบคายบ้างแต่ก็ค้ำจนถึงเวลาและสถานที่หรือบุคคลที่ทำการสื่อสารด้วย แต่ในภาพยนตร์จะเน้นภาษาที่หยาบคายตลอด แต่ทั้งในภาพยนตร์และชีวิตจริงจะมีความเหมือนกันอีกประการในเรื่องของการใช้ศัพท์เฉพาะ หรือภาษาเฉพาะกลุ่ม การใช้ภาษาของเกย์เป็นภาษาที่ใช้กันทั่วไปในสังคม และในภาพยนตร์มักจะใช้ภาษาที่ดูรุนแรง หยาบคาย การใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคม แต่ด้วยความที่เป็นเกย์จึงถูกมองว่าใช้ภาษาที่หยาบคาย รวมถึงการแสดงออกทางความคิด กริยาท่าทาง การแสดงออกทางอารมณ์และบุคลิกภาพอีกด้วย

ดังนั้น ในการวิจัยพบว่าเกย์ในสังคมและเกย์ในภาพยนตร์ไทยนั้นมีวิถีชีวิตประจำวัน และมีอัตลักษณ์เหมือนกัน แต่จะนำไปใช้ในเวลาและสถานที่ต่างกัน ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับสังคมหรือวัฒนธรรมของเกย์ที่มีความแตกต่างกัน เกย์ในสังคมก็เอาอัตลักษณ์บางส่วนมาจากเกย์ในภาพยนตร์และมาใช้ในการดำเนินชีวิต ในภาพยนตร์ก็เอาอัตลักษณ์ของเกย์จากเกย์ในสังคมมาเป็นอัตลักษณ์ในการแสดงออกและการสื่อสารและในการดำเนินเรื่อง ดังจะสรุปเป็นโมเดลได้ดังนี้

ภาพที่ 5.1 ภาพแสดง Gay In Movie โมเดล

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่องศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย สามารถนำมากำหนดเป็นข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิเคราะห์ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาหรือมีนักแสดงเป็นเกย์ พบว่า เกือบทั้งหมดจะนำเสนอชีวิตของเกย์ที่เศร้าโศก หรือเป็นตัวตลกของเรื่อง รวมทั้งการทำให้เกย์ดูโหดร้าย กิริยาท่าทางรุนแรง พุดจาหยาบคายเกินความเป็นจริง ซึ่งทำให้สังคมอาจมองว่าเกย์โดยปกติเป็นเช่นนั้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่พบว่า วิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์ส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ความตลก เฮฮา หรือความเศร้าโศกของชีวิต และมีการใช้คำที่รุนแรง หรือหยาบคายค่อนข้างมาก ดังนั้น ผู้สร้างภาพยนตร์ควรพิจารณาการสร้างภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาหรือมีนักแสดงเป็นเกย์ ไม่ให้ดูรุนแรงจนเกินไป หรือการใช้ถ้อยคำที่ดูสุภาพเหมือนคนทั่วไป

แทนที่จะนำเสนอการใช้คำพูดหรือภาษาที่หยาบคายรุนแรงเกินเหตุ รวมทั้งอาจนำเสนอถึงวิธีคิดที่ดีงามของเกย์ในมุมมองอื่น ๆ บ้าง แทนการนำเสนอเฉพาะความตลก เฮฮา หรือเศร้า โศกตลอดเวลา

2. จากผลการวิจัย พบว่า การแสดงออกถึงอัตลักษณ์หรือตัวตนของเกย์มีความชัดเจนและเปิดเผยมากขึ้นกว่าในอดีต แต่ยังอาจถูกกีดกันในบางเรื่อง เช่น การเมือง หน่วยงานราชการสำหรับการดำรงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง เป็นต้น ดังนั้น สังคมทั่วไป รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรพิจารณาให้โอกาสและพื้นที่การแสดงออกถึงอัตลักษณ์หรือตัวตนของเกย์ให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้กลุ่มเกย์สามารถแสดงออกถึงอัตลักษณ์หรือตัวตนของตนได้อย่างมีอิสระและได้รับการปฏิบัติหรือการยอมรับเท่าเทียมกับคนทั่วไปในสังคม

3. จากผลการวิจัย พบว่า แม้ว่าการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์จะได้รับอิสระในการแสดงออกมากขึ้นทั้งในภาพยนตร์ไทยและสังคมไทย เพราะถือได้ว่าเกย์เป็นเรื่องปกติ รวมทั้งในสังคมปัจจุบันก็มีการยอมรับการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดของเกย์มากยิ่งขึ้น แต่การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์อาจมีผลกระทบต่อสังคมบ้าง เพราะเกย์ในภาพยนตร์มักถูกนำมาเลียนแบบในสังคมภายนอกได้ง่าย ดังนั้น กลุ่มเกย์ในสังคมควรตระหนักถึงการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของตนที่ควรจะต้องมีความเหมาะสม ไม่มากจนเกินไป หรือมีความถูกต้องตามกาลเทศะที่ดีของสังคมไทย เพื่อทำให้ทุกคนในสังคมเกิดการยอมรับการอยู่ร่วมกันในสังคมของเกย์ ผู้ชาย ผู้หญิง เพศที่สาม หรือกลุ่มเพศต่าง ๆ อย่างสงบสุข เท่าเทียม และสร้างสรรค์มากที่สุด

5.4 ข้อจำกัดสำหรับงานวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 5 เรื่อง ซึ่งคัดเลือกจากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์และภาพยนตร์ไทยมีนักแสดงที่รับบทเป็นเกย์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550-พ.ศ. 2554 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 5 เรื่อง โดยใช้เกณฑ์จากรายได้จากการเข้าฉายติด 10 อันดับหนังทำรายได้สูงสุดในแต่ละปี ซึ่งทั้ง 5 เรื่องนั้นมีเนื้อเรื่องเน้นความสนุกสนาน ตลก ขบขัน ไม่ได้มีความหลากหลายทางเนื้อเรื่อง ดังนั้นจึงทำให้ผลการวิจัยนั้นแสดงถึงอัตลักษณ์และวิถีชีวิตของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไม่หลากหลายตาม

5.5 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

1. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาต่อกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ชายและผู้หญิงโดยแท้เกี่ยวกับมุมมองหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ทั้งในภาพยนตร์ไทยและในสังคมทั่วไป เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้ในการส่งเสริมการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของเกย์ทั้งในภาพยนตร์ไทย

และในสังคมทั่วไปต่อไป นอกจากนี้สามารถนำข้อมูลที่ได้มาเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหรือสร้างสรรค์สื่อภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหา เกี่ยวกับเกย์ในครั้งต่อไป

2. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรทำการศึกษาเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ที่ปัจจุบันมีเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้ทราบถึงความคิดเห็นของคนในสังคมที่มีต่อเกย์ในประเทศไทยในวงกว้างมากยิ่งขึ้นต่อไป

3. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรทำการศึกษา เกี่ยวกับความคาดหวังของคนในสังคมต่อการแสดงออกของเกย์ทั้งในภาพยนตร์ไทยและในสังคมทั่วไปด้วย

4. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรจะศึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือนักแสดงที่เป็นเกย์ในเรื่องราวเนื้อเรื่องที่หลากหลายเพื่อสามารถนำข้อมูลที่ได้มาเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหรือสร้างสรรค์สื่อภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหา เกี่ยวกับเกย์ในครั้งต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- นพพร ประชากุล. (2552). *โรลิ่งด์ บาร์ตส์ กับสัญศาสตร์วรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อ่าน.
 เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา. (2551). *Gender ความหลากหลายทางเพศ*. กรุงเทพฯ. มปป.
 วิภา ดำนักรงกุล. (2547). *เครือข่ายสังคมและเพศสัมพันธ์กลุ่มชายขอบชาย*.
 อีราวดี ไตลังคะ. (2546). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บทความ

- ภาวดี ทิพย์รักษ์. (2545). *ศาสตร์เรื่องเล่า (Narratology)*.
 รวมพล สายอรุณ. (2541). *ภาพลักษณ์เกย์ในสายตานักศึกษา*.
 สุกัญญา สุกบรรทัด. (2546). *รายงานการประชุม Prepcom-4 ที่เจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์*.

วิทยานิพนธ์

- กฤตณัฐ เฟื่องชัย. (2549). *การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์*. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษา
 มหบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ไซโย นิธิอุบัตติ. (2546). *การสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองของกลุ่มชายรักรัชาย*. วิทยานิพนธ์สาขา
 นิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 เทศศักดิ์ ร่มจำปา. (2545). *วาทกรรมเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทย 2508-2542*. วิทยานิพนธ์อักษร
 ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาประวัติศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 ธิดารัตน์ พุทธอาสน์. (2551). *กระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สะท้อนอัตลักษณ์เกย์*.
 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อศิลปะและการออกแบบสื่อ. เชียงใหม่:
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปริญทร์ นาคสิงห์. (2547). *เกย์ กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์และวิถีทางเพศ*. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล สาขาวิชาสังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

- นัทธชัย ประสานนาม. (2545). “เพศ ชาดิพันธุ์ และปัญหาเกี่ยวกับอัตลักษณ์ในภาพยนตร์เรื่อง *touch of pink*” สืบค้นเมื่อ 1 มิถุนายน 2555 จาก <http://www.midnightuniv.org/midnigh>.
ประวัติความเป็นมาของเกย์ในสังคมไทย. (2555). สืบค้นเมื่อ 1 มิถุนายน 2555 จาก <http://www.dek-d.com/board/view.php?id=1944899>.
<http://www.oknation.net/blog/SOUTHERNPOST/2009/12/26/entry-6>.
รัชญา จันทร์ตรง. (2555). *การสื่อสารภาพอัตลักษณ์และเรื่องราวชีวิตของเพศที่สามผ่านสื่อภาพยนตร์กับความเป็นจริงในสังคมไทย*. สืบค้นเมื่อ 1 มิถุนายน 2555 จาก <http://mng.uru.ac.th/program/comart/files/socialthai.pdf>.
ดินแดนแห่งรัก. (2555). สืบค้นเมื่อ 1 มิถุนายน 2555 จาก <http://www.dekd.com/board/view.php?id=1941307#ixzz1KH0OYSzG>.
อลงกรณ์ ปรวิฑูพิพงศ์. (2553). *เสวนาเรื่อง “คีตราตีตรวนตัวตนเกย์: การสร้างภาพเพศวิถีชายรักชายในสื่อไทย”*. สืบค้นเมื่อ 1 มิถุนายน 2555 จาก www.teenpath.net.
รติกร กลิ่นประทุม, ศราวุธ โรจน์รัตนรักษ์ และพรพรรณ ไสลวรากล. (2555). “หลักสูตร อิเล็กทรอนิกส์ วิชาแนวคิดและทฤษฎีทางมานุษยวิทยา” สืบค้นเมื่อ 1 มิถุนายน 2555 จาก <http://cyberlab.lh1.ku.ac.th/elearn/faculty/social/soc65/13-2.html>.

ภาษาต่างประเทศ

BOOKS

Jonathan Ned Katz. (1995). *The Invention of Heterosexuality*. New York: Dutton Books.

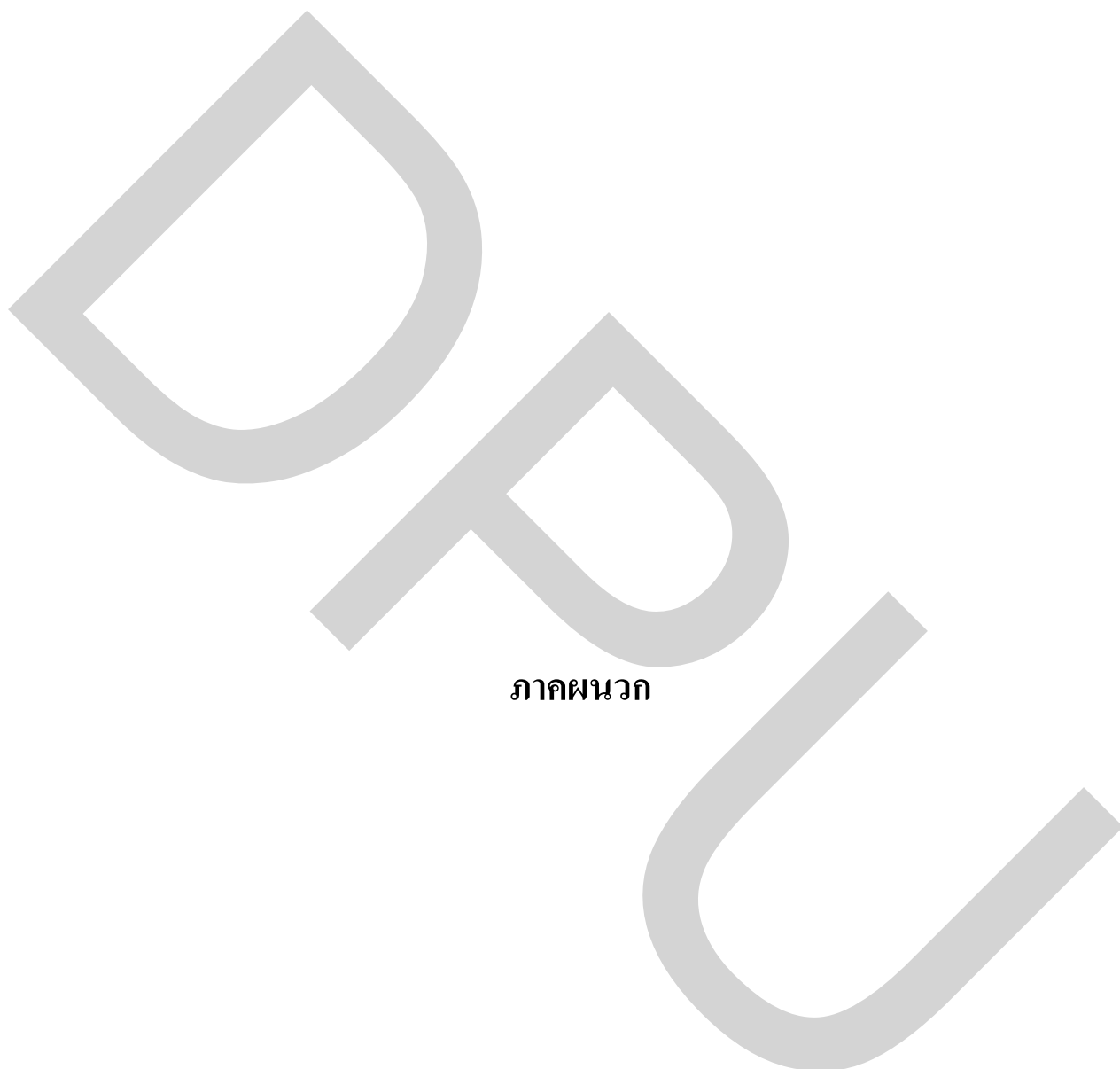
Anne Bolin. (1996). "Traversing Gender Cultural Context and Gender Practices," in Sabrina Petra Ramet (ed.), *Gender Reversals and Gender Cultures*, London: Routledge.

Judith Butler. (1990). *Gender Trouble : Feminism and the Subversion of Identity*, London and New York: Routledge.

Judith Butler. (1993). *Bodies That Matter*. New York & London: Routledge

ARTICIE

Holly Boswell. (1991). "*The Transgender Alternative*" in *Chrysalis Quarterly*, vol.1, No.22, pp.29-31.

แนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญและผู้กำกับภาพยนตร์

แบบสัมภาษณ์

ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย

ประเด็นที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

- 1.เพศ.....
- 2.อายุ ปี
- 3.ระดับการศึกษา
- 4.อาชีพ

ประเด็นที่ 2 รูปแบบเนื้อหาภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์

- วิธีการคิดหรือเนื้อหาในภาพยนตร์ที่มีลักษณะเกี่ยวกับเกย์เป็นอย่างไร
- เนื้อหาของภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ส่วนมากมีลักษณะอย่างไร
- เหตุใดจึงต้องมีเกย์ปรากฏอยู่ในเนื้อหาในภาพยนตร์ไทยบางเรื่อง
- การสร้างตัวละครที่เป็นเกย์มีแนวคิด หรือวิธีการอย่างไร

ประเด็นที่ 3 มุมมองของนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีต่ออัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทย และเกย์ในสังคมไทย

- การแต่งกายของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมเป็นอย่างไร
- การใช้ภาษาของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมเป็นอย่างไร
- กริยาท่าทางของเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมเป็นอย่างไร
- การแสดงออกทางความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและเกย์ในสังคมเป็นอย่างไร
- สามารถแบ่งรูปแบบ ประเภท และอัตลักษณ์ของเกย์ได้อย่างไร
- เศรษฐกิจ สังคม วุฒิการศึกษา และอายุ สามารถเป็นตัวกำหนดอัตลักษณ์และ

การยอมรับของเกย์ได้หรือไม่ อย่างไร

- การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์และในสังคมปัจจุบันมี

ผลกระทบต่อสังคมอย่างไร ในด้านใดบ้าง

■ สังคมยอมรับการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดของเกย์ในภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือเกย์ในสังคมหรือไม่ อย่างไร

■ อิสระในการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและสังคมไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

แนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบเจาะกลุ่มเกย์

แบบสัมภาษณ์

ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย

ประเด็นที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

- 1.อายุ ปี
- 2.ระดับการศึกษา
- 3.อาชีพ

ประเด็นที่ 2 รูปแบบและการดำเนินชีวิตของเกย์

- การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในสังคมไทย ปัจจุบันเป็นอย่างไร
- การแต่งกายของเกย์ในสังคมไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร
- การใช้ภาษาของเกย์ในสังคมไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร
- การแสดงออกทางความคิดของเกย์ในสังคมไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

ประเด็นที่ 3 มุมมองของสังคมต่อเกย์ในประเทศไทย

- อิสระในการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในปัจจุบันเป็นอย่างไร
- ความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเกย์ต่อภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์หรือมีนักแสดงรับบทเกี่ยวกับสังคมเกย์ในปัจจุบันเป็นอย่างไร

- การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ในปัจจุบันมีผลกระทบต่อสังคมอย่างไร

ในด้านใดบ้าง

- สังคมยอมรับการแสดงออกทางอัตลักษณ์และความคิดของเกย์หรือไม่อย่างไร

แบบวิเคราะห์เนื้อหาภาพยนตร์
วิเคราะห์เนื้อหาจากภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับภัย จำนวน 5 เรื่อง

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	หัวข้อการวิเคราะห์	ผลการวิเคราะห์
1	ดีดู้ฟู๊ด	เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง	
		การแต่งกาย	
		กริยาท่าทาง	
		การแสดงออกทางความคิด	
		การแสดงออกทางอารมณ์	
		บุคลิกภาพ	
		การใช้ภาษา	
2	ปิดเทอมใหญ่ หัวใจว้าวุ่น	เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง	
		การแต่งกาย	
		กริยาท่าทาง	
		การแสดงออกทางความคิด	
		การแสดงออกทางอารมณ์	
		บุคลิกภาพ	
		การใช้ภาษา	
3	หอแต้วแตกแหก กระเจิง	เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง	
		การแต่งกาย	
		กริยาท่าทาง	
		การแสดงออกทางความคิด	
		การแสดงออกทางอารมณ์	
		บุคลิกภาพ	
		การใช้ภาษา	

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	หัวข้อการวิเคราะห์	ผลการวิเคราะห์
4	ตุ๊กกี้เจ้าหญิงขาย กบ	เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง	
		การแต่งกาย	
		กริยาท่าทาง	
		การแสดงออกทางความคิด	
		การแสดงออกทางอารมณ์	
		บุคลิกภาพ	
		การใช้ภาษา	
5	ห่อแฉ่วแตกแหวก ชิมิ	เนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง	
		การแต่งกาย	
		กริยาท่าทาง	
		การแสดงออกทางความคิด	
		การแสดงออกทางอารมณ์	
		บุคลิกภาพ	
		การใช้ภาษา	

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล

นายธานี ชื่นคำ

ประวัติการศึกษา

ปริญญาตรี นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา